

ਤੁਰ ਪਰਦੇਸ ਗਿਓਂ

ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ ਚੀਮਾ

TUR PARDES GIO

©Poems by

Ajaib singh chima

2672 Hearthside Way

Roseville CA 95747

PH 916-367-2117

ajaibchima@gmail.com

2013

Price : \$10

Printed at

Asia Visions

Ludhiana

1-209-589-3367

91-98159-45018

info@kitaban.com

ਤਤਕਰਾ

- 5 ਜਾਣ ਪਹਿਚਾਣ
- 8 ਪੁਸਤਕ "ਤੁਰ ਪਰਦੇਸ ਗਿਓ" ਤੇ ਚਰਚਾ
- 16 ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ ਚੀਮੇ ਦੇ ਗੀਤ
- 17 ਤੁਰ ਗਿਓ ਦੇਸ ਬਿਰਾਨੇ
- 18 ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ
- 19 ਮੈਂ ਤੰਦ ਕਿੱਥੇ ਪਾਵਾਂ ਸਖੀਓ
- 20 ਕਦੇ ਟੱਪਿਆ ਨਾ ਪਿੰਡ ਦੀ ਜੋ ਜੂਹ
- 22 ਅਯਾ ਪ੍ਰਦੇਸੀਆ
- 23 ਮਹਿਕਾਂ ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ
- 24 ਯਾਦਾਂ
- 25 ਕਿਵੇਂ ਬੱਲੂਰੀ ਵਿਛੋੜਾ
- 26 ਸੁੰਨਾ ਸੁੰਨਾ ਲੱਗੇ ਸਾਨੂੰ
- 28 ਕੀਹਨੂੰ ਕੀ ਆਖਾਂ
- 30 ਕਿਸ ਨੂੰ ਆਖ ਸੁਣਾਵਾਂ
- 31 ਹੰਝੂ ਰੋਕਿਆਂ ਰੁਕਦੇ ਨਾ
- 32 ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਹਾਣੀ ਦਾ
- 33 ਸੱਜਣਾਂ ਦੇ ਨਾਂ
- 34 ਪੁੱਛਦੀਆਂ ਨਾਲ ਦੀਆਂ
- 35 ਸੱਜਣ ਵਸੇਂਦਾ ਸਾਡਾ ਦੂਰ
- 37 ਛੁੱਟੀ ਲੈ ਕੇ ਅਯਾ ਹਾਣੀਆਂ
- 39 ਢੋਲ ਦੀ ਚਿੱਠੀ
- 40 ਕਲੀ
- 41 ਉੱਠ ਕਰ ਹੋਸ਼ ਸੱਸੀਏ
- 42 ਵਿਰਸਾ
- 43 ਰਸਮਾਂ ਰੰਗ
- 44 ਰੰਗਲਾ ਪੰਜਾਬ
- 46 ਯਾਦਾਂ ਪੰਜਾਬ ਦੀਆਂ
- 47 ਜੁੱਗ ਜੁੱਗ ਰਹੇ ਵੱਸਦਾ
- 48 ਤੀਆਂ ਦੇਖਣ ਜਾਣਾ
- 49 ਚਲ ਮੇਲਾ ਦੇਖਣ ਨੂੰ (ਦੋਰਾਣਾ)
- 50 ਚੱਲ ਮੇਲਾ ਦੇਖਣ ਨੂੰ
- 51 ਗਿੱਧੇ ਵਿੱਚ ਦੇਣ ਗੋੜੀਆਂ
- 52 ਆ ਨੱਚ ਲੈ ਗਿੱਧੇ ਚ ਸਰਦਾਰਾ
- 53 ਨੱਚਦੇ ਪੰਜਾਬੀ
- 54 ਸ਼ਰਾਬ
- 55 ਧੀਆਂ
- 56 ਕਿਉਂ ਜਨਮ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ

57 ਵਸੇ ਜੁੱਗ-ਜੁੱਗ ਬਾਬਲੇ ਦਾ ਵਿਹੜਾ
 58 ਵੀਰੇ ਦਾ ਵਿਆਹ
 59 ਤੇਰਾ ਜਨਮ ਦਿਹਾੜਾ
 60 ਸਵਾਲ-ਜਵਾਬ ਨਸੀਰਾਂ ਤੇ ਸੈਦਖਾਨ
 62 ਕਾਹਨੂੰ ਕਰਦਾਂ ਬਦੀਆਂ ਉਏ
 63 ਉਹਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਭੁਲਾ ਲਿਆ ਏ
 64 ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੰਦਨਾ ਮੇਰੀ
 65 ਪੰਥ ਖਾਲਸਾ ਸਜਾ ਲਿਆ
 66 ਮੇਰਾ ਸੀਸ ਝੁਕੇ ਉਹਨਾਂ ਚਰਨਾਂ ਤੇ
 68 ਅਰਜੋਈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅੱਗੇ
 70 ਤੇਰੇ ਹੋਰ ਵੀ ਕਈ ਨਾਂ
 71 ਧਰਮ ਦੇ ਠੇਕੇਦਾਰ
 73 ਸੀਸ ਰੱਖ ਕੇ ਤਲੀ ਤੇ ਆਇਓ
 75 ਸੱਪਾਂ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਰਹੀ ਬੱਚਕੇ
 77 ਸਾਡਿਆਂ ਹੀ ਲੀਡਰਾਂ
 79 ਲੱਗ ਜਾ ਚਰਨੀਂ ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ
 80 ਮੈਂ ਮੈਂ ਕਰਦਾ
 81 ਕੀਤੇ ਚੰਗੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰ ਮੁੱਲ ਪੈਂਦਾ ਏ
 82 ਚਾਹੀਦਾ ਬਣਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਪਹਾੜ ਐਵੇਂ ਰਾਈ ਦਾ
 83 ਨਾ ਇਹ ਲੱਭਦੀ ਏ ਲੱਖੀਂ
 84 ਰੋਣਾ ਪਾ ਨਾ ਲਵੀਂ ਪੱਲੇ
 85 ਆਪ ਜੋ ਡੁੱਬਿਆ ਬੈਠਾ
 86 ਸੱਜਣਾ ਚ ਬਹਿਣਾ ਸਿੱਖ ਲੈ
 87 ਤਿਲਕਣ ਬਾਜੀ
 88 ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਰੰਗ
 90 ਖਾਲੀ ਤੁਰ ਜਾਣਾ ਤੂੰ
 91 ਬੂਟਾ
 92 ਅੱਖੀਆਂ
 93 ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਲਈ ਦਬਾ ਕੇ
 95 ਹਾਲ
 96 ਰਹਿਮਤ
 97 ਸੱਦਿਆ ਉੱਠ ਜਾਵੇਂਗਾ।
 99 ਕਿਹਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਕਹਿੰਦਾ ਏਂ
 100 ਕਰਲੈ ਵਿਚਾਰ ਬੰਦਿਆ
 101 ਬੰਦਿਆ ਛੱਡ ਦੇ ਮੂਰਖ ਤਾਈਆਂ
 102 ਕੋਈ ਕਰ ਬਚਣੇ ਦਾ ਹੀਲਾ
 103 ਜੇ ਬਣਨਾ ਮਹਾਨ ਮਿੱਤਰੇ
 104 ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਚੁਸਤ ਚਲਾਕਾਂ ਦੀ

ਜਾਣ ਪਹਿਚਾਣ

ਗੀਤਾਂ ਦੀ ਪੁਸਤਕ "ਤੁਰ ਪਰਦੇਸ ਗਿਓ" ਸ. ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ ਚੀਮਾ ਜੀ ਦੀ ਪਲੇਠੀ ਪੁਸਤਕ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਪਿੰਡ ਚੀਮਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜਲੰਧਰ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਨਮ ਨਾਨਕੇ ਪਿੰਡ ਹਰੀਪੁਰ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਪੰਜਵੀਂ ਤੱਕ ਪੜ੍ਹਦੇ ਵੀ ਰਹੇ। ਦਸਵੀਂ ਤੱਕ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਗੌਰਮਿੰਟ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਨੂਰਮਹਿਲ ਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਸਕੂਲੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਦਿਆਂ ਹਾਕੀ ਦੇ ਵਧੀਆ ਖਿਡਾਰੀ ਬਣੇ ਰਹੇ। ਦੱਸਵੀਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਹਾਕੀ ਛੱਡ ਕੇ ਕਬੱਡੀ ਖੇਡਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਸਦਕਾ ਪੰਜਾਬ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਚੈਂਪੀਅਨਸ਼ਿਪ ਜਿੱਤੀ। ਉਸ ਵਕਤ ਹਰਿਆਣਾ ਵੀ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੀ।

ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪਣੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਮਨੋਰੰਜਕ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਉਂਦਿਆਂ ਦੱਸਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਾਈਨਲ ਮੈਚ ਸੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭਰਾ ਵਰਗਾ ਦੋਸਤ ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਚੀਮਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਅੱਜ ਕੱਲ ਕਨੇਡਾ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮੁਗਲ ਗਾਰਡਨ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਚਲਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਜਣੇ ਟਰੇਨ ਫੜ ਕੇ ਲੁਧਿਆਣੇ ਪਹੁੰਚੇ। ਜੇਬ ਵਿਚਲੇ ਪੈਸਿਆਂ ਨਾਲ 9 ਤੋਂ 12 ਤੱਕ ਫਿਲਮ ਦੇਖੀ। ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਬਚੇ ਇਕ ਰੁਪਈਏ ਨੂੰ ਸਵੇਰ ਦੀ ਚਾਹ ਲਈ ਰੱਖ ਕੇ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੇ ਕੱਟੀ। ਸਵੇਰੇ ਲੰਬਾ ਪੈਂਡਾ ਤੁਰ ਕੇ ਥੱਕੇ ਟੁੱਟੇ ਕਾਲਜ ਪੁੱਜੇ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਫਾਈਨਲ ਮੈਚ ਜਿੱਤ ਗਏ। ਇਹ ਗੱਲ 1967 ਵੇਲੇ ਦੀ ਹੈ।

1968 ਵਿੱਚ ਜੰਡਿਆਲੇ ਨਵਾਂ ਕਾਲਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਿਆਂ ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਸ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ 3 ਕੁ ਮਹੀਨੇ ਪੜ੍ਹੇ। ਮਾਰਚ 1968 ਵਿੱਚ ਇੰਗਲੈਂਡ ਆ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਨਾਲ ਕਬੱਡੀ ਵੀ ਖੇਡਦੇ ਰਹੇ। ਚੰਗਾ ਨਾਮ ਬਣਾਇਆ। 1973 ਵਿੱਚ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੀ ਟੀਮ ਇੰਡੀਆ ਖੇਡਣ ਗਈ ਤਾਂ ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਚੁਣੇ ਗਏ। ਇੰਡੀਆ ਵਿੱਚ ਵੱਖ ਵੱਖ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਮੈਚ ਹੋਏ। ਫਿਰ ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਾਪਸ ਇੰਗਲੈਂਡ ਨਹੀਂ ਗਏ। ਇਕ ਸਾਲ ਇੰਡੀਆ

ਰਹਿ ਕੇ 1974 ਵਿੱਚ ਅਮਰੀਕਾ ਆ ਗਏ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਥੋੜਾ ਚਿਰ ਖੇਡਦੇ ਰਹੇ ਫਿਰ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਿਕ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵਿਅਸਤ ਹੋ ਗਏ। ਯੂਬਾ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਫਾਰਮਿੰਗ ਕੀਤੀ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਗੇੜ ਨਾਲ ਸੈਨਹੋਜੇ ਮਿਲਪੀਟਸ ਆ ਟਿਕੇ ਜਿੱਥੇ 8-9 ਸਾਲ ਰਹੇ। ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਥੇ ਹੀ ਸੋਹਣ ਸਿੰਘ ਵੋਲਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਜਲੰਧਰੀ ਜੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ, ਗਜ਼ਲਾਂ ਅਤੇ ਗੀਤ ਸੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਵੀ ਲਿਖਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕਤਾ ਜਾਰੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਕੇਵਲ ਗੀਤ ਹੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲਿਖਣ ਦਾ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਸੋਰਤ ਆਜ਼ਾਦ ਜਲੰਧਰੀ ਜੀ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰੋਜ਼ਵਿਲ ਸੈਕਰਾਮੈਂਟੋ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਸਮੇਤ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾ ਗੀਤ ਲਿਖਿਆ, **"ਬਹਿਸ ਬਹਿਸਾ ਗਿੱਧੇ ਚ ਕਰਾਏ ਭਾਬੀਏ, ਅੱਜ ਨੱਚ ਕੇ। ਮਿੱਟੀ ਅੰਬਰਾਂ ਨੂੰ ਵਿਹੜੇ ਦੀ ਚੜ੍ਹਾਏ ਭਾਬੀਏ, ਸ਼ਾਵਾ ਨੱਚ ਕੇ।"** ਇਹ ਗੀਤ ਭਜਨ ਸਿੰਘ ਭਿੰਡਰ ਨੇ ਟੇਪ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਇਕ ਗੀਤ ਸਰਬਜੀਤ ਚੀਮੇ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ

"ਚਲ ਮੇਲਾ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਆਪਾਂ ਚੱਲੀਏ ਨਣਦ ਦਿਆ ਵੀਰਾ, ਕਾਲੀ ਪੱਗ ਸਜਦੀ ਤੈਨੂੰ, ਮੈਨੂੰ ਸਜਦਾ ਮੂੰਗੀਆ ਲੀੜਾ।" ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਆਪ ਨੂੰ ਵੀ ਗਾਉਣ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਆਪਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਕ ਸੀ. ਡੀ. ਤਿਆਰ ਕਰਵਾਈ ਪਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਕਚਹਿਰੀ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪਣਾ ਸ਼ੌਕ ਕਈ ਫੰਕਸ਼ਨਾਂ ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰਿਕ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਲਿਖੇ ਗੀਤ ਗਾ ਕੇ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਤਕਰੀਬਨ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੀਤ ਲਿਖੇ ਹਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੀਤਾਂ ਵਿੱਚ ਧਾਰਮਿਕ, ਸਮਾਜਿਕ, ਸਿੱਖਿਆਦਾਇਕ, ਸੱਭਿਆਚਾਰਿਕ ਅਤੇ ਜਵਾਨੀ ਦੀਆਂ ਖਰਮਸਤੀਆਂ ਵਾਲੇ ਗੀਤ ਵੀ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਗੀਤ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੋਲ ਦੇ ਡਰੋ ਤੇ ਗਾਉਣ

ਵਾਲੇ ਹਨ। ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੈ ਕਿ ਅਗਰ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ
ਗੀਤਾਂ ਨੂੰ ਗਾਉਣਾ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਭੰਨ ਤੋੜ ਨਾ ਕਰੇ।

—ਡਾ. ਗੁਰਮੀਤ ਸਿੰਘ ਬਰਸਾਲ,
ਸਾਹਿਤ ਸਤਾ ਕੈਲੇਫੋਰਨੀਆਂ(ਬੇ-ਏਰੀਆ)

ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਜੋੜਦੇ ਗੀਤਾਂ ਦੀ ਪੁਸਤਕ "ਤੁਰ ਪਰਦੇਸ ਗਿਓ" ਤੇ ਚਰਚਾ

ਸ. ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ ਚੀਮਾ ਦੀ ਪੁਸਤਕ "ਤੁਰ ਪਰਦੇਸ ਗਿਓ" ਤੇ ਪੜਚੋਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁੱਝ ਗੱਲ ਲੋਕਗੀਤਾਂ ਅਤੇ ਗੀਤਾਂ ਤੇ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦ ਲੋਕਗੀਤ ਪ੍ਰਚੱਲਤ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸਰਲਤਾ, ਸੁਭਾਵਿਕਤਾ, ਮਧੁਰਤਾ ਕਰਕੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜ਼ਬਾਨ ਤੇ ਆਪ-ਮੁਹਾਰੇ ਹੀ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਲੋਕ-ਜੀਵਨ ਦੀ ਤਰਜ਼ਮਾਨੀ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਰਤ ਵਿਹਾਰ ਜੀਵਨ ਜਾਂਚ ਦੀ ਢਾਲ ਨਾਲ ਤੁਰਦੇ ਸਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਅਨੰਦ ਮਿਲਦਾ ਸੀ ਲੋਕ ਮੰਤਰ-ਮੁਗਧ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਗੀਤ ਮਨੋਰੰਜਨ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਲੋੜ ਲਈ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਲੋਕ-ਜ਼ਬਾਨ ਜਾਣ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਅੱਜ ਕੱਲ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਤਰਜ਼ਮਾਨੀ ਕਰਦਾ ਕੋਈ ਗੀਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁਕਰ ਅਤੇ ਤਸੱਲੀ ਹੁੰਦੀ ਕਿ ਚੰਗਾ ਲਿਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕਈ ਗੀਤਕਾਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਛੋਹਾਂ ਦੇ ਯਤਨ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਲੋਕਗੀਤ ਸਮਾਜ ਦੀ ਪਿੱਠ-ਭੂਮੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਕ ਹਨ। ਵਹਿੰਦੇ ਦਰਿਆ ਵਾਂਗ ਲੋਕ ਜਜ਼ਬਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਰਦੇ ਹਨ। 6 ਦਹਾਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹੇ ਗੀਤ ਸੁਣੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। "ਰਾਲਫ ਵਿਲੀਅਮ" ਲੋਕ-ਗੀਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ-ਗੀਤ ਜੰਗਲੀ ਦੁਖਤ ਵਾਂਗ ਹਨ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਪੁਰਾਤਨ-ਕਾਲ ਵਿਚ ਹਨ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਾਖਾ ਸਦਾ ਹਰੀਆਂ ਭਰੀਆਂ ਰਹਿਣ ਕਰਕੇ ਨਾ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਹੀ ਨਵਾਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। "ਵਣਜਾਰਾ ਬੇਦੀ" ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਲੋਕ-ਗੀਤ ਕਿਸੇ ਜਾਤੀ ਦੇ ਅੰਤਰੀਵ ਅਵਚੇਤਨ ਮਨ ਵਿਚ ਵੱਸਦੇ ਮਚਲਦੇ ਜਾਂ ਦਬੇ ਘੁਟੇ ਵਲਵਲਿਆਂ ਦਾ ਸਹਿਜ ਪ੍ਰਗਟਾਅ ਹਨ। ਜੇ ਕਵਿਤਾ ਕੋਈ ਆਪ ਮਹਿਸੂਸੀ ਭਾਵਾਂ ਗੁੱਧੀ ਰਚਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਲੋਕ-ਗੀਤਾਂ ਤੋਂ ਉੱਚੀ-ਸੁੱਚੀ ਕਵਿਤਾ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਵੇਗ ਵਿਚ ਆਏ ਭਾਵ ਹਨ ਜੋ ਬੇਕਾਬੂ ਹੋਏ ਅਛੇਪਲੇ ਹੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਬਾਣਾ ਪਹਿਨ ਕੇ ਰੂਪਮਾਨ ਹੋ ਗਏ।

ਇਹ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਅਥਾਹ ਚਸਮਿਆਂ ਦੇ ਬੁੰਬ ਤੋਂ ਟੁੱਟੀਆਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀਆਂ ਮਿੱਠੀਆਂ ਤੇਰ-ਗੁੱਧੀਆਂ ਛਲਾਂ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੀਤ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਕਾਵਿ ਹੈ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਢਾਲਿਆ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਗੀਤ ਲਿਖਣ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ੌਂਕ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਸੁਪਨੇ ਤਰਾਸ਼ਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਗੀਤ ਬਣਾ ਸਕਣ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਲਿਖਣਾ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਿੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਉਤਰ ਕੇ ਕਾਗਜ਼ ਦੀ ਹਿੱਕ ਤੋਂ ਲੋਕ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਟੁੰਬ ਜਾਵੇ।

ਪਰ ਹੁਣ ਜੋ ਗਾਇਕੀ ਪਰੋਸੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਉਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਸਭ ਵਾਕਫ਼ ਹਾਂ ਇਹ ਇਕ ਵੱਖਰਾ ਲੰਬਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਪਰ ਚੀਮੇ ਵਲੋਂ ਜੋ ਗੀਤ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ ਉਹ ਕਾਫੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪਰਦੇ ਵਿਚ ਹਨ।

ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ "ਤੁਰ ਪਰਦੇਸ ਗਿਓ" ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਆਰ ਤੇ ਪਰਦੇਸ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਹੋ ਕੇ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਚੁੜਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਬਿੰਦੂ ਪੰਜਾਬ ਹੀ ਹੈ। ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਉਸ ਨੇ ਜੀਵਿਆ, ਹੰਢਾਇਆ ਅਤੇ ਮਾਣਿਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੀ ਰੂਹ ਉਸ ਦੇ ਅੰਤਰਮਨ ਵਿਚ ਵਿਸਮਾਦ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਪੰਜਾਬ ਉਹ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਪਰ ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਚੇਤਿਆਂ ਵਿਚ ਹੈ ਦਾ ਚਿਤਰਨ ਆਉਂਦੀਆਂ ਨਸਲਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਫਲ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਖਿੱਤੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਤਦ ਹੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਵਿਸਥਾਰ ਲਈ ਕਈ ਵਿਸ਼ੇ ਛੋਹੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਕਣ ਕਣ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿਚ ਪਿਆਰ, ਪਰਦੇਸ਼, ਨਸੀਅਤ, ਵਿਛੋੜਾ, ਉਡੀਕਾਂ, ਮੇਲੇ, ਰਿੱਧੇ, ਤੰਗੜੇ, ਯਾਦਾਂ, ਧਰਮ, ਦੇਸ਼ ਪਿਆਰ, ਕੁਰਬਾਨੀ, ਰਾਜਨੀਤੀ, ਦੋਗਾਣੇ, ਕਲੀਆਂ, ਕਿੱਸੇ ਆਦਿ।

ਗੱਲ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਮਹਿਕਾਂ ਦੂਰ ਦੂਰ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ :

ਨਾ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਨ ਕੋਈ ਦੱਸੇ

ਹੋਇਆ ਕਾਹਦੇ ਹਾਣ ਦਾ ਏ
ਮੱਲੋ-ਮੱਲੀ ਇਹ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ
ਗੀਤਾਂ ਨਹੀਂ ਵਿਉਪਾਰ ਦੀਆਂ
ਦੂਰ ਦੂਰ ਤੱਕ ਜਾਣਨ ਇਹ ਮਹਿਕਾਂ ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ

ਪਰ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰਦੇਸ ਚਲਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਕ ਤਰਲਾ ਇਕ ਸੰਸਾਰ
ਉਭਰਦਾ ਹੈ :

ਇਹ ਗੱਲ ਨਾ ਕਦੇ ਵਿਚਾਰੀ, ਜਿਹੜਾ ਕਹਿਰ ਕਮਾ ਗਿਆ ਵੇ।
ਵੱਸਦਾ ਰਹੇ ਮੇਰਿਆ ਚੰਨਾ ਝੋਰਾ ਦਿਲ ਨੂੰ ਲਾ ਗਿਆ ਵੇ।
ਕਿਹੜੀ ਹੈ ਗਈ ਦਸ ਖੁਨਾਮੀ, ਜਾਵੇ ਦੂਰ ਤੂੰ ਭੱਜਦਾ ਵੇ।
ਛੱਡ ਕੇ ਤੁਰ ਗਿਆ ਦੇਸ ਬਿਗਾਨੇ, ਸਾਡਾ ਜੀ ਨਾ ਲੱਗਦਾ ਵੇ।
ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਇਕ ਹੋਰ ਤਰਾਸਦੀ ਹੈ :

ਹੋ ਗਏ ਧੀਆਂ ਪੁੱਤ ਬਿਗਾਨੇ, ਅਸੀਂ ਬਿਗਾਨੇ ਹੋ ਗਏ ਆਂ।
ਚੱਲੇ ਸੀ ਚਾਨਣ ਲੱਭਣ ਲਈ ਵਿਚ ਹਨੇਰਿਆਂ ਖੇ ਗਏ ਆਂ।
ਭਾਈ ਭਾਈ ਨੂੰ ਦੁਰਕਾਰ ਰਿਹਾ, ਮਾਂ ਪਿਉ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਰੱਖਦੇ ਨਾ।
ਸਭ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣੇ ਭੁੱਲ ਬੈਠੇ ਪਰ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਥੱਕਦੇ ਨਾ।

ਫਿਰ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਵਿਛੜੇ ਯਾਰ ਯਾਦ ਆਉਂਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ
ਮਿਲ ਬੈਠ ਕੇ ਸੁੱਖ-ਦੁੱਖ ਫਰੋਲਣ ਲਈ ਜੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ :

ਦਿਨ ਵਰ੍ਹਿਆ ਬੀਤ ਗਏ ਹੋ ਗਏ ਸੱਜਣ ਸੱਜਣ ਤੋਂ ਉਹਲੇ।
ਕੋਈ ਕਿਧਰ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਕਿਥੋਂ ਕੌਣ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਟੋਹਲੇ।
ਭੱਜੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਦੇਸਾਂ ਦੇ ਫਿਰਦੇ ਕੱਠੇ ਕਰਨ ਲਈ ਡਾਲੇ।
ਸੱਦਾ ਦੇ ਕੇ ਸੱਦ ਲਏ ਜੋ ਜੋ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸੀ ਜੰਡਿਆਲੇ।

ਇਕ ਕਲੀ ਰੂਪੀ ਗੀਤ ਦੇ ਬੋਲ ਹਨ :

ਖਾਤਰ ਹੀਰ ਦੀ ਛੱਡਿਆ ਤਖ਼ਤ ਹਜ਼ਾਰੇ ਨੂੰ।
ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਕੱਟੇ ਮੈਂ ਪਾਲੀ ਮੱਝਾਂ ਦਾ ਬਣ ਕੇ।
ਕਾਰੋਂ ਹੰਸ ਬਣਾਉਣਾ ਆਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਜੇ ਗੋਰਖਾ।
ਛੱਡ ਭਗਤੀ ਜੈਬਿਆ ਤੋੜ ਮਾਲਾ ਦੇ ਮਣਕੇ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿੱਸਾ ਰੂਪੀ ਗੀਤ ਦਾ ਜਿਕਰ ਕਰਨਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ
ਹੈ :

ਪੁਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਨਾ ਗਿਆ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨੀ।

ਫਿਰੋਂਗੀ ਕਿੱਥੇ ਕਿੱਥੇ ਲੱਭਦੀ।

ਰੇਤੇ ਥਲਾਂ ਦੇ ਨੇ ਲੈਣਾ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲੋਂ।

ਹੈ ਮਾਸ ਤਾਈਂ ਨੋਚ ਸੱਸੀਏ।

ਘੇਰਾ ਕਿਹੜੀਆਂ ਨੀਂਦਾਂ ਤੈਨੂੰ ਪਾਇਆ, ਤੂੰ ਉੱਠ ਕਰ ਹੋਸ਼ ਸੱਸੀਏ

ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਵਿਰਸਾ ਸੰਤਾਲਣ ਦੀ ਗੱਲ ਜੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ :

ਗੱਲ ਸੁਣੇ ਮੇਰੀ ਵੀਰਨੋ ਪੰਜਾਬੀਓ।

ਮਾਝਾ ਮਾਲਵਾ ਤੇ ਮੰਜਕੀ ਦੁਆਬੀਓ।

ਕਿਹੜੀ ਗਿਣਤੀ ਚ ਪੈ ਗਏ ਆਂ ਹਿਸਾਬੀਓ।

ਬਈ ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਰੱਜਣਾ।

ਜਾਂਦਾ ਵਿਰਸਾ ਗੁਆਚੀ ਅੱਜ ਜਿਹੜਾ ਇਹ ਮੁੜ ਕੇ ਕਦੇ ਨਾ ਲੱਭਣਾ।

ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਆਹ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਦਾ ਇਕ ਨਮੂਨਾ ਹੈ :

ਆਇਆ ਵੀਰ ਜਾ ਵਿਆਹ ਕੇ ਡੋਲੀ ਦਰਾਂ ਮੂਰੇ ਆਈ।

ਕੱਠਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸ਼ਰੀਕਾ ਲੱਗੀ ਮਿਲਣ ਵਧਾਈ।

ਤੇਲ ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲਾਗੀਆਂ ਬਹੂਹਾਂ ਉੱਤੇ ਚੋਇਆ।

ਤਾਈਉਂ ਫਿਰਦਾ ਏ ਜੱਟ ਬਈ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ।

ਆਪਣੇ ਅਣਖੀ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਖਿੱਤੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਿਆਂ :

ਧਰਤੀ ਉਹ ਪੀਰ ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ।

ਊਧਮ ਭਗਤ ਸਰਾਭੇ ਵੀਰਾਂ ਦੀ।

ਗੱਲਾਂ ਅੱਜ ਵੀ ਜਿੱਥੇ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਲੂਏ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਦੀਆਂ।

ਵੱਗਦੇ ਪਾਣੀ ਠੰਡੀਆਂ ਛਾਵਾਂ ਮੇਰੇ ਵਤਨ ਪੰਜਾਬ ਦੀਆਂ।

ਪੰਜਾਬ ਮੇਲਿਆਂ ਗਿੱਧਿਆਂ ਅਤੇ ਭੰਗੜੇ ਦਾ ਪਿੜ੍ਹ ਹੈ। ਤੀਆਂ ਦੇ ਮੇਲੇ
ਦਾ ਮੁਟਿਆਰਾਂ ਦਾ ਚਾਅ ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਘਟਾ ਸਾਵਣ ਦੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਆਈਆਂ ਪਿੱਪਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪੀਂਘਾਂ

ਪਾਈਆਂ।

ਝੂਟੇ ਝੂਟਣ ਲੈਣ ਹੁਲਾਰੇ ਪਾਣੀ ਉਤੇ ਜਿਉਂ ਮਰਗਾਈਆਂ।

ਉਡਜੂ ਉਡਜੂ ਕਰਦੀਆਂ ਫਿਰਦੀਆਂ

ਇਹਨੀ ਕਿਤੇ ਉਡ ਜਾਣਾ ਡੋਰੀਆ ਲੈਦੇ ਨੀ।

ਡੋਰੀਆ ਲੈ ਜੇ ਨੀ ਮਾਏ ਤੀਆਂ ਵੇਖਣ ਜਾਣਾ।

ਤੀਆਂ ਦੇ ਮੇਲੇ ਭਾਵੇਂ ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਲਗਦੇ ਹਨ ਪਰ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਮੇਲਿਆਂ ਦਾ ਰੰਗ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਵੱਖਰਾ ਰਹੇਗਾ। ਇਕ ਹੋਰ ਮੇਲੇ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਹੈ।

ਝੁੰਡ ਮੁੰਡੇ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਆਉਂਦੇ ਜਿਉਂ ਹਿਰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਡਾਰਾਂ।

ਮਸਤੀ ਵਿਚ ਖੇਡ ਰਹੀਆਂ ਨੱਢੀਆਂ ਮਸਤ ਅਲੜੂ ਮੁਟਿਆਰਾਂ।

ਸੋਹਣੇ ਮੁੱਖੜੇ ਚਮਕ ਰਹੇ ਚਮਕੇ ਜਿਵੇਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੀਰਾ।

ਚੱਲ ਮੇਲਾ ਦੇਖਣ ਆਪਾਂ ਚੱਲੀਏ ਨਣਨ ਮੇਰੀ ਦਿਆ ਵੀਰਾ।

ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਗਿੱਧਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਕਦੇ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਗਿੱਧੇ ਦੀ ਗੋੜੀ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹੁੰਮ-ਹੁੰਮਾ ਕੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ :

ਤਾਏ ਤਾਈਆਂ, ਚਾਚਾ, ਚਾਚੀ, ਮਾਸੀ, ਮਾਸੜ ਵੀ ਆ ਗਏ।

ਮਾਮੇ, ਮਾਮੀਆਂ ਗਿੱਧੇ ਚ ਭੂਆ ਫੁੱਫੜ ਵੀ ਛਾ ਗਏ।

ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਨਾ ਤੋਟ ਜੀਜਾ ਵਾਰੀ ਜਾਵੇ ਨੌਟ ਵੇਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸੀ ਚੀਮੇ ਵੀ ਵਧੇਰੀਆਂ

ਧੂੜ ਉਡ ਉਡ ਅੰਬਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਵੇ ਜਾ ਗਿੱਧੇ ਵਿਚ ਦੇਣ ਗੋੜੀਆਂ।

ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਲੋਕ-ਨਾਚ ਭੰਗੜੇ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬੀ ਕਿੰਨੇ ਸੋਹਣੇ ਲਗਦੇ ਹਨ

:

ਰਹਿਣ ਕੋਇਲਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ਕੂਕਦੀਆ ਜੱਟੀਆਂ ਹੁਸੀਨ।

ਪਾਉਂਦੇ ਮੋਰਾਂ ਵਾਂਗ ਪੈਲ ਜੱਟ ਅੱਲ੍ਹੜ ਸ਼ੌਕੀਨ।

ਹਾਣੀ ਹਾਣੀਆਂ ਦੇ ਜਦ ਭਰਦਾ ਕਲਾਵੇ,

ਮੁੱਕ ਜਾਂਦੇ ਗੁੱਸੇ ਗਿਲੇ ਯਾਰੋ ਸੱਭਦੇ।

ਜਦੋਂ ਨੱਚਦੇ ਪੰਜਾਬੀ ਕਿੰਨੇ ਸੋਹਣੇ ਲੱਗਦੇ,

ਜਦੋਂ ਨੱਚਦੇ ਪੰਜਾਬੀ...

ਪੰਜਾਬ ਜਿੱਥੇ ਹਾਸਿਆਂ, ਠਠਿਆਂ, ਗਿੱਧਿਆਂ, ਭੰਗੜੇ, ਗੀਤ ਸੰਗੀਤ ਦਾ ਇਕ ਰੋਮਾਂਚਿਕ ਖਿੱਤਾ ਹੈ ਉਥੇ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਮਾੜੀ ਲੱਤ ਤੋਂ ਵਰਜਣਾ ਵੀ ਗੀਤਕਾਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਰਜ਼ ਸਮਝਿਆ ਹੈ :

**ਇਹ ਰੋਕਿਆਂ ਰੁੱਕਦੀ ਨਾ ਬੜੀ ਨਖਰੇ ਹਾਰੀ ਏ।
ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਤੇ ਇਸਦੀ ਸਰਦਾਰੀ ਏ।
ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਅਰਜ ਕਰੇ ਚੀਮਾ ਆਪਣੇ ਵੀਰਾਂ ਨੂੰ।
ਕਿਉਂ ਰੋਲੀ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਹੱਥੀਂ ਤਕਦੀਰਾਂ ਨੂੰ।
ਲਾਇਓ ਨਾ ਮੂੰਹ ਇਸ ਨੂੰ ਇਹ ਭਾਣੇ ਵਰਤਾਉਂਦੀ ਏ।
ਮੱਥਾ ਦੂਰੋਂ ਹੀ ਟੇਕ ਦਿਉ ਜੇ ਕੋਲ ਨੂੰ ਆਉਂਦੀ ਏ।**

ਜੱਗ ਵਿਚ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕ ਦਿਨ ਸੁਹਰੇ ਜਾਣਾ ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਤੋਰਨ ਵੇਲੇ ਬਾਬੁਲ ਗੁਜਾਰੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਤਰਾਸਦੀ ਦਸਦਾ ਹੈ :

**ਗੱਲ ਸੁਣ ਲੈ ਮੇਰੀ ਧੀਏ ਤੇਰਾ ਬਾਬੁਲ ਆਖ ਰਿਹਾ।
ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਿੰਨਾ ਤੇਰਾ ਧੀਏ ਸਾਡਾ ਸਾਥ ਰਿਹਾ।
ਤੇਰੀ ਅੰਮੜੀ ਛਮ ਛਮ ਰੋਵੇ ਵਗਦਾ ਨੈਣਾ ਚੋਂ ਪਾਣੀ ਨੀ।
ਧੀਆਂ ਘਰ ਤੋਂ ਤੋਰਨ ਵਾਲੀ, ਧੀਏ ਗੀਤ ਪੁਰਾਣੀ ਨੀ।**

ਇਕ ਧਾਰਮਿਕ ਗੀਤ ਵਿਚ ਛੋਟੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਕਹੀ ਹੈ :

**ਨਮਕ ਹਰਾਮੀ ਗੰਗੂ ਦੀ ਮੱਤ ਸੀ ਲਾਲਚ ਨੇ ਮਾਰੀ।
ਰਾਤੋ ਰਾਤੀਂ ਲਾਲਾਂ ਦੀ ਕੀਤੀ ਖ਼ਬਰ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸਾਰੀ।
ਬਜ਼ੀ ਲਾ ਗਏ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਉਹ ਖੂਨੀ ਕੰਧ ਉਸਾਰ ਗਏ।
ਸੀਸ ਝੁਕੇ ਮੇਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਜੋ ਕੌਮ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਵਾਰ ਗਏ।**

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸੀਸ ਤਲੀ ਤੇ ਧਰ ਕੇ ਲੜਨ ਦੀ ਜਾਚ ਸਿਖਾ ਗਏ ਹਨ :

ਤਗਤ ਸਿੰਘ ਰਾਜਗੁਰੂ ਸੁਖਦੇਵ,

ਚੜ੍ਹੇ ਸੀ ਫਾਂਸੀ ਹੱਸ ਹੱਸ ਕੇ।
ਨਾਹਰਾ ਉਧਮ ਸਰਾਭੇ ਸੱਚਾ ਲਾਇਆ,
ਬਈ ਮਰਨੋਂ ਕਦੇ ਨਾ ਡਰਨਾ।
ਸੀਸ ਰੱਖ ਕੇ ਤਲੀ ਤੇ ਆਇਓ ਜੇ ਧਰਮ ਦਾ ਯੁੱਧ ਲੜਨਾ।

ਪਰ ਆਜ਼ਾਦੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲੀਡਰਾਂ ਨੇ ਜੋ ਤਮਾਸ਼ਾ ਵਿਖਾਇਆ ਉਨ੍ਹਾਂ
ਸੱਪਾਂ ਤੋਂ ਬੱਚਣ ਦੀ ਨਸੀਅਤ ਹੈ :

ਹਰ ਵੇਲੇ ਮਾਰਦੇ ਨੇ ਡਾਕੇ।
ਇਹ ਸਾਧਾਂ ਵਾਲਾ ਭੇਸ ਧਾਰ ਕੇ।
ਲਾ ਕੇ ਘੜੀ-ਮੁੜੀ ਧਰਮ ਦਾ ਨਾਹਰਾ।
ਇਹ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਬਲੀ ਚਾੜ੍ਹਦੇ।
ਦੇਸ਼ ਦੇ ਗਦਾਰ ਸਦਾ ਤੈਨੂੰ।
ਨੇ ਜਾਲ ਚ ਫਸਾਈ ਰੱਖਦੇ।
ਇਹ ਲੀਡਰਾਂ ਮਦਾਰੀਆਂ ਦਾ ਧੜਾ।
ਸੱਪਾਂ ਕੋਲੋਂ ਰਹੀ ਬੱਚੇ ਕੇ।

ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਝੂਠ ਅਤੇ ਲਾਲਚ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਦੀ ਇਕ
ਵਡਮੁੱਲੀ ਨਸੀਅਤ ਹੈ :

ਲੱਖਾਂ ਕਾਰੂ ਲੱਦ ਗਏ ਇਥੋਂ ਜੋ ਮਾਇਆ ਦੇ ਭੁੱਖੇ।
ਉਹ ਲੰਬੀਆਂ ਤਾਣ ਪਏ ਜਾ ਕੇ ਵਿਚ ਕਬਰਾਂ ਦੇ ਸੁੱਤੇ।
ਗੱਡੇ ਝੂਠ ਦੇ ਲੱਦ ਲਏ ਤੇਰੀ ਇਹ ਨਾ ਅਕਲ ਸਿਆਣੀ।
ਲੱਗ ਜਾ ਚਰਨੀ ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ ਬੰਦਿਆਂ ਪੜ੍ਹ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੀਤਕਾਰ ਨੇ ਅਨੇਕਾਂ ਨਸੀਅਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਲੁਕਾਈ ਨੂੰ ਸੁਚੇਤ
ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਬੰਦੇ ਦੇ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਹੀ ਅੱਗੇ ਨਾਲ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਉਸ ਦੀ ਅਕਲ
ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਆਉਣੀ। ਇਸ ਝੂਠ ਦੇ ਪਾਸਰੇ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਲਈ
ਪੁਸਤਕ ਚੰਗੀ ਸੇਧ ਦੇਣ ਵਿਚ ਸਫਲ ਹੋਈ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਪੰਜਾਬ
ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਜੋੜਦੀ ਹੈ ਉਥੇ ਪੰਜਾਬ ਖਿੱਤੇ ਦੇ ਵਾਤਾਵਰਣ, ਕੁਦਰਤੀ
ਨਜ਼ਾਰੇ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀਆ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਪੰਜਾਬੀਅਤ ਦੀ ਤਰਜਮਾਨੀ

ਵੀ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਸਮਾਜ ਦੇ ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਬੁਜ਼ੁਰਗਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਉਦਮ ਤੋਂ ਲਾਭ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਤਜਰਬੇ ਨੂੰ ਵਰਤ ਕੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਲਿਖਣ ਜਾਂ ਕੁਝ ਕਰਨ ਕਿ ਉਹ ਆਉਂਦੀ ਨਸਲ ਨੂੰ ਜੀਵਨ-ਜਾਂਚ ਸਿੱਖਾ ਸਕਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਾ ਤੋਂ ਨੌਜਵਾਨ ਜੋ ਲਚਰਪੁਣੇ ਜਾਂ ਨਸ਼ਿਆਂ ਵਿਚ ਗਰਕ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ ਬਚ ਸਕਣ। ਰੀਤਕਾਰ ਮਾਂ-ਬੋਲੀ ਦੀ ਝੋਲੀ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ ਇਸ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਵਿਰਸੇ ਨੂੰ ਅਗਾਂਹ ਤੋਰਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ। ਮੇਰੇ ਆਸ਼ੇ ਵਿਚ ਹੈ ਕਿ ਰੀਤਕਾਰ ਪੰਜਾਬੀ ਮਾਂ-ਬੋਲੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਜੁਟਿਆ ਰਹੇਗਾ। ਫਿਲਹਾਲ ਹਥਲੀ ਪੁਸਤਕ ਲਈ ਉਹ ਵਧਾਈ ਦੇ ਪਾਤਰ ਹਨ।

ਪੜਚੋਲ ਵੱਲੋਂ : ਪ੍ਰਮਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਵਾਨਾ

ਫੋਨ : (510) 781-0487

ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆਂ (ਯੂ.ਐਸ.ਏ.)

ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ ਚੀਮੇ ਦੇ ਗੀਤ

ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ ਚੀਮੇ ਦੇ ਗੀਤ ਲੋਕ ਗੀਤਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਗੀਤ ਹਨ ਜੋ ਸਿੱਧ ਪੱਧਰੇ ਹੀ ਲੋਕ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂ ਟੁੰਬਦੇ ਹਨ। ਚੀਮਾ ਜੀ ਦੇ ਗੀਤ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰਦੇਸ, ਵਿਛੋੜਾ, ਮੇਲੇ, ਵਿਰਸਾ, ਰਿਸ਼ਤੇ, ਪੰਜਾਬ, ਸਮਾਜਿਕ ਬੁਰਾਈਆਂ, ਰਸਮਾਂ, ਰਿਵਾਜ਼ਾਂ, ਧਰਮ, ਰਾਜਨੀਤੀ ਆਦਿ ਵਰਗੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹਨ। ਪ੍ਰਦੇਸਾਂ ਵਿਚਲੀ ਹੱਡ ਭੰਨਵੀਂ ਮਿਹਨਤ, ਪੰਜਾਬੀਆਂ ਦਾ ਸਿਰੜੀ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਪਿੱਛੋਂ ਨੱਚਣ, ਗਾਉਣ ਨਾਲ ਮਨ ਬਹਿਲਾਉਣਾ ਚੀਮਾ ਜੀ ਦੇ ਗੀਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਫ਼ ਝਲਕਦਾ ਹੈ।

ਪਰਿਵਾਰਿਕ ਹਾਸੇ ਠੱਠੇ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਤੇੜੇ ਇਹ ਗੀਤ ਪੰਜਾਬੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਦੀ ਤਰਜਮਾਨੀ ਕਰਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਦਿਖਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਲੇਠੀ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਟੀਮ ਵਲੋਂ ਜੀ ਆਇਆਂ ਆਖਦਾ ਹਾਂ।

ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਢੀਂਡਸਾ

(ਪੰਜਾਬ ਸਾਹਿਤ ਸਭਾ)

ਬੇ-ਏਰੀਆ (ਕੈਲੇਫੋਰਨੀਆ)

ਤੁਰ ਗਿਓਂ ਦੇਸ ਬਿਗਾਨੇ

ਸੀ ਕੀ ਕੰਗਲਾਂ ਦੀ ਜੋੜੀ, ਮੇਹਲਾ ਖੱਟ ਲਿਆ ਜੱਗ ਦਾ ਵੇ।
ਛੱਡ ਕੇ ਤੁਰ ਗਿਆ ਦੇਸ ਬਿਗਾਨੇ, ਸਾਡਾ ਜੀ ਨਾ ਲੱਗਦਾ ਵੇ।
ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ ਜਦ ਆਪਾਂ ਕੱਠੇ, ਰਤਾ ਵਿਸਾਹ ਨਾ ਕਰਦਾ ਸੀ।
"ਛੱਡ ਕੇ ਨਾ ਤੁਰ ਜਾਵੀਂ ਕੱਲਾ", ਕਹਿ ਕੇ ਹਾਉਕੇ ਭਰਦਾ ਸੀ।
ਦੱਸ ਮੈਂ ਕਿੱਧਰ ਨੂੰ ਜਾਵਾਂ, ਹੜ ਪਿਆ ਰਮਾਂ ਦਾ ਵੱਗਦਾ ਵੇ।
ਛੱਡ ਕੇ ਤੁਰ ਗਿਆ ਦੇਸ ਬਿਗਾਨੇ, ਸਾਡਾ ਜੀ ਨਾ ਲੱਗਦਾ ਵੇ।
ਇਹ ਗੱਲ ਨਾ ਕਦੇ ਵਿਚਾਰੀ, ਜਿਹੜਾ ਕਹਿਰ ਕਮਾ ਗਿਆ ਵੇ।
ਵੱਸਦਾ ਰਹੇ ਮੇਰਿਆ ਚੰਨਾਂ ਝੋਰਾ ਦਿਲ ਨੂੰ ਲਾ ਗਿਆ ਵੇ।
ਕੇਹੜੀ ਹੋ ਗਈ ਦੱਸ ਖੁਨਾਮੀ, ਜਾਂਵੇਂ ਦੂਰ ਤੂੰ ਭੱਜਦਾ ਵੇ।
ਛੱਡ ਕੇ ਤੁਰ ਗਿਆ ਦੇਸ ਬਿਗਾਨੇ, ਸਾਡਾ ਜੀ ਨਾ ਲੱਗਦਾ ਵੇ।
ਸਾਰੇ ਭੁੱਲ ਕੇ ਕਸਮਾਂ ਵਾਇਦੇ, ਕਿਧਰੇ ਮਾਰ ਉਡਾਰ ਗਿਆ।
ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਤੱਤੜੀ ਨੂੰ ਧੱਕਾ ਕਿਉਂ, ਤੂੰ ਮਨੋ ਵਿਸਾਰ ਗਿਆ।
ਮੇਰਾ ਲੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਪਿਆਰ ਨਾ ਦਿਲ ਧੀਰਜ ਬੱਝਦਾ ਵੇ।
ਛੱਡ ਕੇ ਤੁਰ ਗਿਆ ਦੇਸ ਬਿਗਾਨੇ, ਸਾਡਾ ਜੀ ਨਾ ਲੱਗਦਾ ਵੇ।
ਨਾ ਨੀਂਦ ਰਾਤਾਂ ਨੂੰ ਆਵੇ, ਤਾਰੇ ਗਿਣਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਅੰ।
ਦਿਨ ਨੂੰ ਵਿਚ ਸੋਚਾਂ ਦੇ ਤੇਰੇ ਜੈਬਿਆ ਫਿਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਅੰ।
ਇਹ ਜੋ ਬ੍ਰਿਹੋ ਦਾ ਬਖਿਆੜ ਕਲੇਜਾ ਰੁੱਗ ਭਰ ਕੱਢਦਾ ਵੇ।
ਛੱਡ ਕੇ ਤੁਰ ਗਿਆ ਦੇਸ ਬਿਗਾਨੇ, ਸਾਡਾ ਜੀ ਨਾ ਲੱਗਦਾ ਵੇ।

ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ

ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕੱਲੀ ਨੂੰ ਤੁਰ ਚੱਲਿਆ, ਸੱਜਣਾਂ ਤੂੰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ।
ਔਖਾ ਸਾਂਭਣਾ ਬੜਾ ਦਿਲਦਾਰਾ,
ਮੁੱਠੀਆਂ ਚ ਘੁੱਟ ਰੇਤ ਨੂੰ। ਸੱਜਣਾਂ ਤੂੰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ।
ਗੀੜਾਂ ਨਾ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਲਾਈਆਂ।
ਲੱਗਿਆਂ ਤੂੰ ਪਾਉਣ ਜੁਦਾਈਆਂ।
ਘੁਣ ਵਿਰਹੋਂ ਵਾਲਾ ਲੱਗਦਾ ਤੇ ਲਾਉਣਾਂ ਮੇਰੀ ਅੱਲੜ ਵਰੇਸ਼ ਨੂੰ।
ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕੱਲੀ ਨੂੰ ਤੁਰ ਚੱਲਿਆ, ਸੱਜਣਾਂ ਤੂੰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ।
ਹਰ ਵੇਲੇ ਪੁੱਛਦੀ ਰਹਿੰਦੀ।
ਲਾਵਾਂ ਜਦ ਹੱਥੀਂ ਮਹਿੰਦੀ।
ਦੱਸਾਂ ਡਰਦੀ ਨਾ ਰੱਖਾਂ ਮੈਂ ਛੁਪਾ ਕੇ ਪਾ ਨਾ ਲਵੇ ਇਹ ਕਲੇਸ਼ ਨੂੰ
ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕੱਲੀ ਨੂੰ ਤੁਰ ਚੱਲਿਆ, ਸੱਜਣਾਂ ਤੂੰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ।
ਦਿਲ ਵਿਚ ਰੱਖੀਆਂ ਸੱਧਰਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਵੇ।
ਗਮਾਂ ਵਿਚ ਤੇਰੇ ਹੋਈ ਫਿਰਦੀ ਬੀਮਾਰ ਵੇ।
ਦੇਵਾਂ ਕਿੱਦਾਂ ਮੈਂ ਸਹਾਰਾ ਮੇਰੇ ਸੋਹਣਿਆਂ ਕਲੇਜੇ ਵਿਚ ਲੱਗੀ ਠੇਸ ਨੂੰ।
ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕੱਲੀ ਨੂੰ ਤੁਰ ਚੱਲਿਆ, ਸੱਜਣਾਂ ਤੂੰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ।
ਤੂੰ ਸਭ ਭੁੱਲ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾਂ।
ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਦੱਸ ਟਿਕਾਣਾ।
ਹੱਥ ਕਾਰਾਂ ਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਹਾਰੀ ਚੀਮਿਆਂ ਤੂੰ ਆਜ਼ਾ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ।
ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕੱਲੀ ਨੂੰ ਤੁਰ ਚੱਲਿਆ, ਸੱਜਣਾਂ ਤੂੰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ।

ਮੈਂ ਤੰਦ ਕਿੱਥੇ ਪਾਵਾਂ ਸੱਖੀਓ

ਮਾਹੀ ਮੇਰਾ ਵਿਚ ਪ੍ਰਦੇਸ, ਕੀ ਦੁੱਖੜੇ ਸੁਣਾਵਾਂ ਸੱਖੀਓ।
ਮੇਰੀ ਸੋਚ ਦੇ ਗਲੋਟੇ ਪਏ ਉਧੜੇ, ਮੈਂ ਤੰਦ ਕਿੱਥੇ ਪਾਵਾਂ ਸੱਖੀਓ।
ਉਹਦੀ ਯਾਦ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਹੇ ਆਉਂਦੀ, ਮੈਂ ਰੱਬ ਤੋਂ ਦੁਆਵਾਂ ਮੰਗਦੀ।
ਦੇਖਾਂ ਉੱਠ ਕੇ ਸਵੇਰੇ ਜਾ ਸੈਂ ਸ਼ੀਸ਼ਾ, ਜਵਾਨੀ ਮੇਰੀ ਮੈਥੋਂ ਸੰਗਦੀ।
ਪੈਂਦੇ ਹੌਲ ਕਲੇਜੇ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਦਿਖਾਵਾਂ ਸੱਖੀਓ।
ਮੇਰੀ ਸੋਚ ਦੇ ਗਲੋਟੇ ਪਏ ਉਧੜੇ, ਮੈਂ ਤੰਦ ਕਿੱਥੇ ਪਾਵਾਂ ਸੱਖੀਓ।
ਹੁੰਦੀ ਅੱਲੜ ਜੁਆਨੀ ਮਸਤਾਨੀ, ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਡਰ ਨਾ ਲੱਗੇ।
ਪਾਣੀ ਵਾਂਗ ਰੋੜ ਲੈ ਜਾਵੇ, ਇਸ਼ਕੇ ਦਾ ਵੇਗ ਨਾਂ ਵੱਜੇ।
ਯਾਦ ਵਿਚ ਨਾ ਸੀ ਦਿਨ ਜਿਹੜੇ।
ਉਹ ਗਿਣ ਕੇ ਲੰਘਾਵਾਂ ਸੱਖੀਓ।
ਮੇਰੀ ਸੋਚ ਦੇ ਗਲੋਟੇ ਪਏ ਉਧੜੇ, ਮੈਂ ਤੰਦ ਕਿੱਥੇ ਪਾਵਾਂ ਸੱਖੀਓ।
ਪਲ ਪਲ ਜੋ ਬਿਤਾਏ ਨਾਲ ਉਹਦੇ।
ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਭੁਲਾਇਆਂ ਭੁੱਲਦੇ।
ਦਿਲ ਮੇਰਾ ਮੈਥੋਂ ਜਾਂਦਾ ਨਾ ਵਿਰਾਇਆ।
ਭਰ ਭਰ ਨੈਣ ਡੁੱਬਦੇ।
ਉਹਦੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਚੁੰਮ ਚੁੰਮ ਕੇ।
ਹਿਕ ਨਾਲ ਲਾਵਾਂ ਸੱਖੀਓ
ਮੇਰੀ ਸੋਚ ਦੇ ਗਲੋਟੇ ਪਏ ਉਧੜੇ, ਮੈਂ ਤੰਦ ਕਿੱਥੇ ਪਾਵਾਂ ਸੱਖੀਓ।
ਆਪਾ ਵਾਰਕੇ ਮੈਂ ਰੁੱਸੇ ਨੂੰ ਮਨਾਵਾਂ।
ਉਹ ਚੰਦਰਾ ਹੁੰਘਾਰਾ ਨਾ ਭਰੇ।
ਲੱਖਾਂ ਮੰਨਤਾਂ ਮੈਂ ਪੀਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸੁੱਖੀਆਂ।
ਥਾਂ ਥਾਂ ਤੇ ਸਿਜਦੇ ਕਰੇ।
ਕਿਤੇ ਚੀਮਿਆਂ ਵਾਲਾ ਮਿਲ ਜਾਵੇ।
ਮੈਂ ਘੁੱਟ ਗਲ ਲਾਵਾਂ ਸੱਖੀਓ।
ਮੇਰੀ ਸੋਚ ਦੇ ਗਲੋਟੇ ਪਏ ਉਧੜੇ, ਮੈਂ ਤੰਦ ਕਿੱਥੇ ਪਾਵਾਂ ਸੱਖੀਓ।

ਕਦੇ ਟੱਪਿਆ ਨਾ ਪਿੰਡ ਦੀ ਜੋ ਜੂਹ

ਕਿਵੇਂ ਭੁੱਲ ਜਾਈਏ ਪਿੰਡਾਂ ਦੀ ਰਵਾਂਨਗੀ,
ਨਈਓਂ ਭੁੱਲਣੇ ਉਹ ਭੱਠੀਆਂ ਤੇ ਖੂਹ।
ਜਾ ਕੇ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਝੱਲਣ ਖੁਆਰੀਆਂ,
ਕਦੇ ਟੱਪਿਆ ਨਾ ਪਿੰਡ ਦੀ ਜੋ ਜੂਹ।
ਸ਼ਰਮ ਹਯਾ ਵਾਲਾ ਸੱਚਾ-ਸੁੱਚਾ ਰਹਿਣਾ,
ਵੀਰਨੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਾਡਾ ਖੋਲਿਆ।
ਲਾਲਚ ਦੇ ਵੱਸ ਪੈ ਕੇ ਲੱਗਦਾ,
ਅਸੀਂ ਬੁੱਕਲ ਚ ਵਿਰਸਾ ਲਕੋ ਲਿਆ।
ਫੇਰ ਕਿਹਨੂੰ ਦੁੱਖੜੇ ਸੁਣਾਵਾਂਗੇ,
ਜਦੋਂ ਉੱਡ ਗਈ ਉਡਾਰੀ ਮਾਰ ਰੂਹ।
ਜਾ ਕੇ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਝੱਲਣ ਖੁਆਰੀਆਂ,
ਕਦੇ ਟੱਪਿਆ ਨਾ ਪਿੰਡ ਦੀ ਜੋ ਜੂਹ।
ਪੈਸਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਜਿਨ੍ਹੀ ਅਪਣਾ ਬਣਾਇਆ।
ਕਾਲਖ ਟਿੱਕਾ ਹੱਥੀਂ ਮੱਥੇ ਤੇ ਲੁਆਇਆ।
ਦੱਲਿਆਂ ਦਲਾਲਾਂ ਰੱਲ ਕੀਤੀ ਹੇਰਾ ਫੇਰੀ,
ਪੜਨੇ ਲਈ ਵੀਜ਼ਾ ਅਨਪੜ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੁਆਇਆ।
ਮਾਰਦੇ ਸ਼ਰੀਕ ਤਾਈਓਂ ਬੋਲੀਆਂ,
ਉੱਤੇ ਕਰਦੇ ਨੇ ਨਾਲੇ ਥੂ-ਥੂ।
ਜਾ ਕੇ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਝੱਲਣ ਖੁਆਰੀਆਂ,
ਕਦੇ ਟੱਪਿਆ ਨਾ ਪਿੰਡ ਦੀ ਜੋ ਜੂਹ।
ਪੱਗ ਸਾਂਭੋ ਆਪਣੀ ਪੰਜਾਬੀਓਂ,
ਸਿਰੀਂ ਸਰਦਾਰਾਂ ਜੋ ਬੱਝਦੀ।
ਜੈਬਿਆ ਕਿਤੇ ਇਹ ਰੁਲ ਜਾਵੇ ਨਾ,
ਨਾ ਬਈ ਇੱਜਤ ਗੁਆਚੀ ਕਦੇ ਲੱਭਦੀ।
ਗੱਲਾਂ ਜੋ-ਜੋ ਬਾਹਰ ਮੁਲਕਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ,

ਪੈਂਦੀ ਸੁਣ-ਸੁਣ ਕਾਲਜੇ ਧੂਅ।
ਜਾ ਕੇ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਝੱਲਣ ਖੁਆਰੀਆਂ,
ਕਦੇ ਟੱਪਿਆ ਨਾ ਪਿੰਡ ਦੀ ਜੋ ਜੂਹ।
ਕਿਵੇਂ ਭੁੱਲ ਜਾਈਏ ਪਿੰਡਾਂ ਦੀ ਰਵਾਂਨਗੀ,
ਨਈਓਂ ਭੁੱਲਣੇ ਉਹ ਭੱਠੀਆਂ ਤੇ ਖੂਹ।
ਜਾ ਕੇ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਝੱਲਣ ਖੁਆਰੀਆਂ,
ਕਦੇ ਟੱਪਿਆ ਨਾ ਪਿੰਡ ਦੀ ਜੋ ਜੂਹ।

ਆਜਾ ਪ੍ਰਦੇਸੀਆ

ਆਜਾ ਪ੍ਰਦੇਸੀਆ ਤੂੰ ਦੇਰਾਂ ਕਾਹਨੂੰ ਲਾਈਆਂ ਵੇ।
ਸਾਡਾ ਹਾਲੀ ਸਾਨੂੰ ਮੋੜ ਕਿਆ ਕਰਨੀਆਂ ਕਮਾਈਆਂ ਵੇ।
ਘੁੱਟ ਗੱਲ ਲਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ।
ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਕਿਵੇਂ ਚੰਨਾਂ ਕੀਤੇ ਇਕਰਾਰ ਨੂੰ।
ਵਿੱਚ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਵਿਛੋੜੇ ਰੋ ਰੋ ਅੱਖੀਆਂ ਸੁਜਾਈਆਂ ਵੇ।
ਆਜਾ ਪ੍ਰਦੇਸੀਆ ਤੂੰ ਦੇਰਾਂ ਕਾਹਨੂੰ ਲਾਈਆਂ ਵੇ।
ਲਾਰਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਜੀਣਾਂ ਕਦੇ ਆਇਆ ਨਾ।
ਗਮਾਂ ਮਾਰੀ ਤੱਤੜੀ ਨੂੰ ਘੁੱਟ ਗਲ ਲਾਇਆ ਨਾ।
ਹੁਣ ਸਾਥੋਂ ਹੋਰ ਸਹੀਆਂ ਜਾਣ ਨਾ ਜੁਹਰਾਦਾਈਆਂ ਵੇ।
ਆਜਾ ਪ੍ਰਦੇਸੀਆ ਤੂੰ ਦੇਰਾਂ ਕਾਹਨੂੰ ਲਾਈਆਂ ਵੇ।
ਬੜਾ ਔਖਾ ਝੱਲਣਾ ਵਿਛੋੜਾ ਦਿਲਦਾਰ ਦਾ।
ਜੈਬੇ ਆਇਆ ਕਿਉਂ ਨਾ ਚੇਤਾ ਤੈਨੂੰ ਤੇਰੇ ਹੀ ਪਿਆਰ ਦਾ।
ਝੱਲੀ ਹੋਈ ਫਿਰਾਂ ਦਿੰਦੀ ਮੈਂ ਦੁਹਾਈਆਂ ਵੈ।
ਆਜਾ ਪ੍ਰਦੇਸੀਆ ਤੂੰ ਦੇਰਾਂ ਕਾਹਨੂੰ ਲਾਈਆਂ ਵੇ।
ਯਾਦ ਕਰ ਕਰ ਤੈਨੂੰ ਸਾਡਾ ਦਿਲ ਘਬਰਾਇਆ ਵੇ।
ਸੁੱਕ ਨਾ ਇਹ ਜਾਵੇ ਬੂਟਾ ਪਿਆਰ ਦਾ ਜੋ ਲਾਇਆ ਵੇ।
ਕੋਈ ਆਇਆ ਨਾ ਜਵਾਬ ਲੱਖ ਚਿੱਠੀਆਂ ਮੈਂ ਪਾਈਆਂ ਵੇ।
ਆਜਾ ਪ੍ਰਦੇਸੀਆ ਤੂੰ ਦੇਰਾਂ ਕਾਹਨੂੰ ਲਾਈਆਂ ਵੇ।

ਮਹਿਕਾਂ ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ

ਹਰ ਕੋਈ ਕਰਦਾ ਗੱਲਾਂ ਦੇਖ ਖਿੜੀ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਦੀਆਂ।
ਦੂਰ ਦੂਰ ਤੱਕ ਜਾਵਣ ਇਹ ਜਦ ਮਹਿਕਾਂ ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ।
ਦਰਦ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਦੱਬਿਆ,
ਕਿੰਨਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣਦਾ ਏ।
ਨਾ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦੱਸੇ,
ਹੋਇਆ ਕਾਹਦੇ ਹਾਣ ਦਾ ਏ।
ਮੱਲੇ ਮੱਲੀ ਇਹ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ,
ਗੀਤਾਂ ਨਹੀਂ ਵਿਉਪਾਰ ਦੀਆਂ।
ਦੂਰ ਦੂਰ ਤੱਕ ਜਾਵਣ ਇਹ ਜਦ ਮਹਿਕਾਂ ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ।
ਰਾਤ ਚਾਨਣੀ ਟਿੰਮਕਣ ਤਾਰੇ,
ਤੁਰਦੀ ਰੋਕਿਆਂ ਰੁੱਕਦੀ ਨਾ।
ਹੁੰਦੀ ਪਿਆਰ ਦੀ ਬਾਤ ਲੰਬੇਰੀ,
ਕਦੇ ਮੁਕਾਇਆ ਮੁੱਕਦੀ ਨਾ।
ਦੋ ਦਿਲ ਰੱਲ ਕੇ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ,
ਗੱਲਾਂ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਦੀਆਂ।
ਦੂਰ ਦੂਰ ਤੱਕ ਜਾਵਣ ਇਹ ਜਦ ਮਹਿਕਾਂ ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ।
ਖਾ ਕੇ ਕਸਮਾਂ ਕਰਦੇ ਵਾਅਦੇ,
ਖਾਤਰ ਯਾਰ ਦੀ ਮਰਨੇ ਨੂੰ।
ਫਿਰਦੇ ਸ਼ਮਾ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਵਾਨੇ,
ਜਿੰਦਗੀ ਅਰਪਣ ਕਰਨੇ ਨੂੰ
ਚੀਮਿਆਂ ਵਾਲਿਆ ਪਾਉਣੀਆਂ ਛੱਡ ਦੇ,
ਬਾਤਾਂ ਝੂਠ ਕੁਆੜ ਦੀਆਂ।
ਦੂਰ ਦੂਰ ਤੱਕ ਜਾਵਣ ਇਹ ਜਦ ਮਹਿਕਾਂ ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ।

ਯਾਦਾਂ

ਅੱਜ ਦਿਨ ਭਾਗਾਂ ਭਰਿਆ ਏ, ਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ ਕਰਮਾਂ ਵਾਲੇ।
ਸੱਦਾ ਦੇ ਕੇ ਸੱਦ ਲਏ ਜੋ-ਜੋ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸੀ ਜੰਡਿਆਲੇ।
ਦਿਨ ਵਰਿਆ ਬੀਤ ਗਏ, ਹੋ ਗਏ ਸੱਜਣ-ਸੱਜਣ ਤੋਂ ਉਹਲੇ।
ਕੋਈ ਕਿੱਧਰ ਗੁਆਚ ਗਿਆ, ਕਿੱਥੋਂ ਕੌਣ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਟੋਹਲੇ।
ਭੱਜੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦੇਸਾਂ ਦੇ, ਫਿਰਦੇ ਕੱਠੇ ਕਰਨ ਲਈ ਡਾਲੇ।
ਸੱਦਾ ਦੇ ਕੇ ਸੱਦ ਲਏ ਜੋ-ਜੋ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸੀ ਜੰਡਿਆਲੇ।
ਛਾਵੇਂ ਬੈਠ ਕੇ ਬੋਹੜਾਂ ਦੀ, ਗੱਲਾਂ ਕਿਸੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹੀਆਂ।
ਯਾਦਾਂ ਤਾਜੀਆਂ ਫਿਰ ਹੋਈਆਂ, ਸੀ ਜੋ ਚਿਰਾਂ ਤੋਂ ਬਿਸਰ ਗਈਆਂ।
ਪੱਥ ਧਰਤੀ ਲੱਗਦੇ ਨਾ, ਜਾਂਦੇ ਚਾ ਨਾ ਅੱਜ ਸੰਭਾਲੇ।
ਸੱਦਾ ਦੇ ਕੇ ਸੱਦ ਲਏ ਜੋ-ਜੋ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸੀ ਜੰਡਿਆਲੇ।
ਮੇਲ ਚੇਲਿਆਂ ਗੁਰੂਆਂ ਦਾ, ਅੱਜ ਨਾਲ ਸਬੱਬਾਂ ਹੋਇਆ।
ਵਿੱਚ ਸੀਨੇ ਜੰਮਿਆ ਜੋ ਬ੍ਰਿਹਾ ਨਾਲ ਹੰਝੂਆਂ ਧੋਇਆ।
ਮਿਲ ਪਏ-ਹਾਣੀ-ਹਾਣੀਆਂ ਨੂੰ, ਦੇਖੋ ਰੱਬ ਦੇ ਖੇਡ ਨਿਰਾਲੇ।
ਸੱਦਾ ਦੇ ਕੇ ਸੱਦ ਲਏ ਜੋ-ਜੋ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸੀ ਜੰਡਿਆਲੇ।
ਵੇਹਲਾ ਸਮਾਂ ਦੇਖ ਸਾਰੇ ਜਾ ਵਿੱਚ ਕੰਟੀਨ ਦੇ ਬਹਿੰਦੇ।
ਅੱਜ ਕਿਹੜਾ ਮੁੰਨਣਾ ਬਈ, ਚੇਲਾ ਨਾਲ ਸੈਨਤਾ ਕਹਿੰਦੇ।
ਸਾਰੇ ਕਰਦੇ ਮੰਨ ਆਈਆਂ ਨਾ ਸੀ ਪੜ੍ਹਨ ਦੇ ਚਾਲੇ।
ਸੱਦਾ ਦੇ ਕੇ ਸੱਦ ਲਏ ਜੋ-ਜੋ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸੀ ਜੰਡਿਆਲੇ।
ਪੀ ਕੇ ਜਾਮ ਉਹ ਮਸਤੀ ਦਾ, ਕਹਿੰਦੇ ਰਲ ਕੇ ਭੰਗੜਾ ਪਾਈਏ।
ਨਾ ਭੁੱਲਣ ਵਾਲੀ ਮੁੜ ਕੇ ਐਸੀ ਯਾਦ ਬਣਾ ਕੇ ਜਾਈਏ।
ਰੱਬ ਰਾਖਾ ਸਤਨਾਂ ਦਾ ਜੈਬਿਆ ਸੱਜਣ ਨਾ ਲੱਭਦੇ ਭਾਲੇ।
ਸੱਦਾ ਦੇ ਕੇ ਸੱਦ ਲਏ ਜੋ-ਜੋ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸੀ ਜੰਡਿਆਲੇ।

ਕਿਵੇਂ ਝੱਲੂਗੀ ਵਿਛੋੜਾ

ਮਨ ਮਸਤੀ ਦਾ ਮੁੱਲ ਨਾ ਕੋਈ ਭਾਵੇਂ ਖਿੜ ਖਿੜ ਪੈਣ ਬਹਾਰਾਂ।
ਦਿਲ ਮਿਲਿਆ ਦਿਲਦਾਰ ਨਾ ਭੁੱਲਦਾ ਸਾਥੀ ਹੋਣ ਲੱਖ ਹਜ਼ਾਰਾਂ।
ਕਿਵੇਂ ਝੱਲੂਗੀ ਵਿਛੋੜਾ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਜਾ, ਇਹ ਪੁੱਛਦੀਆਂ ਹਾਣਦੀਆਂ।
ਮੈਨੂੰ ਪੱਛ ਪੱਛ ਜਾਣਗੀਆਂ ਯਾਦਾਂ, ਤੇਰੇ ਤੇ ਕੀਤੇ ਮਾਣ ਦੀਆਂ।
ਦੱਸ ਕੇਹੜੀਆ ਸੀ ਤੈਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਰੀਆਂ,
ਜੋ ਜਾ ਕੇ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਬਹਿ ਗਿਆ।
ਚਾਵਾਂ ਲਾਡਾਂ ਨਾਲ, ਬਣਾਇਆ ਆਸ਼ਿਆਨਾ,
ਤੂੰ ਪਲਾਂ ਚ ਉਡਾ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ।
ਪੱਲੇ ਬ੍ਰਿਹੋ ਦਾ ਪਰਾਗ ਪਾ ਕੇ ਮੇਰੇ, ਤੇ ਗੱਲਾਂ ਪੁੱਛੇ ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ।
ਕਿਵੇਂ ਝੱਲੂਗੀ ਵਿਛੋੜਾ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਜਾ, ਇਹ ਪੁੱਛਦੀਆਂ ਹਾਣਦੀਆਂ।
ਰਹਿ ਗਏ ਅਰਮਾਨ ਦੱਬੇ ਦਿਲ ਦੇ,
ਸਧਰਾਂ ਨਾ ਹੋਈਆਂ ਪੂਰੀਆਂ।
ਮੇਰਾ ਚੈਨ ਤੱਤੜੀ ਦਾਰਿਆ ਲੁੱਟਿਆ,
ਤੂੰ ਪਾ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਦਾ ਦੂਰੀਆਂ।
ਮੈਨੂੰ ਵੱਡ ਵੱਡ ਖਾਣਗੀਆਂ ਰਾਤਾਂ,
ਇਹ ਨੱਢੀਆਂ ਸਿਆਲ ਦੀਆਂ।
ਕਿਵੇਂ ਝੱਲੂਗੀ ਵਿਛੋੜਾ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਜਾ, ਇਹ ਪੁੱਛਦੀਆਂ ਹਾਣਦੀਆਂ।
ਬੂਟੇ ਪਿਆਰ ਵਾਲੇ ਦੀਆਂ ਕਾਹਨੂੰ ਜੈਬਿਆ,
ਕਰੂਬਲਾਂ ਮਰੋੜ ਗਿਆ।
ਮੈਨੂੰ ਚਾੜ ਕੇ ਖੁਆਬਾਂ ਵਾਲੀ ਬੇੜੀ,
ਤੂੰ ਕਿਧਰ ਨੂੰ ਤੋਰ ਗਿਆ।
ਲੈ ਗਏ ਲੁੱਟ ਕੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਜਾਨੀ,
ਉਹ ਫਿਰਦੀਆਂ ਭਾਲਦੀਆਂ।
ਕਿਵੇਂ ਝੱਲੂਗੀ ਵਿਛੋੜਾ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਜਾ, ਇਹ ਪੁੱਛਦੀਆਂ ਹਾਣਦੀਆਂ।
ਮੈਨੂੰ ਪੱਛ ਪੱਛ ਜਾਣਗੀਆਂ ਯਾਦਾਂ, ਤੇਰੇ ਤੇ ਕੀਤੇ ਮਾਣ ਦੀਆਂ।

ਸੁੰਨਾ ਸੁੰਨਾ ਲੱਗੇ ਸਾਨੂੰ

ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਵਰਤਿਆ ਏ ਕਹਿਰ ਨੀ।
ਸੁੰਨਾ ਸੁੰਨਾ ਲੱਗੇ ਸਾਨੂੰ, ਸੱਜਣਾਂ ਦਾ ਸ਼ਹਿਰ ਨੀ।
ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਭੇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ,
ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਛੁਪਾ ਲਏ।
ਹਾਸੇ ਹਾਸੇ ਵਿਚ ਅਸੀਂ,
ਰੋਏ ਗੱਲ ਪਾ ਲਏ।
ਦੁੱਖ ਦੇ ਭੁਲੇਖੇ ਕਦੇ.
ਪੀ ਬੈਠੇ ਜ਼ਹਿਰ ਨੀ।
ਸੁੰਨਾ ਸੁੰਨਾ ਲੱਗੇ ਸਾਨੂੰ, ਸੱਜਣਾਂ ਦਾ ਸ਼ਹਿਰ ਨੀ।
ਰੀਝਾਂ ਲਾ ਲਾ ਗੁੰਦਿਆ ਸੀ,
ਹਾਰ ਜੋ ਪਿਆਰ ਦਾ।
ਹੋਇਆ ਨਾ ਨਸੀਬ ਸਾਨੂੰ,
ਸਾਡੇ ਦਿਲਦਾਰ ਦਾ।
ਸਵੇਰੇ ਨੂੰ ਉਡੀਕ ਦੇ ਸੀ,
ਢਲ ਗਈ ਦੁਪਹਿਰ ਨੀ।
ਸੁੰਨਾ ਸੁੰਨਾ ਲੱਗੇ ਸਾਨੂੰ, ਸੱਜਣਾਂ ਦਾ ਸ਼ਹਿਰ ਨੀ।
ਹੱਥੀਂ ਪਾਣੀ ਪਾ ਕੇ ਬੂਟਾ,
ਸਧਰਾਂ ਦਾ ਲਾਇਆ ਸੀ,
ਸੁੱਖ ਵੱਟੇ ਦੁੱਖ ਅਸੀਂ,
ਝੋਲੀ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਸੀ,
ਫੇਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ,
ਆਖ ਦਿੱਤਾ ਰੈਰ ਨੀ।
ਸੁੰਨਾ ਸੁੰਨਾ ਲੱਗੇ ਸਾਨੂੰ, ਸੱਜਣਾਂ ਦਾ ਸ਼ਹਿਰ ਨੀ।
ਰੋ ਰੋ ਅਸੀਂ ਰੋਗ ਐਸਾ,
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਲਾ ਲਿਆ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਛੋੜਿਆਂ ਨੇ,
ਵੱਡ ਵੱਡ ਖਾ ਲਿਆ।
ਖਬਰੇ ਕੀ ਚੀਮੇ ਦਾ ਸੀ,
ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਵੈਰ ਨੀ।
ਸੁੰਨਾ ਸੁੰਨਾ ਲੱਗੇ ਸਾਨੂੰ, ਸੱਜਣਾਂ ਦਾ ਸ਼ਹਿਰ ਨੀ।

ਕੀਹਨੂੰ ਕੀ ਆਖਾਂ

ਕਿਹਨੂੰ ਦੋਸ਼ ਦਿਆਂ ਕਿਹਨੂੰ ਆਖਾਂ ਮੈਂ,
ਮੇਰਾ ਜੀਵਨ ਬਣ ਖਿਲਵਾੜ ਗਿਆ।
ਮੈਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਦਿਲ ਦੀ ਗੱਲ ਦੱਸਾਂ,
ਮੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਠ ਇਤਵਾਰ ਗਿਆ।
ਬਣ ਬਣ ਕੇ ਜੋਕਾਂ ਜਿਸਮ ਵਿੱਚੋਂ,
ਇਹ ਸੋਚਾਂ ਖੂੰਨ ਨਚੋੜ ਗਈਆਂ।
ਸਭ ਕੁਝ ਛੱਡਿਆ ਜਿਹਨਾਂ ਲਈ,
ਅੱਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਮੋੜ ਲਈਆਂ।
ਹਾਉਂਕੇ ਭਰ ਰੌਂਦਾ ਦਿਲ ਚੰਦਰਾ,
ਸੱਜਣਾਂ ਤਾਈਂ ਪੁਕਾਰ ਰਿਹਾ।
ਕਿਹਨੂੰ ਦੋਸ਼ ਦਿਆਂ ਕਿਹਨੂੰ ਆਖਾਂ ਮੈਂ,
ਮੇਰਾ ਜੀਵਨ ਬਣ ਖਿਲਵਾੜ ਗਿਆ।
ਇਕ ਪਿਆਰ ਦਾ ਦੀਪ ਜਗਾਇਆ ਸੀ।
ਉਹ ਵੀ ਝੱਖੜਾਂ ਆਣ ਬੁਝਾ ਦਿੱਤਾ।
ਕੀਤਾ ਅਰਪਣ ਥਾਂ ਦਿਲ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ,
ਉਹ ਵੀ ਸੋਹਣਿਆਂ ਨੇ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ।
ਉਹ ਨਫਰਤ ਮੈਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਰਹੇ,
ਪਰ ਮੈਂ ਵੰਡਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਰਿਹਾ।
ਕਿਹਨੂੰ ਦੋਸ਼ ਦਿਆਂ ਕਿਹਨੂੰ ਆਖਾਂ ਮੈਂ,
ਮੇਰਾ ਜੀਵਨ ਬਣ ਖਿਲਵਾੜ ਗਿਆ।
ਸਭ ਜਾਣਦਿਆਂ ਹੋਇਆ ਵੀ ਮੈਂ,
ਫੜ ਜਹਿਰ ਪਿਆਲੇ ਪੀ ਲਏ ਨੇ।
ਕੁਝ ਆਖ ਦਿਆਂ ਇਸ ਡਰ ਵਾਜੋਂ,
ਬੁੱਲ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਸੀ ਲਏ ਨੇ।
ਵਾਂਗੂੰ ਗੂੰਗਿਆਂ ਉਸ ਬੇਰਹਿਮ ਤਾਈਂ,

ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਤਰਲੇ ਪਾਉਂਦਾ ਪਿਆਰ ਰਿਹਾ।
ਕਿਹਨੂੰ ਦੋਸ਼ ਦਿਆਂ ਕਿਹਨੂੰ ਆਖਾਂ ਮੈਂ,
ਮੇਰਾ ਜੀਵਨ ਬਣ ਖਿਲਵਾੜ ਗਿਆ।
ਉਹਦੇ ਤੀਰੋਂ ਤਿੱਖੇ ਬੋਲਾਂ ਨੇ,
ਮੇਰੇ ਸੀਨੇ ਛੇਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤੇ।
ਪਰਦੇ ਜੋ ਢੱਕਦੇ ਇੱਜ਼ਤਾਂ ਨੂੰ,
ਸ਼ਰੇਆਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਾ ਦਿੱਤੇ।
ਪਾਉਂਦਾ ਵਾਸਤੇ ਤਰਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ,
ਅੱਜ ਜੈਬਾ ਸਭ ਕੁਝ ਹਾਰ ਗਿਆ।
ਕਿਹਨੂੰ ਦੋਸ਼ ਦਿਆਂ ਕਿਹਨੂੰ ਆਖਾਂ ਮੈਂ,
ਮੇਰਾ ਜੀਵਨ ਬਣ ਖਿਲਵਾੜ ਗਿਆ।

ਕਿਸ ਨੂੰ ਆਖ ਸੁਣਾਵਾਂ

ਮੇਰੀ ਦਰਦ ਰਝਾਂਟੀ ਦੀ ਸੁਣ ਲਉ ਕਿਸ ਨੂੰ ਆਖ ਸੁਣਾਵਾਂ।
ਇਸ ਝੂਠੀ ਜਿੰਦਗੀ ਲਈ ਮੈਂ ਪੈ ਗਈ ਕਿੰਨਾ ਕੁਰਾਹਵਾਂ।
ਪੈਰ ਮੇਰੇ ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਤੁਰ ਪਏ,
ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਵਾਪਸ ਮੁੜਕੇ।
ਬੀਤਿਆ ਵੇਲੇ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ,
ਇਹ ਮੇਰੀ ਤਕਦੀਰ ਦਾ ਵਰਕਾ, ਪੜਿਆ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਜਾਣਾ।
ਮੇਰੀ ਦਰਦ ਰਝਾਂਟੀ ਦੀ ਸੁਣ ਲਉ ਕਿਸ ਨੂੰ ਆਖ ਸੁਣਾਵਾਂ।
ਪੱਤਝੜ ਦੇ ਪੱਤਿਆਂ ਦੇ ਵਾਂਗੂੰ,
ਮੇਰਾ ਨਾ ਕੋਈ ਅੱਜ ਟਿਕਾਣਾ।
ਬਲਦਾ ਰੱਖਣ ਲਈ ਜਿੰਦ ਦਾ ਦੀਵਾ,
ਤੇਲ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਰਤ ਦਾ ਪਾਵਾਂ।
ਦਰ ਦਰ ਦੀ ਮੈਂ ਮੰਗਤੀ ਬਣ ਗਈ, ਮੈਂ ਦਰ ਦਰ ਅਲਖ ਜਗਾਵਾਂ।
ਮੇਰੀ ਦਰਦ ਰਝਾਂਟੀ ਦੀ ਸੁਣ ਲਉ ਕਿਸ ਨੂੰ ਆਖ ਸੁਣਾਵਾਂ।
ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਜਦ ਮੋੜ ਲਿਆ,
ਮੇਰਾ ਸਭ ਕੁਝ ਮੈਥੋਂ ਤੋੜ ਲਿਆ।
ਸਾਰੀਆਂ ਸਾਂਝਾ ਜੱਗ ਦੀਆਂ ਮੁੱਕੀਆਂ,
ਤੇ ਮੈਂ ਵਿਛੜੀ ਸਕੇ ਭਰਾਵਾਂ।
ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਾਲੇ ਰੀਤ ਵਿਸਰ ਗਏ, ਮੈਂ ਰੀਤ ਬ੍ਰਿਹੋ ਦੇ ਗਾਵਾਂ।
ਮੇਰੀ ਦਰਦ ਰਝਾਂਟੀ ਦੀ ਸੁਣ ਲਉ ਕਿਸ ਨੂੰ ਆਖ ਸੁਣਾਵਾਂ।
ਇਸ ਭੈੜੇ ਜੱਗ ਨੇ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤਾ,
ਉਹ ਦੱਸੋ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਭੁਲਾਵਾਂ।
ਛੱਡ ਦਿਉ ਮੈਨੂੰ ਰਹਿਮ ਮੇਰੇ ਤੇ,
ਨਾ ਦਿਉ ਮੈਨੂੰ ਝੂਠੀਆਂ ਰਾਵਾਂ।
ਔਖੇ ਵੇਲੇ ਸਾਥ ਨਾ ਦਿੰਦਾ ਚੀਮਿਆਂ ਆਪਣੀ ਹੀ ਪ੍ਰਛਾਵਾਂ।
ਮੇਰੀ ਦਰਦ ਰਝਾਂਟੀ ਦੀ ਸੁਣ ਲਉ ਕਿਸ ਨੂੰ ਆਖ ਸੁਣਾਵਾਂ।

ਹੰਝੂ ਰੋਕਿਆਂ ਰੁਕਦੇ ਨਾ

ਦੁੱਖ ਦੁਖੀ ਹੀ ਦੁਖੀ ਦਾ ਸਮਝਦਾ ਏ,
ਤੇ ਦੁਖੀ ਦੁਖੀ ਦਾ ਦਰਦ ਵੰਡਾਵਦਾ ਏ।
ਸੁਖੀ ਕੀ ਜਾਲੇ ਸਾਰ ਦੁੱਖ ਵਾਲੀ ਜਿਹੜਾ ਸੁੱਖ ਹੀ ਸੁੱਖ ਹੰਡਾਵਦਾ ਏ।
ਕਿੰਝ ਸਮਝਾਵਾਂ ਸੱਜਣਾ ਵੇ, ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ।
ਪੰਨ ਪਰਾਇਆ ਲੁੱਟਣ ਦੀ ਸਭ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਕਾਹਲੀ ਹੈ।
ਆ ਕੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਦੇਸਾਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਪਿਆਰ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤਾ।
ਖੱਟਿਆ ਕੁਝ ਗਵਾਇਆ ਵੀ ਜੀਵਨ ਦਾਅ ਤੇ ਲਾ ਦਿਤਾ।
ਰੋਜੀ ਰੋਟੀ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹਰ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸੁੱਖ ਮਿੱਤਰਾਂ।
ਵਾਂਗੂੰ ਢੱਗਿਆਂ ਰੁਲਦੇ ਰਹੇ ਕਿਸ ਨੇ ਲੈ ਲਿਆ ਸੁੱਖ ਮਿੱਤਰਾਂ।
ਸੋਨੇ ਦੀ ਚਿੜੀਆ ਸੀ ਜੇਹੜੀ ਉਸ ਤੋਂ ਹੋ ਗਏ ਵੱਖ ਸੱਜਣਾਂ।
ਭੱਜੇ ਫਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦੇਸਾਂ ਦੇ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਨਾ ਸਾਡਾ ਕੱਖ ਸੱਜਣਾਂ।
ਕੁੱਝ ਭੁੱਖ ਦੇ ਮਾਰੇ ਨਿਕਲੇ ਪਏ ਕੁਝ ਕੱਢੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਹਾਰਾਂ ਨੇ।
ਕੁਝ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਸਰਕਾਰਾਂ ਨੇ।
ਦੱਬੇ ਦਿਲ ਦੇ ਸਭ ਅਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਕੀਕਣ ਦੱਸ ਕਰੀਏ।
ਦਿਲ ਰੌਂਦਾ ਤੇ ਮੁੱਖ ਹੱਸਦਾ ਏ ਪਲ ਪਲ ਜਿਉਂਦੇ ਹੀ ਮਰੀਏ।
ਹੋ ਗਏ ਧੀਆਂ ਪੁੱਤ ਬਿਰਾਨੇ ਅਸੀਂ ਬਿਰਾਨੇ ਹੋ ਗਏ ਆ।
ਚੱਲੇ ਦੀ ਚਾਨਣ ਲੱਭਣ ਲਈ ਵਿਚ ਹਨੇਰਿਆਂ ਖੋ ਗਏ ਆ।
ਭਾਈ ਭਾਈ ਨੂੰ ਦੁਰਕਾਰ ਰਿਹਾ ਮਾਂ ਪਿਉ ਦੀ ਇੱਜਤ ਰੱਖਦੇ ਨਾ।
ਸਭ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣੇ ਭੁੱਲ ਬੈਠੇ ਪਰ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਥੱਕਦੇ ਨਾ।
ਚੀਮਿਆਂ ਤੁਰ ਪਿਆ ਉਸ ਰਾਹਾਂ ਤੇ ਜੋ ਮੰਜ਼ਿਲ ਨੂੰ ਢੁੱਕਦੇ ਨਾ।
ਹਲਚੱਲ ਮੱਚ ਗਈ ਵਿੱਚ ਸੀਨੇ ਦੇ ਹੰਝੂ ਵਗਦੇ ਰੋਕਿਆਂ ਰੁਕਦੇ ਨਾ।

ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਹਾਲੀ ਦਾ

ਉੱਠ ਕੇ ਦੇਖਾ ਚਾਰ ਚੁਫੇਰੇ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਹਾਲੀ ਦਾ।
ਧੱਕ ਧੱਕ ਕਰਕੇ ਧੜਕਿਆ ਸੀਨਾ ਮੈਂ ਡੁੱਬ ਜਾਲੀ ਦਾ।
ਆਉਂਦਾ ਰਹੇ ਖਿਆਲ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਦਿਲਦਾਰ ਦਾ।
ਕੀਕਣ ਭੁੱਲ ਜਾਂ ਚੇਤਾ ਕੀਤੇ ਕੌਲ ਕਰਾਰ ਦਾ।
ਭਰ ਭਰ ਨੀਰ ਨੈਣਾਂ ਚੋਂ ਵੱਗਦਾ ਵੱਗਦਾ ਹੜ ਜਿਉਂ ਪਾਲੀ ਦਾ।
ਧੱਕ ਧੱਕ ਕਰਕੇ ਧੜਕਿਆ ਸੀਨਾ ਮੈਂ ਡੁੱਬ ਜਾਲੀ ਦਾ।
ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ ਪੀਂਘ ਹੁਲਾਰੇ ਕਿਉਂ ਅੱਧ ਵਾਟੇ ਛੱਡਿਆ ਵੇ।
ਦੱਸ ਕਿਸ ਨੂੰ ਦਰਦ ਸੁਣਾਵਾਂ ਜੋ ਸੀਨੇ ਵਿਚ ਦੱਬਿਆ ਵੇ।
ਏਥੇ ਕੋਈ ਨਾ ਦਰਦੀ ਦਿੱਸਦਾ ਮੈਨੂੰ ਦਰਦ ਰਝਾਲੀ ਦਾ।
ਧੱਕ ਧੱਕ ਕਰਕੇ ਧੜਕਿਆ ਸੀਨਾ ਮੈਂ ਡੁੱਬ ਜਾਲੀ ਦਾ।
ਸੱਜਣਾਂ ਜਦ ਸੱਜਣਾਂ ਤੋਂ ਸੱਜਣ ਕਿਧਰੇ ਵਿੱਛੜ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।
ਫਿਰਦੇ ਕੂੰਜ ਵਾਂਗ ਕੁਰਲਾਉਂਦੇ ਨਾ ਉਹ ਦੇਖੇ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।
ਚੇਤਾ ਵਾਰ ਵਾਰ ਫਿਰ ਆਉਂਦਾ ਬੀਤੀ ਹੋਈ ਕਹਾਲੀ ਦਾ।
ਧੱਕ ਧੱਕ ਕਰਕੇ ਧੜਕਿਆ ਸੀਨਾ ਮੈਂ ਡੁੱਬ ਜਾਲੀ ਦਾ।
ਆਪਾ ਕਦੇ ਬੈਠ ਕੇ ਕੱਠੇ ਚੀਮਿਆਂ ਬਾਤਾਂ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹੇ।
ਕਰ ਕਰ ਨਾ ਵਿਛੜਨ ਦੇ ਵੱਖਰਾ ਹੀ ਸਵਰਗ ਵਸਾਉਂਦੇ ਰਹੇ।
ਯਾਦਾਂ ਵਕਤ ਰੋੜ੍ਹ ਲੈ ਜਾਵੇ ਬਾਅਦ ਹੈ ਕੀ ਜੋਰ ਪ੍ਰਾਲੀ ਦਾ।
ਧੱਕ ਧੱਕ ਕਰਕੇ ਧੜਕਿਆ ਸੀਨਾ ਮੈਂ ਡੁੱਬ ਜਾਲੀ ਦਾ।

ਸੱਜਣਾਂ ਦੇ ਨਾਂ

ਸਾਡਾ ਜੀਣਾ ਵੀ ਗੁਨਾਹ ਸਾਡਾ ਮਰਨਾ ਵੀ ਗੁਨਾਹ।
ਜਿੰਦ ਕਿਵੇਂ ਲਿਖ ਜਾਈਏ ਅਸੀਂ ਸੱਜਣਾਂ ਦੇ ਨਾਂ।
ਦੇ ਕੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਹੁਲਾਰੇ ਪੀਂਘਾਂ ਅੰਬਰੀਂ ਚੜਾਈਆਂ।
ਲੈ ਗਏ ਲੁੱਟ ਪੁੱਟ ਸਾਨੂੰ ਅਸੀਂ ਦਿੰਦੇ ਰਹੇ ਦੁਹਾਈਆਂ।
ਵੱਖ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਾਡੇ ਵੱਸਦੇ ਗਰਾਂਅ।
ਸਾਡਾ ਜੀਣਾ ਵੀ ਗੁਨਾਹ ਸਾਡਾ ਮਰਨਾ ਵੀ ਗੁਨਾਹ।
ਉਠ ਸਰਗ੍ਰੀ ਦੇ ਵੇਲੇ ਪਾਲੀ ਭਰਨ ਰਕਾਨਾ।
ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਪਿਆਰ ਹੋਇਆ ਲੱਗਦਾ ਦੀਵਾਨਾ।
ਨਾਂ ਉਹ ਮੁੜ ਕੱਠੇ ਹੋਣੇ ਉਹੀ ਘੜੀ ਉਹੀ ਥਾਂ।
ਸਾਡਾ ਜੀਣਾ ਵੀ ਗੁਨਾਹ ਸਾਡਾ ਮਰਨਾ ਵੀ ਗੁਨਾਹ
ਵੇਲਾ ਬੀਤਿਆ ਨਾ ਹੱਥ ਕਦੇ ਆਉਂਦਾ ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ।
ਦਿੱਤੇ ਸਮੇਂ ਜੋ ਜਖਮ ਧੋਵੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾ ਪੈਂਦੇ।
ਸਾਨੂੰ ਜੀਦਿਆਂ ਹੀ ਪਾਇਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੋਇਆਂ ਵਾਲੀ ਥਾਂ।
ਸਾਡਾ ਜੀਣਾ ਵੀ ਗੁਨਾਹ ਸਾਡਾ ਮਰਨਾ ਵੀ ਗੁਨਾਹ।
ਸਦਾ ਗਮਾਂ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਚ ਡੁੱਬ ਡੁੱਬ ਜਾਣਾ।
ਫਸੇ ਮੰਝਧਾਰ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਸਦਾ ਟਿਕਾਣਾ।
ਹੋ ਗਏ ਚੀਮਿਆਂ ਬਿਰਾਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਫੜਨੀ ਸੀ ਬਾਂਹ।
ਸਾਡਾ ਜੀਣਾ ਵੀ ਗੁਨਾਹ ਸਾਡਾ ਮਰਨਾ ਵੀ ਗੁਨਾਹ।
ਜਿੰਦ ਕਿਵੇਂ ਲਿਖ ਜਾਈਏ ਅਸੀਂ ਸੱਜਣਾਂ ਦੇ ਨਾਂ।

ਪੁੱਛਦੀਆਂ ਨਾਲ ਦੀਆਂ

ਮਨ ਮਸਤੀ ਦਾ ਮੁੱਲ ਨਾ ਕੋਈ, ਖਿੜ ਖਿੜ ਪੈਣ ਬਹਾਰਾਂ।
ਦਿਲ ਮਿਲਿਆ ਦਿਲਦਾਰ ਨਾ ਭੁੱਲਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਰੀਏ ਯਤਨ ਹਜ਼ਾਰਾਂ।
ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛ ਪੁੱਛ ਜਾਣਗੀਆਂ ਯਾਦਾਂ, ਤੇਰੇ ਹੀ ਖਿਆਲ ਦੀਆਂ।
ਕਿਵੇਂ ਝੱਲੂਗੀ ਵਿਛੋੜਾ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਜਾ,
ਇਹ ਪੁੱਛਦੀਆਂ ਨਾਲ ਦੀਆਂ।
ਦੱਸ ਕੇਹੜੀਆ ਸੀ ਤੈਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਰੀਆਂ,
ਜੋ ਜਾ ਕੇ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਬਹਿ ਗਿਆਂ।
ਚਾਵਾਂ ਲਾਡਾਂ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਅਸ਼ਿਆਨਾ,
ਪਲਾਂ ਚ ਉਡਾ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆਂ।
ਪੱਲੇ ਬ੍ਰਿਹੋਂ ਦਾ ਪਰਾਰਾ ਪਾ ਕੇ ਮੇਰੇ, ਤੂੰ ਗੱਲਾਂ ਪੁੱਛੇ ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ।
ਕਿਵੇਂ ਝੱਲੂਗੀ ਵਿਛੋੜਾ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਜਾ, ਇਹ ਪੁੱਛਦੀਆਂ ਨਾਲ ਦੀਆਂ।
ਰਹੇ ਅਰਮਾਨ ਦੱਬੇ ਦਿਲ ਮੇਰੇ,
ਸੱਧਰਾਂ ਨਾ ਹੋਈਆਂ ਪੂਰੀਆਂ।
ਮੇਰਾ ਚੈਨ ਤੱਤੜੀ ਦਾ ਗਿਆ ਲੁੱਟਿਆ,
ਪਾ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਦਾ ਦੂਰੀਆਂ।
ਮੈਨੂੰ ਵੱਢ ਵੱਢ ਖਾਂਦੀਆਂ ਨੇ ਰਾਤਾਂ,
ਇਹ ਠੰਡੀਆ ਸਿਆਲ ਦੀਆਂ।
ਕਿਵੇਂ ਝੱਲੂਗੀ ਵਿਛੋੜਾ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਜਾ, ਇਹ ਪੁੱਛਦੀਆਂ ਨਾਲ ਦੀਆਂ।
ਬੂਟੇ ਪਿਆਰ ਵਾਲੇ ਦੀਆਂ ਕਾਹਨੂੰ ਜੈਬਿਆ,
ਕਰੂੰਬਲਾਂ ਮਰੋੜ ਗਿਆਂ।
ਮੈਨੂੰ ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ ਖੁਆਬਾਂ ਵਾਲੀ ਬੇੜੀ,
ਤੂੰ ਕਿਧਰ ਨੂੰ ਤੋਰ ਗਿਆ।
ਲੈ ਗਏ ਲੁੱਟ ਕੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਜਾਨੀ,
ਉਹ ਫਿਰਦੀਆਂ ਭਾਲ ਦੀਆਂ।
ਕਿਵੇਂ ਝੱਲੂਗੀ ਵਿਛੋੜਾ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਜਾ, ਇਹ ਪੁੱਛਦੀਆਂ ਨਾਲ ਦੀਆਂ।

ਸੱਜਣ ਵਸੇਂਦਾ ਸਾਡਾ ਦੂਰ

ਉੱਡ ਜਾ ਵੇ ਕਾਂਵਾਂ, ਉੱਡ ਜਾ ਵੇ ਕਾਂਵਾਂ।
ਉੱਡ ਜਾ ਵੇ ਕਾਂਵਾਂ, ਸਾਡੇ ਬੈਠ ਨਾ ਬਨੇਰਿਆਂ ਤੇ।
ਸੱਜਣ ਵਸੇਂਦਾ ਸਾਡਾ ਦੂਰ।
ਦੇਵੀਂ ਤੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਜਾ ਕੇ ਮੇਰਾ ਤੱਤੜੀ ਦਾ,
ਇਕ ਵਾਰੀ ਮਿੱਲ ਜਾਵੇ ਜ਼ਰੂਰ।
ਪੱਛੋਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਘਟਾਵਾਂ ਜਦੋਂ ਕਾਲੀਆਂ,
ਮਿੰਨੀ ਮਿੰਨੀ ਪੈਣ ਲੱਗੇ ਭੂਰ।
ਔਸੀਆਂ ਮੈਂ ਪਾਵਾਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਚੁਬਾਰੇ,
ਪਰ ਲੱਗਦੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਹਾਲੇ ਦੂਰ।
ਕੋਲ ਹੋਵੇ ਦੇਖੇ ਕਿਵੇਂ ਮੇਰੇ ਹੁਸਨ ਤੇ,
ਫੁੱਟ ਫੁੱਟ ਚੜ੍ਹਿਆ ਸਰੂਰ।
ਉੱਡ ਜਾ ਵੇ ਕਾਂਵਾਂ, ਸਾਡੇ ਬੈਠ ਨਾ ਬਨੇਰਿਆਂ ਤੇ।
ਸੱਜਣ ਵਸੇਂਦਾ ਸਾਡਾ ਦੂਰ।
ਤੜਕੇ ਨੂੰ ਉੱਠ ਕੇ ਜਾਂ ਦੁੱਧ ਚ ਮਧਾਣੀ ਪਾਵਾਂ,
ਛੇੜ ਦੇਵਾਂ ਯਾਦਾਂ ਵਾਲੇ ਰੀਤ।
ਮਾਹੀਆ ਮੇਰੇ ਹਾਣ ਦਿਆ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿ ਕੇ,
ਕਿਵੇਂ ਜੀਉਂਦੀ ਰੱਖੇਗਾ ਪ੍ਰੀਤ।
ਰੁੱਲ ਜਾਊ ਪਿਆਰ ਤੇਰਾ ਰਾਹਾਂ ਅੱਧਵਾਇਆਂ ਚ,
ਜਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਹੋ ਕੇ ਮਜਬੂਰ।
ਉੱਡ ਜਾ ਵੇ ਕਾਂਵਾਂ, ਸਾਡੇ ਬੈਠ ਨਾ ਬਨੇਰਿਆਂ ਤੇ।
ਸੱਜਣ ਵਸੇਂਦਾ ਸਾਡਾ ਦੂਰ।
ਚਾਵਾਂ ਤੇ ਮਲ੍ਹਾਵਾਂ ਨਾਲ ਤੋਰਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੈਨੂੰ,
ਉਹੋ ਯਾਦ ਆਉਂਦੇ ਮੈਨੂੰ ਪੱਲ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸੋਚਾਂ ਵਿਚ ਤੁਰੀ ਫਿਰਾਂ,
ਪੈਣ ਮੇਰੇ ਕਾਲਜੇ ਨੂੰ ਸੱਲ।

ਦੇਰ ਨਾ ਲਗਾਈ ਜੈਬੇ ਮੁੜਿਆ ਤੂੰ ਵਤਨਾਂ ਨੂੰ,
ਖੜੀ ਵੇ ਉਡੀਕੇ ਤੇਰੀ ਹੂਰ।
ਉੱਡ ਜਾ ਵੇ ਕਾਂਵਾਂ, ਸਾਡੇ ਬੈਠ ਨਾ ਬਨੇਰਿਆਂ ਤੇ।
ਸੱਜਣ ਵਸੇਂਦਾ ਸਾਡਾ ਦੂਰ।

ਛੁੱਟੀ ਲੈ ਕੇ ਆਜ਼ਾ ਹਾਣੀਆਂ

ਛੁੱਟੀ ਲੈ ਕੇ ਆਜ਼ਾ ਹਾਣੀਆਂ, ਔਖਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਦਿਲ ਸਮਝਾਉਣਾ।
ਜੇ ਢਲ ਗਈ ਜਵਾਨੀ ਰੁਲ ਕੇ,
ਈਦੋਂ ਬਾਦ ਕੀ ਤੰਬੇ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਾਉਣਾ।
ਬੜਾ ਤੜਫਾਇਆ ਤੇਰੇ,
ਲਾਰਿਆਂ ਉਡੀਕਾਂ ਵੇ।
ਕਿੰਨੇ ਲੰਘ ਗਏ ਮਹੀਨੇ,
ਸਾਲ ਗਿਣਦਿਆਂ ਤਰੀਕਾਂ ਵੇ।
ਕਿਹੜੀ ਸਾਥੋਂ ਹੋ ਗਈ ਗਲਤੀ,
ਖਤ ਭੁੱਲ ਵੀ ਗਿਆਂ ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਪਾਉਣਾ।
ਛੁੱਟੀ ਲੈ ਕੇ ਆਜ਼ਾ ਹਾਣੀਆਂ, ਔਖਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਦਿਲ ਸਮਝਾਉਣਾ।
ਉਹ ਭੁੱਲ ਗਏ ਨੇ ਕਿੱਦਾਂ।
ਤੈਨੂੰ ਦਿਨ ਜੋ ਪਿਆਰ ਦੇ,
ਰਹਿੰਦੇ ਨੇ ਸ਼ਰੀਕ ਮੈਨੂੰ,
ਮੋਹਣੇ ਤਾਹਨੇ ਮਾਰ ਦੇ।
ਜੋ ਤੀਰਾਂ ਵਾਂਗੂ ਸੀਨਾ ਬਿੰਨਦੇ,
ਬੋਲ ਚੀਮਿਆਂ ਸ਼ਰੀਕਾਂ ਦਾ ਪਗਾਉਣਾ।
ਛੁੱਟੀ ਲੈ ਕੇ ਆਜ਼ਾ ਹਾਣੀਆਂ, ਔਖਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਦਿਲ ਸਮਝਾਉਣਾ।
ਆਹੀ ਚਾਰ ਦਿਨ ਹੁੰਦੇ,
ਹੱਸਣ ਹਸਾਉਣ ਦੇ।
ਆਪਣੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੂੰ,
ਘੁੱਟ ਗਲ ਲਾਉਣ ਦੇ।
ਰਲ ਮਿਲ ਮੌਜਾਂ ਮਾਣੀਏ,
ਕਿਹੜਾ ਵਾਰ ਵਾਰ ਜੱਗ ਉੱਤੇ ਆਉਣਾ।
ਛੁੱਟੀ ਲੈ ਕੇ ਆਜ਼ਾ ਹਾਣੀਆਂ, ਔਖਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਦਿਲ ਸਮਝਾਉਣਾ।
ਬੜੀ ਵਾਰੀ ਕੀਤੀ ਤੈਨੂੰ,

ਚੀਮਿਆਂ ਤਾਕੀਦ ਵੇ।
ਲੰਘ ਨਾ ਵੇ ਜਾਵੇ,
ਕਿਤੇ ਐਤਕੀ ਵੀ ਈਦ ਵੇ।
ਆਖੀ ਸਾਹਿਬ ਆਪਣੇ ਨੂੰ,
ਜਾ ਕੇ ਰੁੱਸਿਆ ਸੈਂ ਸੱਜਣ ਮਨਾਉਣਾਂ।
ਛੁੱਟੀ ਲੈ ਕੇ ਆਜਾ ਹਾਲੀਆਂ, ਔਖਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਦਿਲ ਸਮਝਾਉਣਾ।

ਫੇਲ ਦੀ ਚਿੱਠੀ

ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੱਚਦੀ ਫਿਰੇ, ਉਹਦੇ ਫੇਲ ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਕੱਲ ਆਈ।
ਭੱਜ-ਭੱਜ ਚੜ੍ਹੇ ਪੌੜੀਆਂ, ਬਿਨ੍ਹਾ ਪੀਤਿਓਂ ਫਿਰੇ ਨਸ਼ਿਆਈ।
ਤੂੰ ਕੀ ਜਾਲੇ ਖਬਰ ਚੰਨਾਂ, ਕਿਵੇਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ।
ਚੇਤੇ ਆ ਗਏ ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ, ਪਲ ਪਲ ਜੋ ਬਿਤਾਏ ਨਾਲ ਤੇਰੇ।
ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਗਈ ਬਾਵਰੀ, ਤੇ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਜਾਵਾਂ ਨਾ ਸਮਾਈ।
ਭੱਜ-ਭੱਜ ਚੜ੍ਹੇ ਪੌੜੀਆਂ, ਬਿਨ੍ਹਾ ਪੀਤਿਓਂ ਫਿਰੇ ਨਸ਼ਿਆਈ।
ਹਰ ਵੇਲੇ ਰਹਿੰਦੀ ਪੜ੍ਹਦੀ, ਜਦੋਂ ਕੰਮ ਤੋਂ ਵੇਹਲ ਮਿਲ ਜਾਵੇ।
ਕਿਸੇ ਭਾ ਦੇ ਚਾਰ ਵਰਕੇ, ਸਾਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਚੋਂ ਸੱਜਣ ਮਿਲ ਜਾਵੇ।
ਸੌਂਦੀ ਮੈਂ ਸਰਹਾਣੇ ਰੱਖ ਕੇ, ਜਦੋਂ ਜਾਗ ਆਵੇ ਸੀਨੇ ਨਾਲ ਲਾਈ।
ਭੱਜ-ਭੱਜ ਚੜ੍ਹੇ ਪੌੜੀਆਂ, ਬਿਨ੍ਹਾ ਪੀਤਿਓਂ ਫਿਰੇ ਨਸ਼ਿਆਈ।
ਭਾਬੀ ਮੈਨੂੰ ਰਹੇ ਛੇੜਦੀ, ਰੱਖ ਨੀ ਨਲਾਨੇ ਰਾਤ ਜੇਗ।
ਹਰ ਵੇਲੇ ਝਾਕੋਂ ਬਾਹਰ ਨੂੰ, ਹੁਣ ਕੰਮ ਚ ਲੱਗੇ ਨਾ ਦਿਲ ਤੇਗ।
ਆਪ ਤਾਂ ਤੂੰ ਹੋਣਾ ਕਮਲੀ, ਸਾਰਾ ਟੱਬਰ ਨਾ ਕਰ ਦੇਈਂ ਸਦਾਈ।
ਭੱਜ-ਭੱਜ ਚੜ੍ਹੇ ਪੌੜੀਆਂ, ਬਿਨ੍ਹਾ ਪੀਤਿਓਂ ਫਿਰੇ ਨਸ਼ਿਆਈ।
ਦੇਖੀਂ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਹਾਣੀਆਂ, ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਨਾ ਲਾਈਂ ਮੈਨੂੰ ਲਾਰ।
ਇਸ ਵੇ ਨਿਮਾਣੀ ਜਿੰਦ ਦਾ, ਹੈ ਨਾ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਬਗੈਰ ਕੋਈ ਸਹਾਰ।
ਮੁੜਿਆ ਤੂੰ ਵਤਨਾਂ ਨੂੰ, ਝੱਲੀ ਜਾਂਦੀ ਨਹੀਂ ਜੈਬਿਆ ਜੁਦਾਈ।-
ਭੱਜ-ਭੱਜ ਚੜ੍ਹੇ ਪੌੜੀਆਂ, ਬਿਨ੍ਹਾ ਪੀਤਿਓਂ ਫਿਰੇ ਨਸ਼ਿਆਈ।
ਭੱਜ-ਭੱਜ ਚੜ੍ਹੇ ਪੌੜੀਆਂ, ਬਿਨ੍ਹਾ ਪੀਤਿਓਂ ਫਿਰੇ ਨਸ਼ਿਆਈ।

ਕਲੀ

ਪੀ ਕੇ ਸਬਰਾਂ ਦੇ ਘੁੱਟ ਆ ਗਿਆ ਟਿੱਲੇ ਗੌਰਖ ਦੇ।
ਹਰ ਇਕ ਗੱਲ ਦੇ ਤਾਈ ਸੌ ਸੌ ਵਾਰ ਵਿਚਾਰੇ।
ਵਿਚ ਵੀਰਾਗ ਦੇ ਕਦੇ ਰੋਂਦਾ ਤੇ ਕਦੀ ਹੱਸਦਾ ਬਈ।
ਛਮ ਛਮ ਨੀਰ ਨੈਣਾਂ ਚੋਂ ਅੱਜ ਰਾਂਝੇ ਦੇ ਜਾਵੇ।
ਗਲ ਵਿਚ ਪੱਲਾ ਪਾ ਕੇ ਟੇਕਿਆ ਮੱਥਾ ਨਾਥ ਨੂੰ।
ਅਦਬ ਹਲੀਮੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੱਥ ਚਰਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਵੇ।
ਸਾਰਾ ਹਾਲ ਬੀਤਿਆ ਖੋਹਲ ਸੁਣਾਇਆ ਧੀਦੋ ਨੇ।
ਚੇਲੇ ਖੜੇ ਦੇਖਦੇ ਸੀ ਟਿੱਲੇ ਦੇ ਸਾਰੇ।
ਨੌਕਰ ਰੱਖ ਕੇ ਸੈਨੂੰ ਬਿਨ ਮਜਦੂਰੀ ਤੋਰਿਆ।
ਮਰ ਜਾਏ ਕੈਦੋ ਚੁਚਕ ਵਿਚ ਨਰਕਾਂ ਦੇ ਜਾਵੇ।
ਕਿਹੜਾ ਮੂੰਹ ਲੈ ਕੇ ਮੈਂ ਜਾਵਾਂ ਤਖਤ ਹਜਾਰੇ ਨੂੰ।
ਤਾਹਨੇ ਭਾਬੀਆਂ ਦੇ ਜਾਣੇ ਨਾ ਸਹਾਰੇ।
ਕਿਵੇਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂ ਨਾਥਾਂ ਦੱਸ ਮੈਂ ਜੱਟੀ ਹੀਰ ਨੂੰ।
ਜੀਹਦੀ ਖਾਤਰ ਮੰਗੂ ਮੈਂ ਝੱਲਾਂ ਵਿਚ ਚਾਰੇ।
ਤੇਰੀ ਕਰਨੀ ਦਾ ਤਾਂ ਡੌਕਾਂ ਜੱਗ ਵਿਚ ਵੱਜਦਾ ਹੈ।
ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਲੋਕੀ ਬੈਠ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਸਾਰੇ।
ਤੇਰੀ ਔਠ ਤਕਾ ਕੇ ਆਗਿਆ ਤੇਰੇ ਟਿੱਲੇ ਤੇ।
ਤਾਇਉਂ ਜਾਣਾ ਜੇ ਮੁੰਦਰਾਂ ਪਾੜ ਨੂੰ ਪਾਵੇ।
ਖਾਤਰ ਹੀਰ ਦੀ ਮੈਂ ਛੱਡਿਆ ਤਖਤ ਹਜਾਰੇ ਨੂੰ।
12 ਸਾਲ ਕੱਟੇ ਮੈਂ ਪਾਲੀ ਮੱਝਾਂ ਦਾ ਬਣਕੇ।
ਕਾਂਗੋਂ ਹੰਦਸ ਬਣਾਉਣਾ ਆਉਂਦਾ ਨਈ ਜੇ ਗੌਰਖਾ।
ਛੱਡ ਕੇ ਭਗਤੀ ਜੈਬਿਆ ਤੋੜ ਮਾਲਾ ਦੇ ਮਣਕੇ।
ਛੱਡ ਕੇ ਭਗਤੀ ਜੈਬਿਆ ਤੋੜ ਮਾਲਾ ਦੇ ਮਣਕੇ।

ਉਠ ਕਰ ਹੋਸ਼ ਸੱਸੀਏ

ਘੇਰਾ ਕਿਹੜੀਆਂ ਨੀਂਦਾਂ ਤੈਨੂੰ ਪਾਇਆ, ਤੂੰ ਉਠ ਕਰ ਹੋਸ਼ ਸੱਸੀਏ।
ਫੇਰ ਮਾਰੇਂਗੀ ਕੰਧਾਂ ਨਾਲ ਟੱਕਰਾਂ, ਲੈ ਗਏ ਜਾ ਬਲੋਚ ਸੱਸੀਏ।
ਸੱਸੀ ਉਠ ਕੇ ਜਾ ਦੇਖਿਆ ਚੁਫੇਰੇ,
ਪੱਟਾਂ ਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰ ਪਿੱਟਦੀ।
ਵਾਂਗੂੰ ਕੁੰਜ ਦੇ ਫਿਰੇ ਉਹ ਕੁਰਲਾਉਂਦੀ,
ਨੈਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨੀਰ ਸਿੱਟਦੀ।
ਤੇਰੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਜੋ ਸੀ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲਿਆ,
ਕਿਸੇ ਤੇ ਕਾਹਦਾ ਦੋਸ਼ ਸੱਸੀਏ।
ਘੇਰਾ ਕਿਹੜੀਆਂ ਨੀਂਦਾਂ ਤੈਨੂੰ ਪਾਇਆ, ਤੂੰ ਉਠ ਕਰ ਹੋਸ਼ ਸੱਸੀਏ।
ਫਿਰੇ ਲੱਭਦੀ ਉਹ ਉਠਾਂ ਦੀ ਪੈੜਾਂ,
ਤੇ ਨੰਗੇ ਪੈਰੀਂ ਜਾਵੇ ਭੱਜਦੀ।
ਪੁਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਨਾ ਗਿਆ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨੀ,
ਫਿਰੇਂਗੀ ਕਿੱਥੇ-ਕਿੱਥੇ ਲੱਭਦੀ।
ਰੇਤੇ ਥਲਾਂ ਦੇ ਨੇ ਲੈਣਾ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲੋਂ,
ਹੈ ਮਾਸ ਤਾਈਂ ਨੋਚ ਸੱਸੀਏ।
ਘੇਰਾ ਕਿਹੜੀਆਂ ਨੀਂਦਾਂ ਤੈਨੂੰ ਪਾਇਆ, ਤੂੰ ਉਠ ਕਰ ਹੋਸ਼ ਸੱਸੀਏ।
ਦੁੱਖਾਂ ਜੰਮਦੀ ਨੂੰ ਤੈਨੂੰ ਆਣ ਘੇਰਿਆ,
ਰੋੜੀ ਵਿਚ ਕਾਰਾਂ ਕਾਲੀਆਂ।
ਤੈਨੂੰ ਵਿਚ ਸੀ ਸੰਦੂਕ ਪਾ ਕੇ ਰੋੜਿਆ,
ਤੂੰ ਨਦੀਆਂ ਚ ਲਾਵੇਂ ਤਾਰੀਆਂ।
ਸਦਾ ਤੇਰਿਆਂ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਤੈਨੂੰ ਧੋਖਾ,
(ਜੈਥੇ) ਤੇ ਕਾਹਦਾ ਰੋਸ ਸੱਸੀਏ।
ਘੇਰਾ ਕਿਹੜੀਆਂ ਨੀਂਦਾਂ ਤੈਨੂੰ ਪਾਇਆ, ਤੂੰ ਉਠ ਕਰ ਹੋਸ਼ ਸੱਸੀਏ।
ਫੇਰ ਮਾਰੇਂਗੀ ਕੰਧਾਂ ਨਾਲ ਟੱਕਰਾਂ, ਲੈ ਗਏ ਜਾ ਬਲੋਚ ਸੱਸੀਏ।

ਵਿਰਸਾ

ਗੱਲ ਸੁਣੇ ਮੇਰੀ ਵੀਰਨੇ ਪੰਜਾਬੀਓ,
ਮਾਝਾ ਮਾਲਵਾ ਤੇ ਮੰਜਕੀ ਦੁਆਬੀਓ।
ਕਿਹੜੀ ਗਿਣਤੀ ਚ ਪੈ ਗਏ ਆ ਹਿਸਾਬੀਓ,
ਬਈ ਪੈਸੇ ਨਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਰੱਜਣਾਂ।
ਜਾਂਦਾ ਵਿਰਸਾ ਗੁਆਚੀ ਅੱਜ ਜਿਹੜਾ ਇਹ ਮੁੜਕੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲੱਭਣਾ,
ਇਹ ਮੁੜਕੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲੱਭਣਾ।
ਜੇ ਅਸੀਂ ਖੱਟਿਆ ਕਮਾਇਆ ਕੁਝ ਪਾਇਆ,
ਤੇ ਪੱਲਿਓਂ ਗੁਆ ਵੀ ਲਿਆ।
ਸਾਡਾ ਸ਼ਰਮ ਹਯਾ ਵਾਲਾ ਗਹਿਣਾ, ਲੱਗੇ ਕਿਸੇ ਲਾਹ ਹੀ ਲਿਆ।
ਢੋਲੇ ਦੂਰ ਦੇ ਸੁਹਾਣੇ ਸਦਾ ਲੱਗਦੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡੇ ਭੱਜਣਾਂ।
ਜਾਂਦਾ ਵਿਰਸਾ ਗੁਆਚੀ ਅੱਜ ਜਿਹੜਾ ਇਹ ਮੁੜਕੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲੱਭਣਾ,
ਇਹ ਮੁੜਕੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲੱਭਣਾ।
ਮਿੱਟੀ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਪਈ ਮਾਰਦੀ, ਰਹਿੰਦੀ ਮੇਹਣੇ ਤਾਹਨੇ ਕੱਸਦੀ।
ਛੱਡ ਘਰ ਬਾਰ ਹੋ ਗਏ ਆ ਬੈਰਾਨੇ,
ਇਹ ਗੱਲ ਨਾ ਤੁਹਾਡੇ ਵਸ ਦੀ।
ਝੱਲੇ ਮਾਂ ਕਿਵੇਂ ਪੁੱਤਾਂ ਦੀ ਜੁਦਾਈ, ਕਲੇਜਾ ਹੱਥੀਂ ਔਖਾ ਕੱਢਣਾ।
ਜਾਂਦਾ ਵਿਰਸਾ ਗੁਆਚੀ ਅੱਜ ਜਿਹੜਾ ਇਹ ਮੁੜਕੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲੱਭਣਾ,
ਇਹ ਮੁੜਕੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲੱਭਣਾ।
ਸੱਚ ਚੀਮਿਆਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੱਗੇ ਕੌੜਾ, ਤਾਈਓਂ ਨਾ ਇਹ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ।
ਰੱਬ ਰੋਕਿਆ ਸਮੇਂ ਨਈਓਂ ਰੁੱਕਦਾ, ਇਹ ਮੱਲੋ-ਮੱਲੀ ਜਾਵੇ ਭੱਜਦਾ।
ਅਸੀਂ ਕੰਬਲ ਭੁਲੇਖੇ ਰਿੱਛ ਫੜਿਆ, ਲੱਗਦਾ ਨਈਂ ਏਹਨੇ ਛੱਡਣਾਂ।
ਜਾਂਦਾ ਵਿਰਸਾ ਗੁਆਚੀ ਅੱਜ ਜਿਹੜਾ ਇਹ ਮੁੜਕੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲੱਭਣਾ,
ਇਹ ਮੁੜਕੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲੱਭਣਾ।

ਰਸਮਾਂ ਰੰਗ

ਵੀਰੇ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦਾ ਐਸਾ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਇਆ,
ਖੂਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਸਾਰਾ ਪਿੰਡ ਨਸ਼ਿਆਇਆ।
ਰੰਗ ਭਾਬੀ ਦਾ ਗੁਲਾਬੀ ਲੱਗੇ ਚੋਇਆ ਏ ਕੇ ਚੋਇਆ,
ਤਾਈਓਂ ਫਿਰਦਾ ਏ ਜੱਟ ਬਈ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ।
ਦੇਖ ਭਰਿਆ ਵੇਹੜਾ ਕੁਝ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ।
ਜਾਂਦੀ ਖੂਸ਼ੀ ਨਾ ਸੰਭਾਲੀ, ਅੰਮੀ ਗੀਤ ਫਿਰੇ ਗਾਉਂਦੀ।
ਭੈਣਾਂ ਵੀਰੇ ਸਿਰ ਸੇਹਰਾ ਬੰਨ੍ਹ ਮੁਖੜਾ ਲਕੋਇਆ।
ਤਾਈਓਂ ਫਿਰਦਾ ਏ ਜੱਟ ਬਈ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ।
ਆਇਆ ਵੀਰਾ ਜਾ ਵਿਆਹ ਕੇ ਡੋਲੀ ਦਰਾਂ ਮੁਹਰੇ ਆਈ।
ਕੱਠਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸ਼ਰੀਕਾ ਲੱਗੀ ਮਿਲਣ ਵਧਾਈ।
ਤੇਲ ਖੂਸ਼ੀ-ਖੂਸ਼ੀ ਲਾਗੀਆਂ ਬਰੂਹਾਂ ਉੱਤੇ ਚੋਇਆ।
ਤਾਈਓਂ ਫਿਰਦਾ ਏ ਜੱਟ ਬਈ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ।
ਦੇਖ ਮੁਖੜੇ ਦੀ ਲਾਲੀ ਤਾਬ ਝੱਲੀ ਨਾ ਉਹ ਜਾਵੇ।
ਆਈ ਸੱਜਰੀ ਵਿਆਹੀ ਵਿਚੋ ਵਿਚੀ ਸ਼ਰਮਾਵੇ।
ਉਹਦੇ ਝਾਂਜਰਾਂ ਦੇ ਬੋਰਾ ਰਾਗ ਵੱਖਰਾ ਹੀ ਛੋਇਆ।
ਤਾਈਓਂ ਫਿਰਦਾ ਏ ਜੱਟ ਬਈ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ।
ਹੋ ਗਏ ਜੈਬੇ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਕਹਿੰਦੇ ਪਾਂਦੇ ਜੋ ਤੂੰ ਪਾਉਣਾ।
ਯਾਰ ਬੇਲੀਆਂ ਨੇ ਰੱਲ ਵੀਰੇ ਭਾਬੀ ਨੂੰ ਨਚਾਉਣਾ।
ਆ ਮੱਲੀ ਡਾਂਸ ਫਲੋਰ ਜਾ ਸਰੂਰ ਜਿਹਾ ਹੋਇਆ।
ਤਾਈਓਂ ਫਿਰਦਾ ਏ ਜੱਟ ਬਈ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ।

ਰੰਗਲਾ ਪੰਜਾਬ

ਜੁੱਗ ਜੁੱਗ ਰਹੇ ਵੱਸਦਾ ਮੇਰੇ, ਬੇਲੀਉ ਇਹ ਰੰਗਲਾ ਪੰਜਾਬ।
ਜੋਹਲਮ ਬਿਆਸ ਜਿੱਥੇ ਮਾਰਦੇ ਨੇ ਠਾਠਾਂ, ਸੱਤਲੁਜ ਰਾਵੀ ਤੇ ਚਨਾਬ।
ਸਰਗੀ ਦੇ ਵੇਲੇ ਉੱਠ ਭਰਦੀਆਂ ਪਾਲੀ,
ਖੂਹੇ ਉੱਤੇ ਨਿੱਤ ਮੁਟਿਆਰਾਂ।
ਉੱਡਦੇ ਦੁਪੱਟੇ ਲਾ ਕੇ ਮੋਢੇ ਨਾਲ ਮੋਢਾ,
ਆਉਣ ਜਿਵੇਂ ਕੂੰਜਾਂ ਦੀਆਂ ਡਾਹਾਂ।
ਗੋਰੀਆਂ ਕਲਾਈਆਂ ਵਿਚ ਪਾਉਂਦਾ ਦੁਹਾਈਆਂ ਚੂੜਾ,
ਚੂੜੇ ਵਾਲੀ ਰਿੜਕੇ ਜਾ ਧਾਰ।
ਜੁੱਗ ਜੁੱਗ ਰਹੇ ਵੱਸਦਾ ਮੇਰੇ, ਬੇਲੀਉ ਇਹ ਰੰਗਲਾ ਪੰਜਾਬ।
ਨਾਗਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ਸ਼ੁੱਕਦੇ ਨੇ ਚਰਖੇ ਤ੍ਰਿਝਣਾਂ ਚ,
ਸ਼ਰ ਸ਼ਰ ਛੱਲਣ ਮਧਾਲੀਆਂ।
ਭਰ ਭਰ ਮੱਖਣਾਂ ਦੇ ਕੱਢਦੀਆਂ ਰੁੱਗ,
ਕਿੰਨੀਆਂ ਸੁਚੱਜੀਆਂ ਸੁਆਣੀਆਂ।
ਨਿੱਤ ਨਵਾਂ ਸੂਰਜ ਲਿਆਵੇ ਜਿੱਥੇ ਹਾਲੀਉ,
ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਭਰਿਆ ਭੰਡਾਰ।
ਜੁੱਗ ਜੁੱਗ ਰਹੇ ਵੱਸਦਾ ਮੇਰੇ, ਬੇਲੀਉ ਇਹ ਰੰਗਲਾ ਪੰਜਾਬ।
ਬਲਦਾਂ ਦੇ ਗਲਾਂ ਵਿਚ ਟੱਲੀਆਂ ਜੋ,
ਛੇੜ ਦੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ।
ਠੰਢੀਆਂ ਸਿਆਲ ਦੀਆਂ ਰਾਤਾਂ ਵਿਚ,
ਫਸਲਾਂ ਨੂੰ ਲਾਵੇ ਜੱਟ ਪਾਲੀ ਆਂ।
ਝੁੰਮਦੇ ਨੇ ਮੋਰ ਦੇਖ ਕਾਲੀਆਂ ਘਟਾਵਾਂ,
ਲੱਗੇ ਹਰ ਪਾਸੇ ਨੱਚਦੀ ਬਹਾਰ।
ਜੁੱਗ ਜੁੱਗ ਰਹੇ ਵੱਸਦਾ ਮੇਰੇ, ਬੇਲੀਉ ਇਹ ਰੰਗਲਾ ਪੰਜਾਬ।
ਪੱਕ ਗਈਆਂ ਕਣਕਾਂ ਆ ਗਈ ਏ ਵਿਸਾਖੀ,
ਜਾਂਦੀਆਂ ਨਾ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਸੰਭਾਲੀਆਂ।

ਦਾਤੀਆਂ ਤੇ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਘੁੰਗਰੂ,
ਕੱਢਣ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਉਹ ਨਿਰਾਲੀਆਂ।
ਆਉਂਦੀਆਂ ਨੇ ਜੱਟੀਆਂ ਜਾ ਭੱਤਾ ਲੈ ਕੇ ਜੈਬੇ,
ਪੱਥ ਲੱਗਦੇ ਨਾ ਧਰਤੀ ਦੇ ਨਾਲ।
ਜੁੱਗ ਜੁੱਗ ਰਹੇ ਵੱਸਦਾ ਮੇਰੇ, ਬੇਲੀਉ ਇਹ ਰੰਗਲਾ ਪੰਜਾਬ।
ਜੇਹਲਮ ਬਿਆਸ ਜਿੱਥੇ ਮਾਰਦੇ ਨੇ ਠਾਠਾਂ, ਸੱਤਲੁਜ ਰਾਵੀ ਤੇ ਚਨਾਬ।

ਯਾਦਾਂ ਪੰਜਾਬ ਦੀਆਂ

ਯਾਦਾਂ ਕਿਵੇਂ ਪੰਜਾਬੀ ਭੁੱਲਣ, ਸੱਤਲੁਜ ਅਤੇ ਝਨਾਬ ਦੀਆਂ।
ਵੱਗਦੇ ਪਾਲੀ ਠੰਢੀਆਂ ਛਾਵਾਂ ਮੇਰੇ ਵਤਨ ਪੰਜਾਬ ਦੀਆਂ।
ਜੱਦ ਜੱਦ ਸਾਵਣ ਝਾੜੀਆਂ ਲਾਈਆਂ।
ਤੱਦ ਤੱਦ ਮੋਰਾਂ ਪੈਲਾਂ ਪਾਈਆਂ।
ਖਿੜਦੇ ਫੁੱਲ ਰੰਗ ਬਿਰੰਗੇ ਕਾਲੀਆਂ ਬੇਹਿਸਾਬ ਦੀਆਂ।
ਵੱਗਦੇ ਪਾਲੀ ਠੰਢੀਆਂ ਛਾਵਾਂ ਮੇਰੇ ਵਤਨ ਪੰਜਾਬ ਦੀਆਂ।
ਕੱਦ ਲੰਬੇਰੇ ਵਰਗੇ ਜੱਟੀਆਂ ਦੇ।
ਝੱਲੇ ਨਾ ਜਾਂਦੇ ਨਖਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਨਮੱਤੀਆਂ ਦੇ।
ਮੋੜੀਆਂ ਮੁੜਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਮੁਹਾਰਾਂ ਗੱਤਰੂ ਜੱਟ ਨਵਾਬ ਦੀਆਂ।
ਵੱਗਦੇ ਪਾਲੀ ਠੰਢੀਆਂ ਛਾਵਾਂ ਮੇਰੇ ਵਤਨ ਪੰਜਾਬ ਦੀਆਂ।
ਧਰਤੀ ਉਹ ਪੀਰ ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ।
ਊਧਮ ਭਗਤ ਸਰਾਭੇ ਵੀਰਾਂ ਦੀ।
ਗੱਲਾਂ ਅੱਜ ਵੀ ਜਿੱਥੇ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਲੂਏ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਦੀਆਂ।
ਵੱਗਦੇ ਪਾਲੀ ਠੰਢੀਆਂ ਛਾਵਾਂ ਮੇਰੇ ਵਤਨ ਪੰਜਾਬ ਦੀਆਂ।
ਵਾਰੀ ਸੱਦ ਕੇ ਜਾਈਏ ਸ਼ੇਰ ਜਵਾਨਾਂ ਦੇ।
ਲੋੜ ਪਈ ਤੇ ਲੜਨ ਜੋ ਨਾਲ ਤੁਫਾਨਾਂ ਦੇ।
ਭੁੱਲਣ ਜੈਬਿਆਂ ਨਾ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਸੁੱਖਾ ਸਿੰਘ ਮਤਾਬ ਦੀਆਂ।
ਵੱਗਦੇ ਪਾਲੀ ਠੰਢੀਆਂ ਛਾਵਾਂ ਮੇਰੇ ਵਤਨ ਪੰਜਾਬ ਦੀਆਂ।

ਜੁੱਗ ਜੁੱਗ ਰਹੇ ਵੱਸਦਾ

ਜੁੱਗ ਜੁੱਗ ਰਹੇ ਵੱਸਦਾ ਮੇਰੇ ਬੇਲੀਓ ਇਹ ਰੰਗਲਾ ਪੰਜਾਬ।
ਜੇਹਲਮ ਬਿਆਸ ਜਿੱਥੇ ਮਾਰਦੇ ਨੇ ਠਾਠਾਂ,
ਸੱਤਲੁਜ ਰਾਵੀ ਤੇ ਚਨਾਬ। ਜੁੱਗ ਜੁੱਗ.....
ਸਰਗ੍ਰੀ ਦੇ ਵੇਲੇ ਉੱਠ ਭਰਦੀਆਂ ਪਾਣੀ।
ਖੂਹ ਉੱਤੇ ਨਿੱਤ ਮੁਟਿਆਰਾਂ।
ਰੰਗਲੇ ਦੁਪੱਟੇ ਲਾ ਕੇ ਮੋਢੇ ਨਾਲ ਮੋਢਾ।
ਆਉਣ ਜਿਵੇਂ ਕੂੰਜਾਂ ਦੀਆਂ ਡਾਰਾਂ।
ਗੋਰੀਆਂ ਕਲਾਈਆਂ ਵਿਚ ਪਾਉਂਦਾ ਏ ਦੁਹਾਈਆਂ।
ਚੂੜੇ ਵਾਲੀ ਕੱਢਦੀ ਜਾ ਧਾਰ ।
ਜੁੱਗ ਜੁੱਗ ਰਹੇ ਵੱਸਦਾ ਮੇਰੇ ਬੇਲੀਓ ਇਹ ਰੰਗਲਾ ਪੰਜਾਬ।
ਬਲਦਾਂ ਦੇ ਗਲਾਂ ਵਿਚ ਟੱਲੀਆਂ ਦੀ ਟੰਨ ਟੰਨ।
ਛੇੜ ਦੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ।
ਠੰਢੀਆਂ ਸਿਆਲ ਦੀਆਂ ਚਾਨਣੀਆਂ ਰਾਤਾਂ।
ਫਸਲਾਂ ਨੂੰ ਲਾਵੇ ਜੱਟ ਪਾਣੀਆਂ।
ਝੁੰਮਦੇ ਨੇ ਮੋਰ ਦੇਖ ਕਾਲੀਆਂ ਘਟਾਵਾਂ।
ਲੱਗੇ ਹਰ ਪਾਸੇ ਨੱਸਦੀ ਬਹਾਰ।
ਜੁੱਗ ਜੁੱਗ ਰਹੇ ਵੱਸਦਾ ਮੇਰੇ ਬੇਲੀਓ ਇਹ ਰੰਗਲਾ ਪੰਜਾਬ।
ਵਾਢੀਆਂ ਦੇ ਆਣ ਜਦੋਂ ਵੱਜਦੇ ਨੇ ਢੋਲ।
ਛਾਈਆਂ ਮੂੰਹਾਂ ਉੱਤੇ ਗਿੱਠ ਗਿੱਠ ਲਾਲੀਆਂ।
ਦਾਤੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥਿਆਂ ਤੇ ਲੱਗੀਆਂ ਘੁੰਗਰੀਆਂ।
ਕੱਢਣ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਜੋ ਨਿਰਾਲੀਆਂ।
ਆਉਂਦੀਆਂ ਨੇ ਜੱਟੀਆਂ ਜਾ ਭੱਤਾ ਲੈ ਕੇ ਜੈਥੇ।
ਪੱਖ ਲੱਗਦਾ ਨਾ ਧਰਤੀ ਤੇ ਨਾਲ।
ਜੁੱਗ ਜੁੱਗ ਰਹੇ ਵੱਸਦਾ ਮੇਰੇ ਬੇਲੀਓ ਇਹ ਰੰਗਲਾ ਪੰਜਾਬ।

ਤੀਆਂ ਦੇਖਣ ਜਾਣਾ

ਲੈ ਦੇ ਡੋਰੀਆ ਲੈ ਦੇ ਨੀਂ ਮਾਏ ਤੀਆਂ ਦੇਖਣ ਜਾਣਾ।
ਮੈਨੂੰ ਲੈ ਦੇ ਡੋਰੀਆ ਲੈ ਦੇ ਨੀਂ ਮਾਏ ਤੀਆਂ ਦੇਖਣ ਜਾਣਾ।
ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦੀਆ ਸਭ ਕੁੜੀਆਂ ਆ ਕੇ ਵਿੱਚ ਤੁੰਝਣਾਂ ਜੁੜੀਆਂ।
ਕੁੰਝਾਂ ਵਾਂਗੂ ਬੰਨ ਕਤਾਰਾਂ ਅੱਗੜ ਪਿੱਛੜ ਹੋ ਕੇ ਤੁਰੀਆਂ।
ਗੀੜਾਂ ਮੇਰੀਆਂ ਕਰਦੇ ਪੂਰੀਆਂ ਮੈਂ ਵੀ ਦਿਲ ਪ੍ਰਚਾਵਾਂ।
ਡੋਰੀਆ ਲੈ ਦੇ ਨੀਂ...
ਡੋਰੀਆ ਲੈ ਦੇ ਨੀਂ ਮਾਏ ਤੀਆਂ ਦੇਖਣ ਜਾਣਾਂ।
ਘਟਾ ਸਾਉਣ ਦੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਆਈਆਂ
ਪਿੱਪਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪੀਂਘਾਂ ਪਾਈਆਂ।
ਝੂਟੇ ਝੂਟਣ ਲੈਣ ਹੁਲਾਰੇ ਪਾਣੀ ਉੱਤੇ ਜਿਉਂ ਮਰਗਾਈਆਂ।
ਉੱਡਜੂ-ਉੱਡਜੂ ਕਰਦੀਆਂ ਫਿਰਦੀਆਂ ਇਹਨੀ ਕਿਤੇ ਉੱਡ ਜਾਣਾ।
ਡੋਰੀਆ ਲੈ ਦੇ ਨੀਂ...
ਡੋਰੀਆ ਲੈ ਦੇ ਨੀਂ ਮਾਏ ਤੀਆਂ ਦੇਖਣ ਜਾਣਾਂ।
ਮਾਂ ਨੂੰ ਧੀ ਬਹਿ ਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੀ ਤੈਨੂੰ ਅਮੜੀਏ ਸਮਝ ਨਾ ਆਉਂਦੀ।
ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਕਰਾਂ ਬੇਨਤੀ ਸੋ ਸੋ ਵਾਰੀ ਤਰਲੇ ਪਾਉਂਦੀ।
ਵਿਚ ਸੀਨੇ ਮੇਰੇ ਕੀ ਕੀ ਦੱਬਿਆ ਤੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦਿਖਾਵਾਂ।
ਡੋਰੀਆ ਲੈ ਦੇ ਨੀਂ...
ਡੋਰੀਆ ਲੈ ਦੇ ਨੀਂ ਮਾਏ ਤੀਆਂ ਦੇਖਣ ਜਾਣਾਂ।
ਗੁੰਦ ਕੇ ਪੱਟੀਆਂ ਸੁਰਮਾ ਪਾਇਆ ਕੁੜੀਆਂ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸਜਾਇਆ।
ਸੂਰਜ ਡਰਦਾ ਬਦਲੀਂ ਵੜਿਆ ਐਸਾ ਰੂਪ ਸਾਣ ਤੇ ਲਾਇਆ।
ਜੈਬੇ ਨਾਲ ਰੱਲ ਕਰਲਾਂ ਕੱਲਾਂ ਜਾਗਿਆ ਇਸ਼ਕ ਪੁਰਾਣਾ।
ਡੋਰੀਆ ਲੈ ਦੇ ਨੀਂ...
ਡੋਰੀਆ ਲੈ ਦੇ ਨੀਂ ਮਾਏ ਤੀਆਂ ਦੇਖਣ ਜਾਣਾਂ।
ਡੋਰੀਆ ਲੈ ਦੇ ਨੀਂ ਮਾਏ ਤੀਆਂ ਦੇਖਣ ਜਾਣਾਂ।

ਚਲ ਮੇਲਾ ਦੇਖਣ ਨੂੰ (ਦੋਗਾਣਾ)

ਚੱਲ ਮੇਲਾ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਆਪਾਂ ਚੱਲੀਏ ਨਣਦ ਦਿਆ ਵੀਰਾ।
ਕਾਲੀ ਪੱਗ ਸੱਜਦੀ ਤੈਨੂੰ ਸੱਜਦਾ ਮੈਨੂੰ ਮੂੰਗੀਆ ਲੀੜਾ।
ਲੀੜਾ ਪਹਿਨੀਏ ਜੱਗ ਭਾਉਂਦਾ, ਖਾਲਾ ਮਨ ਮਰਜ਼ੀ ਦਾ ਖਾਈਏ।
ਕਿਉਂ ਜਿੱਦ ਕਰੇ ਜਾਣੇ ਦੀ ਮੇਲਾ ਆਪਣੇ ਘਰੇ ਮਨਾਈਏ।
ਝੁੰਡ ਮੁੰਡੇ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਆਉਂਦੇ, ਜਿਉਂ ਹਿਰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਡਾਰਾਂ।
ਮਸਤੀ ਵਿੱਚ ਖੇਡ ਰਹੀਆਂ, ਨੱਡੀਆਂ ਮਸਤ ਅੱਲੜ ਮੁਟਿਆਰਾਂ।
ਸੋਹਣੇ ਮੁੱਖੜੇ ਚਮਕ ਰਹੇ, ਚੱਮਕੇ ਜਿਵੇਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੀਰਾ।
ਚੱਲ ਮੇਲਾ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਆਪਾਂ ਚੱਲੀਏ ਨਣਦ ਦਿਆ ਵੀਰਾ।
ਗੱਡਾ ਭਰਿਆ ਆ ਨਰਮੇ ਦਾ, ਉੱਠ ਤੁਰ ਵੇਚਣ ਲਈ ਬੱਲੀਏ।
ਕਰਜਾ ਮੋੜ ਕੇ ਸ਼ਾਹਾਂ ਦਾ, ਆਪਾਂ ਹੋ ਸੁਰਖਰੂ ਚੱਲੀਏ।
ਫਿਰ ਉਡਦੀ ਧੂੜ ਦਿਸੂ, ਐਸਾ ਰਲ ਕੇ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਈਏ।
ਕਿਉਂ ਜਿੱਦ ਕਰੇ ਜਾਣੇ ਦੀ ਮੇਲਾ ਆਪਣੇ ਘਰੇ ਮਨਾਈਏ।
ਕੋਇਲਾਂ ਦੀ ਕੂ ਕੂ ਸੁਣ ਬਾਰੀ ਮੋਰਾਂ ਪੈਲਾਂ ਪਾਈਆਂ।
ਸਾਵਣ ਦੇ ਮੀਂਹ ਵਾਂਗੂ ਮੇਰੇ ਨੈਣਾਂ ਝੜੀਆਂ ਲਾਈਆਂ।
ਹੱਥ ਬੰਨ ਕੇ ਅਰਜ ਕਰਾਂ ਮਨ ਲੈ ਕਾਹਤੋਂ ਕਰੇ ਕਚੀਰਾ।
ਚੱਲ ਮੇਲਾ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਆਪਾਂ ਚੱਲੀਏ ਨਣਦ ਦਿਆ ਵੀਰਾ।
ਮੰਜਾ ਬੇਬੇ ਬਾਪੂ ਦਾ ਦੇਖ ਲਾ ਪਿਆ ਬੋਹੜਾਂ ਦੀ ਛਾਵੇਂ।
ਦੋਵੇਂ ਰੋਡੂ ਭੋਡੂ ਵੀ ਫਿਰਦੇ ਠੁਰ ਠੁਰ ਕਰਨ ਨਿਆਣੇ।
ਦੇਖ ਬਰਾਨੀਆਂ ਚੋਪੜੀਆਂ ਐਵੇਂ ਜੀ ਨੂੰ ਨਾ ਤਰਸਾਈਏ।
ਕਿਉਂ ਜਿੱਦ ਕਰੇ ਜਾਣੇ ਦੀ ਮੇਲਾ ਆਪਣੇ ਘਰੇ ਮਨਾਈਏ।

ਚੱਲ ਮੇਲਾ ਦੇਖਣ ਨੂੰ

ਚੱਲ ਮੇਲਾ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਆਪਾਂ ਚੱਲੀਏ ਨਣਦ ਦਿਆ ਵੀਰਾ।
ਕਾਲੀ ਪੱਗ ਸੱਜਦੀ ਤੈਨੂੰ ਸੱਜਦਾ ਮੈਨੂੰ ਮੂੰਗੀਆ ਲੀੜਾ।
ਝੁੰਡ ਮੁੰਡੇ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ, ਆਉਂਦੇ ਜਿਉਂ ਹਿਰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਡਾਰਾਂ।
ਮਸਤੀ ਵਿਚ ਝੁੰਮ ਰਹੀਆਂ ਨੱਡੀਆਂ ਮਸਤ ਅੱਲੜ ਮੁਟਿਆਰਾਂ।
ਸੋਹਣੇ ਮੁੱਖੜੇ ਚਮਕ ਰਹੇ, ਚਮਕੇ ਜਿਵੇਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੀਰਾ।
ਚੱਲ ਮੇਲਾ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਆਪਾਂ ਚੱਲੀਏ ਨਣਦ ਦਿਆ ਵੀਰਾ।
ਕੱਲ ਹੱਟੀਓਂ ਲੈ ਮਹਿੰਦੀ ਸੀ ਮੈਂ ਘੋਲ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਲਾਈ।
ਰੰਗ ਚੜਿਆ ਮਹਿੰਦਾ ਦਾ ਲਾਲੀ ਜਿਉਂ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਛਾਈ।
ਹੱਥ ਬੰਨ ਕੇ ਅਰਜ ਕਰਾਂ ਮੰਨ ਲੈ ਕਾਹਤੋਂ ਕਰੇ ਕਚੀਰਾ।
ਚੱਲ ਮੇਲਾ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਆਪਾਂ ਚੱਲੀਏ ਨਣਦ ਦਿਆ ਵੀਰਾ।
ਕੋਇਲਾਂ ਦੀ ਕੂ ਕੂ ਸੁਣ, ਬਾਰੀਂ ਮੋਰਾਂ ਪੈਲਾਂ ਪਾਈਆਂ।
ਸਾਵਣ ਦੇ ਮੀਂਹ ਵਾਂਗੂ ਮੇਰੇ ਨੈਣਾਂ ਝੜੀਆਂ ਲਾਈਆਂ।
ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਭੈੜਾ ਹੱਦੋਂ ਵੱਧ ਵਤੀਰਾ।
ਚੱਲ ਮੇਲਾ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਆਪਾਂ ਚੱਲੀਏ ਨਣਦ ਦਿਆ ਵੀਰਾ।
ਦਿਨ ਭਾਰਾਂ ਭਰਿਆ ਏ ਸੋਹਣਿਆਂ ਸਾਲ ਪਿੱਛੋਂ ਹੈ ਆਉਂਦਾ।
ਬੰਨ ਘੁੰਗਰੂ ਖੁੰਡੇ ਤੇ ਜੈਬਾ ਫਿਰੇ ਫੁੱਮਣੀਆਂ ਪਾਉਂਦਾ।
ਪੀ ਕੇ ਦੋ ਘੁੱਟ ਦਾਰੂ ਦੇ ਚੀਮਿਆਂ ਝਾਕੇ ਟੀਰਾ ਟੀਰਾ।
ਚੱਲ ਮੇਲਾ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਆਪਾਂ ਚੱਲੀਏ ਨਣਦ ਦਿਆ ਵੀਰਾ।
ਕਾਲੀ ਪੱਗ ਸੱਜਦੀ ਤੈਨੂੰ ਸੱਜਦਾ ਮੈਨੂੰ ਮੂੰਗੀਆ ਲੀੜਾ।

ਗਿੱਧੇ ਵਿੱਚ ਦੇਣ ਗੇੜੀਆਂ

ਘਰ ਦੇ ਵੀ ਨੱਚੇ ਬਾਹਰ ਦੇ ਵੀ ਨੱਚੇ,
ਨਾਨਕੇ ਵੀ ਨੱਚੇ ਦਾਦਕੇ ਵੀ ਨੱਚੇ।
ਹੋਰ ਨੱਚੀਆਂ ਸੀ ਮੇਲਣਾਂ ਵਥੇਰੀਆਂ, ਮੇਲ ਵਿਚ ਆਈਆਂ ਜਿਹੜੀਆਂ।
ਧੂੜ ਉੱਡ ਉੱਡ ਅੰਬਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਗਿੱਧੇ ਵਿਚ ਦੇਣ ਗੇੜੀਆਂ।
ਰਲ ਮਿਲ ਭੈਣਾਂ ਗੀਤ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਗਾਉਂਦੀਆਂ।
ਵੀਰੇ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਉਂਦੀਆਂ।
ਆਉ ਪਾਈਓ ਵੀਰੇ ਦੇ ਅੱਖੀਂ ਸੁਰਮਾ ਨੀ
ਕਿਹੜੀ ਗੱਲੋਂ ਲਾਈਆਂ ਦੇਰੀਆਂ।
ਧੂੜ ਉੱਡ ਉੱਡ ਅੰਬਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਗਿੱਧੇ ਵਿਚ ਦੇਣ ਗੇੜੀਆਂ।
ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ ਦਿਨ ਸਾਨੂੰ ਸੁੱਖਾਂ ਸੁੱਖ ਆਇਆ ਏ।
ਬਿਨਾਂ ਪੀਤਿਆਂ ਹੀ ਬਾਪੂ ਫਿਰੇ ਨਸ਼ਿਆਇਆ ਏ।
ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਦੇਖੇ ਫਿਰਦੀ ਏ ਉਡੀ ਦਿਲ ਸੱਧਰਾਂ ਸੀ ਅੰਮਾ ਦੇ ਬਥੇਰੀਆਂ।
ਧੂੜ ਉੱਡ ਉੱਡ ਅੰਬਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਗਿੱਧੇ ਵਿਚ ਦੇਣ ਗੇੜੀਆਂ।
ਹਾਣੀ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਸ਼ੌਕੀਨ ਵੀਰੇ ਭੰਗੜਾ ਪਏ ਪਾਉਂਦੇ ਨੇ।
ਪੀਕੇ ਦੋ ਦੋ ਘੁੱਟ ਦੇਸੀ ਸਾਰੇ ਬੱਕਰੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਨੇ।
ਫੋਲੀਆ ਉਏ ਫੋਲ ਕਹਿੰਦੇ ਦੱਬ ਕੇ ਬਜਾਈਂ
ਪਤਾ ਲੱਗੂ ਕੇਹਨੇ ਚੁੰਗੀਆਂ ਲਥੇਰੀਆਂ।
ਧੂੜ ਉੱਡ ਉੱਡ ਅੰਬਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਗਿੱਧੇ ਵਿਚ ਦੇਣ ਗੇੜੀਆਂ।
ਥਾਏ ਤਾਈਆਂ ਚਾਚਾ ਚਾਚੀ ਮਾਸੀ ਮਾਸੜ ਵੀ ਆ ਗਏ।
ਮਾਮੇ ਮਾਮੀਆਂ ਗਿੱਧੇ ਚ ਭੂਆ ਫੁੱਫੜ ਵੀ ਛਾ ਗਏ।
ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਨਾ ਤੋਟ ਜੀਜਾ ਵਾਰੀ ਜਾਵੇ ਨੋਟ
ਵੇਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸੀ ਚੀਮੇ ਵੀ ਵਥੇਰੀਆਂ।
ਧੂੜ ਉੱਡ ਉੱਡ ਅੰਬਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਗਿੱਧੇ ਵਿਚ ਦੇਣ ਗੇੜੀਆਂ।

ਆ ਨੱਚ ਲੈ ਰਿਐ ਚ ਸਰਦਾਰਾ

ਆਜਾ ਮੇਰੀ ਬਾਂਹ ਫੜ ਕੇ ਆ ਨੱਚ ਲੈ ਰਿਐ ਚ ਸਰਦਾਰਾ।

ਬੱਲੇ ਬੱਲੇ ਹੋ ਜਾਊ ਹਾਣੀਆ,

ਰਹਿ ਜਾਊ ਦੇਖਦਾ ਮੁਹੱਲਾ ਦੇਖੀਂ ਸਾਰਾ।

ਲੱਭਦੀ ਨਾ ਜਿੰਦਗੀ ਇਹ ਲੱਖੀਂ ਤੇ ਹਜ਼ਾਰੀਂ।

ਸੱਜਣਾਂ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਉਂ ਵਿੱਕਦਾ ਬਜ਼ਾਰੀਂ।

ਰਾਂਝੇ ਕੰਨ ਪੜਵਾਏ ਟਿੱਲੇ ਗੋਰਖ ਦੇ ਜਾ ਕੇ,

ਆਇਆ ਛੱਡ ਪਿੱਛੇ ਤਖਤ ਹਜ਼ਾਰਾ।

ਬੱਲੇ ਬੱਲੇ ਹੋ ਜਾਊ ਹਾਣੀਆ,

ਰਹਿ ਜਾਊ ਦੇਖਦਾ ਮੁਹੱਲਾ ਦੇਖੀਂ ਸਾਰਾ।

ਧੋਣ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਨਾਗ ਗੁੱਤ ਦਾ ਬਣਾ ਦਿਆਂ।

ਹਿੱਕ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਤਬੀਤਾਂ ਨੂੰ ਨਚਾਂ ਦਿਆਂ।

ਸਾਂਭਿਆ ਨਾ ਜਾਵੇ ਸੈਥੋਂ ਆਪਣਾ ਹੀ ਆਪ

ਲੱਭਦੀ ਮੈਂ ਫਿਰਦੀ ਸਹਾਰਾ।

ਆਜਾ ਮੇਰੀ ਬਾਂਹ ਫੜ ਕੇ ਆ ਨੱਚ ਲੈ ਰਿਐ ਚ ਸਰਦਾਰਾ।

ਦੇਖ ਪੈਂਦਾ ਚਮਕਾਰਾ ਮੇਰੀ ਨੱਕ ਦੀ ਨਕੇਲ ਦਾ।

ਫਿਰੇਗਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਨਾਗ ਵਾਂਗੂ ਮੇਲਦਾ।

ਢੋਲ ਉੱਤੇ ਡਰਾ ਜਦੋਂ ਢੋਲੀ ਨੇ ਲਗਾਇਆ,

ਆਉਣਾ ਦੇਖੀ ਫਿਰ ਕਿੱਦਾਂ ਦਾ ਨਜ਼ਾਰਾ।

ਆਜਾ ਮੇਰੀ ਬਾਂਹ ਫੜ ਕੇ ਆ ਨੱਚ ਲੈ ਰਿਐ ਚ ਸਰਦਾਰਾ।

ਕੰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਬੋਲੀਆਂ ਤੈ ਪਾਉਣੀਆਂ।

ਰਿਐ ਵਿਚ ਜੈਬਿਆ ਮੈਂ ਹਾਨਣਾਂ ਨਚਾਉਣੀਆਂ।

ਅੱਲੜਾਂ ਕੁਆਰੀਆਂ ਨੂੰ ਚੜ ਜਉ ਸਰੂਰ

ਲੈ ਕੇ ਪਿਆਰ ਵਾਲੀ ਪੀਂਘ ਦਾ ਹੁਲਾਰਾ।

ਆਜਾ ਮੇਰੀ ਬਾਂਹ ਫੜ ਕੇ ਆ ਨੱਚ ਲੈ ਰਿਐ ਚ ਸਰਦਾਰਾ।

ਬੱਲੇ ਬੱਲੇ ਹੋ ਜਾਊ ਹਾਣੀਆ, ਰਹਿ ਜਾਊ ਦੇਖਦਾ ਮੁਹੱਲਾ ...

ਨੱਚਦੇ ਪੰਜਾਬੀ

ਚੇਹਰੇ ਵਾਂਗਰਾਂ ਮਸਾਲਾਂ ਸੋਹਣਿਆਂ ਦੇ ਦੱਗਦੇ।
ਜਦੋਂ ਨੱਚਦੇ ਪੰਜਾਬੀ, ਕਿੰਨੇ ਸੋਹਣੇ ਲੱਗਦੇ।
ਹੁਸਨਾਂ ਦੇ ਵਾਲੀ ਸੋਹਣੇ ਗੱਭਰੂ ਜਵਾਨ।
ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਹਾਣੀਆਂ ਤੋਂ ਹੋ ਗਏ ਕੁਰਬਾਨ।
ਮਿੱਠੀ ਬੋਲਦੇ ਨੇ ਬੋਲੀ ਪਿਆ ਭਰਿਆ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਰੰਗ ਰੰਗ ਦੇ।
ਜਦੋਂ ਨੱਚਦੇ ਪੰਜਾਬੀ, ਕਿੰਨੇ ਸੋਹਣੇ ਲੱਗਦੇ। ਜਦੋਂ ਨੱਚਦੇ ਪੰਜਾਬੀ।
ਰਹਿਣਾ ਕੋਇਲਾਂ ਵਾਂਗੂ ਕੂਕਦੀਆਂ ਜੱਟੀਆਂ ਹਸੀਨ।
ਪਾਉਂਦੇ ਮੋਰਾਂ ਵਾਂਗੂ ਪੈਲ ਜੱਟ ਅੱਲੜ ਸ਼ੌਂਕੀਨ।
ਹਾਣੀ ਹਾਣੀਆਂ ਦੇ ਜਦੋਂ ਭਰਦਾ ਕਲ ਜਾਵੇ,
ਮੁੱਕ ਜਾਂਦੇ ਗੁੱਸੇ ਗਿਲੇ ਯਾਰੋ ਸੱਭਦੇ।
ਜਦੋਂ ਨੱਚਦੇ ਪੰਜਾਬੀ, ਕਿੰਨੇ ਸੋਹਣੇ ਲੱਗਦੇ। ਜਦੋਂ ਨੱਚਦੇ ਪੰਜਾਬੀ।
ਵੱਟ ਚਾੜ ਕੇ ਮੁੱਛਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨੀ ਤੋਤੇ ਰੰਗੀ ਪੱਗ।
ਚੱਲੇ ਦੇਖਣ ਵਿਸਾਖੀ ਜਾਵੇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਲੱਗ।
ਘੁੱਟ ਘੁੱਟ ਪੀ ਕੇ ਦਾਰੂ ਬੱਕਰੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ,
ਬੋਤਲਾਂ ਫਸਾਈਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਡੱਬਦੇ।
ਜਦੋਂ ਨੱਚਦੇ ਪੰਜਾਬੀ, ਕਿੰਨੇ ਸੋਹਣੇ ਲੱਗਦੇ। ਜਦੋਂ ਨੱਚਦੇ ਪੰਜਾਬੀ।
ਗਾਉਣੇ ਢੋਲੇ ਮਾਹੀਏ ਟੱਪੇ ਕੰਮ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਆਉਣਾ।
ਨਾ ਇਹ ਭੱਜਦੇ ਮੈਦਾਨੇ ਸਿੱਖੇ ਪਿੱਠ ਨਾ ਦਿਖੋਣਾ।
ਚੀਮਿਆਂ ਵਾਲਾ ਤਾਈਓਂ ਮਾਰੇ ਲਲਕਾਰੇ,
ਕਹਿੰਦਾ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਮੌਕੇ ਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੱਭਦੇ।
ਜਦੋਂ ਨੱਚਦੇ ਪੰਜਾਬੀ, ਕਿੰਨੇ ਸੋਹਣੇ ਲੱਗਦੇ।
ਜਦੋਂ ਨੱਚਦੇ ਪੰਜਾਬੀ, ਕਿੰਨੇ ਸੋਹਣੇ ਲੱਗਦੇ।

ਸ਼ਰਾਬ

ਗੱਲ ਸੁਣੀ ਸੁਣਾਈ ਕਰਦਾ ਨਈ, ਇਹ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਬੀਤੀ ਏ।
ਹਰ ਇਕ ਦੀਆਂ ਝਿੜਕਾਂ ਸਹੀਆਂ ਨੇ,
ਜਦ ਜਦ ਵੀ ਸੱਜਣੇ ਪੀਤੀ ਏ।
ਹੋਠਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਤੇ ਰਤਾ ਸ਼ਰਾਬਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਆਵਣ ਤੇ ਇਹ ਨੱਖਰੇ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਬੋੜਾ ਦਿਲ ਤੇ ਛਾਵਣ ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਗਾਰੇ ਭਰਦੀ ਏ।
ਜਦ ਲੋਰ ਚ ਆ ਜਾਂਦੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਏ।
ਹਰ ਇਕ ਨੂੰ ਛੇੜ ਲਵੇ ਗਲ ਸੱਭ ਨੂੰ ਲਾਉਂਦੀ ਏ।
ਤੀਰ ਗੁੱਝੇ ਨੈਣਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰੇਆਮ ਚਲਾਉਂਦੀ ਏ।
ਵਿੱਚ ਮਹਿਫਲ ਜਦ ਹੋਵੇ ਇਹਦੇ ਚੋਜ ਨਿਆਰੇ ਨੇ।
ਇਹਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਾ ਕੋਈ, ਨਾ ਹੀ ਮਿੱਤਰ ਸਾਰੇ ਨੇ।
ਹੋਵੇ ਵਿੱਚ ਮਦਹੋਸ਼ੀ ਦੇ ਗੱਲ ਦਿਲ ਤੇ ਨਾ ਧਰਦੀ।
ਜਦ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਅ ਜਾਂਦੀ ਵਫਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਈ ਕਰਦੀ।
ਦਿਨ ਹੋਵੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਇਹ ਖਿੜ ਖਿੜ ਹੱਸਦੀ ਏ।
ਇਹਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਵਸਿਆ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਏ।
ਇਹ ਵੱਡੇ ਵੱਡਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਮਾਣ ਗੁਆ ਦੇਵੇ।
ਸਾਂਭੀ ਹੋਈ ਉਮਰਾਂ ਦੀ ਝੱਟ ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦੇਵੇ।
ਇਹ ਬੰਦ ਜਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਹਦਾ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦਾ।
ਪਰ ਜਦ ਖੁੱਲ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਤਾਬ ਨਹੀਂ ਝੱਲਦਾ।
ਇਹ ਰੋਕਿਆ ਰੁਕਦੀ ਨਾ ਬੜੀ ਨੱਖਰੇ ਹਾਰੀ ਏ।
ਸ਼ੀਸ਼ੀ ਚੋ ਨਿਕਲਣ ਤੇ ਇਹਦੀ ਸਰਦਾਰੀ ਏ।
ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਅਰਜ ਕਰੇ ਚੀਮਾ ਆਪਣੇ ਵੀਰਾਂ ਨੂੰ।
ਕਿਉਂ ਡੋਬੀ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਹੱਥੀ ਤਕਦੀਰਾਂ ਨੂੰ।
ਲਾਇਓ ਨਾ ਮੂੰਹ ਇਸਨੂੰ ਇਹ ਭਾਣੇ ਵਰਤਾਉਂਦੀ ਏ।
ਮੱਥਾ ਦੂਰੋਂ ਹੀ ਟੇਕ ਦਿਉ ਜੇ ਕੋਲ ਨੂੰ ਆਉਂਦੀ ਏ।

ਧੀਆਂ

ਧੀਆਂ ਘਰ ਤੋਂ ਤੋਰਨ ਵਾਲੀ, ਧੀਏ ਰੀਤ ਪੁਰਾਣੀ ਨੀ।
ਆਈ ਦਰਗਾਹੋਂ ਬਣ ਕੇ, ਇਹ ਇਕ ਅਜਬ ਕਹਾਣੀ ਨੀ।
ਗੱਲ ਸੁਣ ਲੈ ਮੇਰੀ ਧੀਏ ਤੇਰਾ ਬਾਬੁਲ ਆਖ ਰਿਹਾ।
ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇਰਾ ਧੀਏ ਸਾਡਾ ਸਾਖ ਰਿਹਾ।
ਤੇਰੀ ਅੰਮੜੀ ਛੰਮ-ਛੰਮ ਹੋਵੇ ਵੱਗਦਾ ਨੈਣਾਂ ਚੋਂ ਪਾਣੀ ਨੀ।
ਧੀਆਂ ਘਰ ਤੋਂ ਤੋਰਨ ਵਾਲੀ, ਧੀਏ ਰੀਤ ਪੁਰਾਣੀ ਨੀ।
ਐਸਾ ਮਾਣ ਮਿਲੇ ਤੈਨੂੰ ਧੀਏ, ਬਾਬਲ ਅੰਮੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ।
ਮੱਸਤਕ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉੱਚਾ ਬੁਹਾ ਸਵਰਗ ਦਾ ਖੁੱਲ ਜਾਵੇ।
ਸੋਭਾ ਹੋਵੇ ਜੱਗ ਤੇ ਤੇਰੀ ਐਸੀ ਬਣੀ ਕਹਾਣੀ ਨੀ।
ਧੀਆਂ ਘਰ ਤੋਂ ਤੋਰਨ ਵਾਲੀ, ਧੀਏ ਰੀਤ ਪੁਰਾਣੀ ਨੀ।
ਮਾਮੇ ਮਾਮੀਆਂ ਨਾਨਾ ਨਾਨੀ ਮਾਸੀਆ ਮਾਸੜ ਆਖ ਰਹੇ।
ਭੂਆ ਫੁੱਫੜ ਸੁੱਖਦੇ ਸੁੱਖਾਂ ਉਹ ਘਰ ਸਦਾ ਅਬਾਦ ਰਹੇ।
ਧੀਏ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣ ਹੋਵੇ ਸਹੁਰੇ ਘਰ ਮੌਜਾਂ ਮਾਣੀ ਨੀ।
ਧੀਆਂ ਘਰ ਤੋਂ ਤੋਰਨ ਵਾਲੀ, ਧੀਏ ਰੀਤ ਪੁਰਾਣੀ ਨੀ।
ਛੋਟੇ ਵੱਡੇ ਵੀਰ ਤੇ ਭੈਣਾਂ ਤੈਨੂੰ ਬਿੱਟ ਬਿੱਟ ਦੇਖ ਰਹੇ।
ਅੰਮੜੀ ਜਾਈਏ ਸਾਡੀਏ ਭੈਣੇ ਤੇਰਾ ਵੱਸਦਾ ਦੇਸ ਰਹੇ।
ਰਲ ਕੇ ਖੇਡੇ ਨੱਚੇ ਟੱਪੇ ਹੋ ਗਈ ਯਾਦ ਪੁਰਾਣੀ ਨੀ।
ਧੀਆਂ ਘਰ ਤੋਂ ਤੋਰਨ ਵਾਲੀ, ਧੀਏ ਰੀਤ ਪੁਰਾਣੀ ਨੀ।
ਹੜ ਹੰਝੂਆਂ ਦਾ ਨੈਣਾਂ ਵਿਚੋਂ ਵੱਗ ਗਿਆ ਆਪ ਮੁਹਾਰੇ ਨੀ।
ਹੱਥੀਂ ਆਪਣੀ ਤੋਰਨ ਲੱਗੇ ਜਾਂ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਪਿਆਰੇ ਨੀ।
ਗੁੰਦੇ ਹਾਰ ਵਿਚੋਂ ਫੁੱਲ ਕੱਢ ਕੇ ਵੱਖਰੀ ਲੜੀ ਬਣਾਈ ਨੀ।
ਧੀਆਂ ਘਰ ਤੋਂ ਤੋਰਨ ਵਾਲੀ, ਧੀਏ ਰੀਤ ਪੁਰਾਣੀ ਨੀ।
ਮੰਗ ਕੇ ਰੱਬ ਤੋਂ ਲੱਖ ਦੁਆਵਾਂ ਜੈਬੇ ਕਲਮ ਚਲਾਈ ਨੀ।
ਤੇਰੇ ਬਾਬਲ ਕਾਜ ਰਚਾਇਆ ਦੇਵੇ ਜੱਗ ਵਧਾਈ ਨੀ।
ਸਾਰੇ ਸਾਕ ਸਬੰਧੀ ਰਲ ਕੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈ ਨੀ।

ਕਿਉਂ ਜਨਮ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ

ਮਾਂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਸੀ ਕਿੱਥੋਂ ਲੱਭਣਾਂ, ਭੈਣ ਵੀ ਹੱਖੜੀ ਬੰਨਦੀ ਨਾ।
ਜੱਗ ਤੇ ਵੇਲ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੱਧਦੀ ਧੀ ਜੇ ਲੋਕੋ ਜੰਮਦੀ ਨਾ।
ਦੱਸ ਅੰਮੀਏ ਮੈਂ ਕਿਹਨੂੰ ਪੁੱਛਾਂ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਮੇਰਾ ਕਿਹੜਾ ਨੀ।
ਕਿਉਂ ਜਨਮ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗਲਾ ਦਬਾਉਂਦੇ ਮੇਰਾ ਨੀ।
ਭੈਣਾਂ ਅਤੇ ਵੀਰਾਂ ਦੀ ਜੋੜੀ, ਕੁਦਰਤ ਆਪ ਬਣਾਉਂਦੀ ਏ।
ਪਰ ਇਹ ਜੋ ਨਿਰਮੋਹੀ ਦੁਨੀਆ ਹੱਥੀਂ ਆਪ ਮਿਟਾਉਂਦੀ ਏ।
ਦੱਸ ਬੇਸਮਝਾ ਬੇਅਕਲਾ ਨੂੰ ਸਮਝਾਵੇ ਕੇਹੜਾ ਨੀ।
ਕਿਉਂ ਜਨਮ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗਲਾ ਦਬਾਉਂਦੇ ਮੇਰਾ ਨੀ।
ਬੀਜ ਬੀਜਣਾ ਪਾਲੀ ਦੇਣਾ, ਕੰਮ ਧਰਮੀ ਇਨਸਾਨਾਂ ਦਾ।
ਬੂਟਾ ਬਣਿਆ ਜੜ ਵੱਢ ਦੇਣੀ, ਹੁੰਦਾ ਕੰਮ ਹੈਵਾਨਾਂ ਦਾ।
ਟੁੱਟਦਾ ਜਾਂਦਾ ਉਹ ਗੁਲਦਸਤਾ, ਸੀ ਤੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਹੜਾ ਨੀ।
ਕਿਉਂ ਜਨਮ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗਲਾ ਦਬਾਉਂਦੇ ਮੇਰਾ ਨੀ।
ਅੱਜ ਫਿਰ ਭੁੱਲਿਆ ਸਭ ਨੂੰ, ਗੁਰੂਆਂ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਨੀ ਮਾਏ।
ਸ਼ੋ ਕਿਉ ਮੰਦਾ ਆਖੀਏ, ਜਿਸ ਜੰਮੇ ਰਾਜਾਨ ਨੀ ਮਾਏ।
ਫਿਰਦੇ ਪਾਪੀ ਪਾਪ ਕਮਾਉਂਦੇ, ਭਰਕੇ ਡੁੱਬਣਾ ਬੇੜਾ ਨੀ।
ਕਿਉਂ ਜਨਮ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗਲਾ ਦਬਾਉਂਦੇ ਮੇਰਾ ਨੀ।
ਸ਼ਰਮ ਕਰੋ ਪੈਸੇ ਦੇ ਭੁੱਖਿਓ, ਜਿੰਦਾ ਮਾਸੂਮ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀਆਂ।
ਬੇਟੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਭੈਣ ਕਿਸੇ ਦੀ, ਦਾਜ਼ ਦੀ ਬਲੀ ਚੜਾ ਦਿੱਤੀਆਂ।
ਚੀਮਿਆਂ ਵਾਲਾ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਾਵੇ, ਜਿਹੜਾ ਪਿਆ ਬਖੇੜਾ ਨੀ।
ਕਿਉਂ ਜਨਮ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗਲਾ ਦਬਾਉਂਦੇ ਮੇਰਾ ਨੀ।
ਕਿਉਂ ਜਨਮ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗਲਾ ਦਬਾਉਂਦੇ ਮੇਰਾ ਨੀ।

ਵਸੇ ਜੁੱਗ-ਜੁੱਗ ਬਾਬਲੇ ਦਾ ਵੇਹੜਾ

ਵਸੇ ਜੁੱਗ-ਜੁੱਗ ਬਾਬਲੇ ਦਾ ਵੇਹੜਾ, ਹਵਾਵਾਂ ਜਿੱਥੋਂ ਆਉਣ ਠੰਡੀਆਂ।
ਅੰਮੀ ਕੀਤੀਆਂ ਮੁਰਾਦਾਂ ਸਭੇ ਪੂਰੀਆ, ਜੋ ਜੋ ਧੀਆਂ ਨੇ ਮੰਗੀਆਂ।
ਘਰ ਜਨਮ ਲਿਆ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਬਾਬਲਾ, ਚਾਵਾਂ ਲਾਡਾਂ ਨਾਲ ਮੈਂ ਪਲੀ।
ਖੇਡ ਗੁੱਡੀਆਂ ਪਟੋਲੇ ਛੋਟੀ ਉਮਰੇ, ਨਾਲ ਮੈਂ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਰਲੀ।

ਆਇਆ ਕਿੱਦਾਂ ਦਾ ਏ ਅੱਜ ਦਿਹਾੜਾ,
ਜੋ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਪਾਈਆਂ ਵੰਡੀਆਂ।

ਵਸੇ ਜੁੱਗ-ਜੁੱਗ ਬਾਬਲੇ ਦਾ ਵੇਹੜਾ, ਹਵਾਵਾਂ ਜਿੱਥੋਂ ਆਉਣ ਠੰਡੀਆਂ।
ਲਾਡ ਅਮੜੀ ਲਡਾਏ ਧੀਆਂ ਤਾਈਂ, ਦੇ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੂੰਹੋਂ ਲੋਰੀਆਂ।
ਪਾਲ ਪੋਸ ਕੇ ਜਵਾਨ ਕਰ ਮਾਪਿਆਂ, ਘਰੀਂ ਬੈਰਾਨੇ ਤੋਰੀਆਂ।

ਖੁਸ਼ੀ ਵਸੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਟਿਕਾਣੇ, ਇਹ ਰੱਬ ਤੋਂ ਦੁਆਵਾਂ ਮੰਗੀਆਂ।
ਵਸੇ ਜੁੱਗ-ਜੁੱਗ ਬਾਬਲੇ ਦਾ ਵੇਹੜਾ, ਹਵਾਵਾਂ ਜਿੱਥੋਂ ਆਉਣ ਠੰਡੀਆਂ।
ਦਿਨ ਭੁੱਲਣੇ ਨਾ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰਹਿਣੇ, ਜੋ ਪੇਕੇ ਘਰ ਮੋਜਾਂ ਮਾਣੀਆਂ।
ਘਰ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨੇ ਧੀਆਂ,
ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਿਉਂ ਮਹਿਲੀਂ ਰਾਣੀਆਂ।

ਤੁਸੀਂ ਯੁੱਗਾਂ ਤੱਕ ਵਸੋ ਮੇਰੇ ਵੀਰਨੇ, ਵੇ ਝੁਲਦੀਆਂ ਰਹਿਣ ਝੰਡੀਆਂ।
ਵਸੇ ਜੁੱਗ-ਜੁੱਗ ਬਾਬਲੇ ਦਾ ਵੇਹੜਾ, ਹਵਾਵਾਂ ਜਿੱਥੋਂ ਆਉਣ ਠੰਡੀਆਂ।
ਧੀ ਅੰਮੀਏ ਨੀ ਅੱਜ ਤੇਰੀ ਵਿਛੜੀ, ਕੁੰਜ ਜਿਵੇਂ ਡਾਰ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ।
ਬੜੇ ਦੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਬਾਬਲੇ ਬਖੇੜਿਆ, ਮੋਤੀ ਕੱਢ ਹਾਰ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ।
ਝੜੀ ਹੰਝੂਆਂ ਦੀ ਜੈਬ ਚੀਮੇ ਲਾਈ,
ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਇਹ ਬਈ ਰੀਤਾਂ ਚੰਗੀਆਂ।

ਵਸੇ ਜੁੱਗ-ਜੁੱਗ ਬਾਬਲੇ ਦਾ ਵੇਹੜਾ, ਹਵਾਵਾਂ ਜਿੱਥੋਂ ਆਉਣ ਠੰਡੀਆਂ।
ਅੰਮੀ ਕੀਤੀਆਂ ਮੁਰਾਦਾਂ ਸਭੇ ਪੂਰੀਆ, ਜੋ ਜੋ ਧੀਆਂ ਨੇ ਮੰਗੀਆਂ।

ਵੀਰੇ ਦਾ ਵਿਆਹ

ਸਾਥੋਂ ਚੱਕਿਆ ਨਾ ਜਾਵੇ ਅੱਜ ਚਾਅ ਭਾਬੀਏ।
ਆਇਆ ਮਸੀ ਮਸੀ ਵੀਰੇ ਦਾ ਵਿਆਹ ਭਾਬੀਏ।
ਸੁੱਖਾਂ ਸੁੱਖ ਸੁੱਖ ਕੀਤੇ ਪੂਰੇ ਪੰਜ ਸਾਲ ਨੀ,
ਰੱਬ ਨੇ ਮਿਲਾਈ ਜੋੜੀ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨੀ।
ਮਾਂ ਨੇ ਪੀਤਾ ਵਾਰ ਪਾਲੀ,
ਘਰ ਆਈ ਨੂੰਹ ਰਾਲੀ।
ਦਿਲ ਸਧਰਾਂ ਸੀ ਬਾਪੂ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਭਾਬੀਏ।
ਆਇਆ ਮਸੀ ਮਸੀ ਵੀਰੇ ਦਾ ਵਿਆਹ ਭਾਬੀਏ।
ਘੜੀ ਮੜੀ ਚੁੰਮਦਾ ਏ ਤੇਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਤਾਈ,
ਝੁੰਮਕਾ ਭਾਬੀ ਨੀ ਤੇਰੇ ਕੰਨ ਦਾ।
ਅੱਲੜ ਜਵਾਨੀ ਮਾਰੇ ਰੂਪ ਚਮਕਾਰੇ,
ਜਿਵੇਂ ਪੁੰਨਿਆਂ ਦੀ ਰਾਤੀ ਰੰਗ ਚੰਨ ਦਾ।
ਦੇਖਣੇ ਲਈ ਮੁੱਖ ਤੇਰਾ ਬਦਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚੋਂ,
ਤਾਰੇ ਲੁੱਕ ਲੁੱਕ ਝਾਤੀਆਂ ਰਹੇ ਪਾ ਭਾਬੀਏ।
ਆਇਆ ਮਸੀ ਮਸੀ ਵੀਰੇ ਦਾ ਵਿਆਹ ਭਾਬੀਏ।
ਤੇਰੀਆਂ ਹੀ ਯਾਦਾਂ ਵਿਚ ਦਿਨ ਰਾਤ ਡੁੱਬਾ ਰਹਿੰਦਾ,
ਦੱਸਦਾ ਨਾ ਦਿਲ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨੀ।
ਚੜ੍ਹਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਪਿਆਰ ਵਾਲਾ ਰੋਗ ਕਹਿੰਦੇ,
ਪਾ ਦਿੰਦਾ ਕਲੇਜੇ ਵਿਚ ਸੱਲ ਨੀ।
ਪੁੱਛ ਲੈ ਤੂੰ ਜਾ ਕੇ ਜੈਬੇ ਚੀਮਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲੋਂ,
ਜੇ ਕੋਈ ਦੱਸ ਦੇਵੇ ਇਸ ਦੀ ਦੁਆ ਭਾਬੀਏ।
ਆਇਆ ਮਸੀ ਮਸੀ ਵੀਰੇ ਦਾ ਵਿਆਹ ਭਾਬੀਏ।
ਸਾਥੋਂ ਚੱਕਿਆ ਨਾ ਜਾਵੇ ਅੱਜ ਚਾਅ ਭਾਬੀਏ।
ਆਇਆ ਮਸੀ ਮਸੀ ਵੀਰੇ ਦਾ ਵਿਆਹ ਭਾਬੀਏ।

ਤੇਰਾ ਜਨਮ ਦਿਹਾੜਾ

ਤੇਰਾ ਜਨਮ ਦਿਹਾੜਾ ਸਾਨੂੰ, ਸੁੱਖਾਂ ਸੁੱਖ ਸੁੱਖ ਆਇਆ ਉਏ।
ਮੰਗਿਆ ਜੋ ਮਾਲਕ ਦੇ ਦਰ ਤੋਂ, ਸੋਈ ਸੋਈ ਪਾਇਆ ਉਏ।
ਤੇਰੀ ਮੰਮੀ ਡੈਂਡੀ ਨੱਚਣ, ਦਾਦਾ ਦਾਦੀ ਦੇਖ ਕੇ ਹੱਸਣ।
ਨਾਨਾ ਨਾਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਉਂਦੇ, ਮਾਮੇ ਮਾਮੀਆਂ ਭੰਗੜਾ ਪਾਉਂਦੇ।
ਚਾਚੇ ਚਾਚੀਆਂ ਤਾਏ ਤਾਈਆਂ, ਰਲ ਕੇ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਇਆ ਉਏ।
ਤੇਰਾ ਜਨਮ ਦਿਹਾੜਾ ਸਾਨੂੰ, ਸੁੱਖਾਂ ਸੁੱਖ ਸੁੱਖ ਆਇਆ ਉਏ।
ਤੇਰੀ ਭੈਣ ਸੋਹਣਿਆ ਵੱਡੀ, ਫਿਰਦੀ ਵਿੱਚ ਚਾਵਾਂ ਦੇ ਲੱਦੀ।
ਕੀਤੀਆ ਰੱਬ ਅੱਗੇ ਅਰਜੋਈਆ, ਕਹਿੰਦੀ ਅੱਜ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ।
ਤੈਨੂੰ ਰੱਬ ਨੇ ਵੀਰਨ ਮੇਰੇ, ਸਾਡੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇਆ ਉਏ।
ਤੇਰਾ ਜਨਮ ਦਿਹਾੜਾ ਸਾਨੂੰ, ਸੁੱਖਾਂ ਸੁੱਖ ਸੁੱਖ ਆਇਆ ਉਏ।
ਹੋ ਗਏ ਸਾਕ ਸਬੰਧੀ ਕੱਠੇ, ਭੇਜੇ ਸੱਦੇ ਲਾਰੇ ਤੇ।
ਪਾਉਂਦੇ ਭੰਗੜਾ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਉਂਦੇ, ਤੇਰੇ ਜਨਮ ਦਿਹਾੜੇ ਤੇ।
ਤੇਰੀ ਉਮਰ ਲੰਮੇਰੀ ਮੰਗਣ, ਤੇ ਸਿਰ ਰੱਬ ਦਾ ਸਾਇਆ ਉਏ।
ਤੇਰਾ ਜਨਮ ਦਿਹਾੜਾ ਸਾਨੂੰ, ਸੁੱਖਾਂ ਸੁੱਖ ਸੁੱਖ ਆਇਆ ਉਏ।
ਆ ਗਏ ਭੂਆ ਫੁੱਫੜ ਸਾਰੇ, ਛੋਟੇ ਵੱਡੇ ਵੀਰ ਪਿਆਰੇ ਨੇ।
ਮਹਿਕਾਂ ਸੱਭ ਨੂੰ ਜਾਵੇ ਵੰਡੀ, ਚੱਕੀ ਫਿਰਦੇ ਤੈਨੂੰ ਸਾਰੇ ਨੇ।
ਮੰਗਦੇ ਰੱਬ ਤੋਂ ਲੱਖ ਦੁਆਵਾਂ, ਜੈਬੇ ਗੀਤ ਬਣਾਇਆ ਉਏ।
ਤੇਰਾ ਜਨਮ ਦਿਹਾੜਾ ਸਾਨੂੰ, ਸੁੱਖਾਂ ਸੁੱਖ ਸੁੱਖ ਆਇਆ ਉਏ।
ਮੰਗਿਆ ਜੋ ਮਾਲਕ ਦੇ ਦਰ ਤੋਂ, ਸੋਈ ਸੋਈ ਪਾਇਆ ਉਏ।

ਸਵਾਲ-ਜਵਾਬ ਨਸੀਰਾਂ ਤੇ ਸੈਦਖਾਨ

ਨਸੀਰਾਂ : ਸੁਲਿਆ ਨਸੀਰਾਂ ਸੈਦਖਾਨ ਚੱਲਿਆ।
ਵੀਰ ਵਾਲਾ ਰਾਹਾ ਭੈਣ ਆਣ ਮੱਲਿਆ।
ਭੈਣ ਸਮਝਾਉਂਦੀ ਬਰਖਰਦਾਰ ਨੂੰ ਬਰਖਰਦਾਰ ਨੂੰ।
ਛੇੜ ਕੇ ਕੀ ਲੈਣਾ ਰੱਬੀ ਅਵਤਾਰ ਨੂੰ।

ਸੈਦਖਾਨ : ਸੈਦਖਾਨ ਅੱਗੋਂ ਬੋਲ ਕੇ ਸੁਣਾਂਵਦਾ।
ਭੈਣ ਨੂੰ ਝਿੜਕ ਕੇ ਪਿਛੇ ਹਟਾਂਵਦਾ।
ਕਹਿੰਦਾ ਹੁਣ ਤੇਗ ਨਾ ਮਿਆਨੇ ਪਾਵਾਂਗਾ ਮਿਆਨੇ ਪਾਵਾਂਗਾ।
ਹਿੰਦ ਵਾਲਾ ਪੀਰ ਬੰਨ ਕੇ ਲਿਆਵਾਂਗਾ।

ਨਸੀਰਾਂ : ਉਹਦਾ ਇਕ ਇਕ ਸੂਰਮਾ ਜਵਾਨ ਵੇ।
ਤੇਰਿਆਂ ਲੱਖਾਂ ਦਾ ਉਹ ਲਾਹੂਰਾ ਘਾਣ ਵੇ।
ਲੱਗ ਮੇਰੇ ਆਖੇ ਛੱਡ ਕੇ ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ, ਛੱਡ ਦੇ ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ।
ਛੇੜ ਕੇ ਕੀ ਲੈਣਾ ਰੱਬੀ ਅਵਤਾਰ ਨੂੰ।

ਸੈਦਖਾਨ : ਕੱਲਾ ਹੀ ਬਬੇਰਾ ਅੰ ਮੈਂ ਉਹਦੀ ਫੋਜ ਨੂੰ।
ਰੋਕਣਾ ਕੀ ਕੱਖਾਂ ਦਰਿਆ ਦੀ ਮੌਜ ਨੂੰ।
ਪੂੜ ਵਾਂਗ ਸ਼ਾਨ ਉਸ ਦੀ ਉਡਾਵਾਂਗਾ, ਉਸ ਦੀ ਉਡਾਵਾਂਗਾ।
ਹਿੰਦ ਵਾਲਾ ਪੀਰ ਬੰਨ ਕੇ ਲਿਆਵਾਂਗਾ।

ਨਸੀਰਾਂ : ਉਹ ਚਾੜ ਕੇ ਕਮਾਨੇ ਤੀਰ ਜਾ ਚਲਾਉਣਗੇ।
ਦਸਾਂ ਦਸਾਂ ਵਿਚ ਇੱਕ ਹੀ ਲੰਘਾਉਣਗੇ।
ਕਿਹੜਾ ਰੋਕ ਸਕੂਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਰ ਨੂੰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਰ ਨੂੰ।
ਛੇੜ ਕੇ ਕੀ ਲੈਣਾ ਰੱਬੀ ਅਵਤਾਰ ਨੂੰ।

ਸੈਦਖਾਨ : ਕਾਇਰਾਂ ਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਸੁਣਾਉਂਦੀ ਏ।
ਸੂਰਮੇ ਦੇ ਦਿਲ ਕਾਹਨੂੰ ਚੋਭਾਂ ਲਾਉਂਦੀ ਏ।
ਦੇਖੀ ਰਣ ਵਿਚ ਕਹਿਰ ਮੈਂ ਮਚਾਵਾਂਵਾ, ਕਹਿਰ ਮੈਂ ਮਚਾਵਾਂਗਾ।
ਹਿੰਦ ਵਾਲਾ ਪੀਰ ਬੰਨ ਕੇ ਲਿਆਵਾਂਗਾ।

ਨਸੀਰਾਂ : ਭਾਗ ਮੇਰੇ ਵੀਰਾ ਤੇਰਾ ਵੇ ਨਿਖੱਟਿਆ।
ਦਾਣਾ ਪਾਲੀ ਲੱਗੇ ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਮੁੱਕਿਆ।
ਕਾਗ ਘੇਰਨਗੇ ਕਿੱਦਾਂ ਹੰਸਾਂ ਦੀ ਡਾਰ ਨੂੰ ਹੰਸਾਂ ਦੀ ਡਾਰ ਨੂੰ।
ਛੇੜ ਕੇ ਕੀ ਲੈਣਾ ਰੱਬੀ ਅਵਤਾਰ ਨੂੰ।

ਕਾਹਨੂੰ ਕਰਦਾਂ ਬਦੀਆਂ ਉਏ

ਛੱਡ ਦੇ ਕਾਰੀਗਰ ਅਖਵਾਉਣਾ ਛੱਡ ਕੇ ਕਾਰਾਰੀਆਂ ਉਏ।
ਜੇ ਤੂੰ ਨੇਕੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਕਾਹਨੂੰ ਕਰਦਾ ਬਦੀਆਂ ਉਏ।
ਇਹ ਛੋਟੀ ਜਹੀ ਜਿੰਦਗੀ ਜਿਹਦੇ ਤੇ ਮਾਣ ਕਰੇਂ।
ਤੂੰ ਹੈ ਸ਼ਮਾ ਉਤੇ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਕਾਹਨੂੰ ਵਕਤ ਵੀਰਾਨ ਕਰੇਂ।
ਸੋਚਿਆ ਸੱਚ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਸੋਚਾਂ ਕਰਦਾ ਬੜੀਆਂ ਉਏ।
ਜੇ ਤੂੰ ਨੇਕੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਾਹਨੂੰ ਕਰਦਾ ਬਦੀਆਂ ਉਏ।
ਇਹ ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਸੀ ਮਿਲਿਆ, ਤੈਨੂੰ ਬਾਦ ਉਡੀਕਾਂ ਦੇ।
ਕਾਹਨੂੰ ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਗੱਲ ਤੇ, ਲੜਦਾ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਕਾਂ ਦੇ।
ਪੱਲੇ ਬੰਨ ਨਾ ਕੋਈ ਲਿਜਾਂਦਾ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਰਹਿ ਜਾਣ ਧਰੀਆਂ ਉਏ।
ਜੇ ਤੂੰ ਨੇਕੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਾਹਨੂੰ ਕਰਦਾ ਬਦੀਆਂ ਉਏ।
ਹੱਥੀ ਬੰਨ ਸ਼ਗਨਾਂ ਦੇ ਗਾਨੇ, ਚੜ੍ਹ ਪਏ ਮੌਤ ਵਿਆਹੁਣੇ ਨੂੰ।
ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਾਰ ਗਏ ਜਿੰਦਾਂ, ਯੋਧੇ ਧਰਮ ਬਚਾਉਣੇ ਨੂੰ।
ਉਹੀ ਅਮਰ ਸ਼ਹੀਦ ਕਹਾਉਂਦੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਜਰੀਆਂ ਉਏ।
ਜੇ ਤੂੰ ਨੇਕੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਾਹਨੂੰ ਕਰਦਾ ਬਦੀਆਂ ਉਏ।
ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਸਦਾ ਕੰਮ ਆਉਂਦੇ।
ਕਰ ਲੈ ਨੇਕ ਕਮਾਈਆਂ ਤੂੰ।
ਝੂਠੀ ਛੋਹਰਤ ਲੈਣੀ ਛੱਡਦੇ,
ਛੱਡ ਦੇ ਸਭ ਬੁਰਿਆਈਆਂ ਤੂੰ।
ਜੈਬਿਆ ਵਾਰ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਆਉਣੇ,
ਲੰਘੇ ਪਲ ਤੇ ਘੜੀਆਂ ਉਏ।
ਛੱਡ ਦੇ ਕਾਰੀਗਰ ਅਖਵਾਉਣਾ ਛੱਡ ਕੇ ਕਾਰਾਰੀਆਂ ਉਏ।
ਜੇ ਤੂੰ ਨੇਕੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਾਹਨੂੰ ਕਰਦਾ ਬਦੀਆਂ ਉਏ।

ਉਹਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਭੁਲਾ ਲਿਆ ਏ

ਮੈਂ ਮੈਂ ਕਰਕੇ ਜਿਹੜਾ ਮੈਂ ਦਾ ਰੰਗ ਚੜਾ ਲਿਆ ਏ।
ਤਾਹੀਓਂ ਕਾਫਰ ਹੋਇਆ ਬੈਠਾਂ, ਉਹਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਭੁਲਾ ਲਿਆ ਏ।
ਜਿਸ ਮਿੱਟੀ ਨੂੰ ਘੜ ਕੇ, ਤੇਰੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ਏ।
ਤੈਨੂੰ ਬਖਸ਼ੀ ਮਾਣਸ ਦੇਹੀ, ਇਹ ਉਹਦੀ ਵਡਿਆਈ ਏ।
ਪਰ ਤੂੰ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ ਨਦਾਨਾਂ, ਘੱਟੇ ਲਾਲ ਰੁਲਾ ਲਿਆ ਏ।
ਤਾਹੀਓਂ ਕਾਫਰ ਹੋਇਆ ਬੈਠਾਂ, ਉਹਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਭੁਲਾ ਲਿਆ ਏ।
ਤੂੰ ਛੇਤੀ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ, ਉਹਦੀਆਂ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹੀਆਂ ਨੂੰ।
ਨਾ ਕੋਈ ਮੋੜ ਸਕੇ ਤਕਦੀਰਾਂ, ਲਿਖੀਆਂ ਲੇਖ ਲਿਖਾਈਆਂ ਨੂੰ।
ਇਹਨਾਂ ਪੰਜ ਚੋਰਾਂ ਨੇ ਰਲ ਕੇ, ਤੈਨੂੰ ਵੀ ਭਰਮਾ ਲਿਆ ਏ।
ਤਾਹੀਓਂ ਕਾਫਰ ਹੋਇਆ ਬੈਠਾਂ, ਉਹਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਭੁਲਾ ਲਿਆ ਏ।
ਇਸ ਜਿੰਦ ਦਾ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਸਾ, ਇਹਨੇ ਕਦ ਤੁਰ ਜਾਣਾ ਉਏ।
ਇਹ ਹੈ ਨਦੀ ਕਿਨਾਰੇ ਰੁਖੜਾ, ਸਮਝ ਲੈ ਤੂੰ ਅਣਜਾਣਾ ਉਏ।
ਜੰਮਣੇ ਮਰਨੇ ਵਾਲਾ ਉਹਨੇ, ਤੈਥੋਂ ਤੇਦ ਛੁਪਾ ਲਿਆ ਉਏ।
ਤਾਹੀਓਂ ਕਾਫਰ ਹੋਇਆ ਬੈਠਾਂ, ਉਹਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਭੁਲਾ ਲਿਆ ਏ।
ਜਿਸ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਕਰਦਾ ਮਾਣ, ਸਭ ਮਿੱਟੀ ਬਣ ਜਾਣਾ ਏ।
ਬਿਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੇ ਚੀਮਿਆਂ, ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਾਲ ਨਾ ਜਾਣਾ ਏ।
ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਦੂਆ ਨਾ ਦਾਰੂ, ਉਹੋ ਰੋਗ ਲੁਆ ਲਿਆ ਏ।
ਤਾਹੀਓਂ ਕਾਫਰ ਹੋਇਆ ਬੈਠਾਂ, ਉਹਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਭੁਲਾ ਲਿਆ ਏ।

ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੰਦਨਾ ਮੇਰੀ

ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਮੇਰੇ ਦਾਤਾ ਐ ਮੇਰੇ ਬਾਲਣ ਹਾਰਾ।
ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੰਦਨਾ ਮੇਰੀ, ਮੇਰਾ ਕਰਦੇ ਬੇੜਾ ਪਾਰਾ।
ਤੂੰ ਦੁਖੀਆਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਨਿਵਾਰੇ, ਸੱਭ ਦਾ ਆਪ ਉਧਾਰ ਕਰੇਂ।
ਗੰਨਕਾਂ ਸੱਜਣ ਸਧਨਾ ਤਾਰੇ, ਲੋਭੀ ਤੇ ਹੰਕਾਰ ਭਰੇ।
ਸਮਝ ਨਾ ਆਉਂਦੀ ਮਾਲਕ,
ਤੇਰੀ ਲੀਲਾ ਅਪਰ-ਅਪਾਰ। ਲੀਲਾ ਅਪਰ-ਅਪਾਰ।
ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੰਦਨਾ ਮੇਰੀ, ਮੇਰਾ ਕਰਦੇ ਬੇੜਾ ਪਾਰਾ।
ਜੋ ਕੋਈ ਮੰਗਦਾ ਸੋਈ ਮਿਲਦਾ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਜੋ ਆਉਂਦਾ ਏ।
ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸ਼ਣਾ ਸਭ ਮਿਟ ਜਾਂਦੀ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਉਂਦਾ ਏ।
ਨਿਰ੍ਗੁ ਸਵੱਲੀ ਜਿਸ ਤੇ ਤੇਰੀ,
ਉਹ ਲੰਘ ਜਾਂਦੇ ਪਾਰ। ਉਹ ਲੰਘ ਜਾਂਦੇ ਪਾਰ।
ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੰਦਨਾ ਮੇਰੀ, ਮੇਰਾ ਕਰਦੇ ਬੇੜਾ ਪਾਰਾ।
ਤੂੰ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾਂ, ਤੇਰੇ ਚੋਜ ਨਿਆਰੇ ਨੇ।
ਜਿਓਂ ਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਤਰ, ਤੈਨੂੰ ਭਗਤ ਪਿਆਰੇ ਨੇ।
ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੂੰ ਹੱਥ ਦੇ ਕੇ ਰੱਖੇ,
ਕੋਈ ਨਾ ਸਕਦਾ ਮਾਰ। ਕੋਈ ਨਾ ਸਕਦਾ ਮਾਰ।
ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੰਦਨਾ ਮੇਰੀ, ਮੇਰਾ ਕਰਦੇ ਬੇੜਾ ਪਾਰਾ।
ਕਰਦਾ ਚੀਮਾ ਬੰਦਰੀ ਤੇਰੀ, ਸੀਸ ਝੁਕਾਵੇ ਚਰਨਾਂ ਤੇ।
ਜੋ ਕੁਝ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰਾ ਮਾਲਕ, ਰੋਸ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਕਰਮਾਂ ਤੇ।
ਖੇਡੇ ਆਪ ਖਿਡਾਵੇ ਘੱਲਿਆ,
ਜੋ ਤੂੰ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ। ਜੋ ਤੂੰ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ।
ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੰਦਨਾ ਮੇਰੀ, ਮੇਰਾ ਕਰਦੇ ਬੇੜਾ ਪਾਰਾ।

ਪੰਥ ਖਾਲਸਾ ਸਜਾ ਲਿਆ

ਖੰਡਾ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਚਲਾ ਕੇ ਦੋ ਧਾਰਾ, ਪੰਥ ਖਾਲਸਾ ਸਜਾ ਲਿਆ।
ਕੱਢ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੁੱਤਾਂ ਦੀਆਂ ਪੀੜਾਂ, ਦੁਖੀਆਂ ਨੂੰ ਗਲੇ ਲਾ ਲਿਆ।
ਨੇਕੀ ਸਦਾ ਜੱਗ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੀ ਫਲਦੀ,
ਤੇ ਸ਼ੂਠ ਸਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਦਬਦਾ।
ਕੱਖਾਂ ਕਾਨਾ ਥੱਲੇ ਦੱਬਿਆ ਨਾ ਜਾਵੇ, ਭਬੂਕਾ ਜਿਹੜੇ ਹੋਵੇ ਅੱਗ ਦਾ।
ਬਾਜ਼ ਚਿੜੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਤੁੜਵਾ ਕੇ ਡੁੱਬੀ ਹਿੰਦ ਨੂੰ ਬਚਾ ਲਿਆ।
ਖੰਡਾ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਚਲਾ ਕੇ ਦੋ ਧਾਰਾ, ਪੰਥ ਖਾਲਸਾ ਸਜਾ ਲਿਆ।
ਨੌਆਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਪਾਤਸ਼ਾਹ,
ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਵੱਲ ਤੋਰਿਆ।
ਪਾਏ ਝੋਲੀ ਵਿਚ ਸੀਸ ਜਾਣ ਭਿਛਿਆ,
ਖਾਲੀ ਨਾ ਸਵਾਲੀ ਮੋੜਿਆ।
ਵਾਰ ਪਰਿਵਾਰ ਸਾਰਾ ਕੌਮ ਲਈ, ਸੀ ਸ਼ੁਕਰ ਰੱਬ ਦਾ ਮਨਾ ਲਿਆ।
ਖੰਡਾ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਚਲਾ ਕੇ ਦੋ ਧਾਰਾ, ਪੰਥ ਖਾਲਸਾ ਸਜਾ ਲਿਆ।
ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਬਲਵੀਰ ਹੋਏ ਜੱਗ ਤੇ, ਜੱਸ ਕਿਸੇ ਕਿਸੇ ਖੱਟਿਆ।
ਕਈਆਂ ਮਾਣ ਤੇ ਗੁਮਾਨ ਵਿਚ ਆ ਕੇ,
ਦੋਜਖਾਂ ਦਾ ਖੂਹਾ ਪੱਟਿਆ।
ਇਹਨਾਂ ਪਿਤਾ ਵਾਰ, ਵਾਰੇ ਪੁੱਤ ਚਾਰੇ,
ਰੁੱਸੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਮਨਾ ਲਿਆ।
ਖੰਡਾ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਚਲਾ ਕੇ ਦੋ ਧਾਰਾ, ਪੰਥ ਖਾਲਸਾ ਸਜਾ ਲਿਆ।
ਕੀਤੀ ਬਾਜ਼ਾਂ ਵਾਲੇ ਖਾਲਸੇ ਦੀ ਸਾਜਨਾ,
ਭਰਿਆ ਦੀਵਾਨ ਸੀ ਪਿਆ।
ਆਉਂਦੇ ਨੰਗੀ ਤਲਵਾਰ ਲੈ ਕੇ ਦੇਖੇ, ਹਰ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਰਿਹਾ।
ਲੈ ਕੇ ਸੀਸ ਪੰਜ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਕੋਲੋਂ, ਮਹਿਲ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਉਸਾਰਿਆ।
ਖੰਡਾ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਚਲਾ ਕੇ ਦੋ ਧਾਰਾ, ਪੰਥ ਖਾਲਸਾ ਸਜਾ ਲਿਆ।

ਮੇਰਾ ਸੀਸ ਝੁਕੇ ਉਹਨਾਂ ਚਰਨਾਂ ਤੇ

ਮੇਰਾ ਸੀਸ ਝੁਕੇ ਮੇਰਾ ਸੀਸ ਝੁਕੇ।
ਮੇਰਾ ਸੀਸ ਝੁਕੇ ਉਹਨਾਂ ਚਰਨਾਂ ਤੇ,
ਜੋ ਕੌਮ ਲਈ ਸੱਤ ਕੁਝ ਵਾਰ ਗਾਏ।
ਬਾਬਾ ਪੋਤੇ ਪੁੱਤ ਪਿਤਾ ਰਲ ਕੇ,
ਕਰ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਮਹਿਲ ਤਿਆਰ ਗਾਏ।
ਇਕ ਸਮੇਂ ਦਾ ਝੱਖੜ ਝੁੱਲਿਆ ਸੀ, ਰਹੀ ਗੱਲ ਨਾ ਚੰਗੇ ਮੰਦੇ ਦੀ।
ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਣਾਉ ਹਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ, ਸੀ ਨੀਤੀ ਮੁਗਲ ਔਰੰਗੇ ਦੀ।
ਸੁਣ ਸਤਿਗੁਰ ਆਹ ਮਜਲੂਮਾਂ ਦੀ ਜਾ, ਡੁੱਬਦੀ ਬੇੜੀ ਤਾਰ ਗਾਏ।
ਮੇਰਾ ਸੀਸ ਝੁਕੇ ਉਹਨਾਂ ਚਰਨਾਂ ਤੇ,
ਜੋ ਕੌਮ ਲਈ ਸੱਤ ਕੁਝ ਵਾਰ ਗਾਏ।
ਨਿਮਕ ਹਰਾਮੀ ਗੰਗੂ ਦੀ, ਮੱਤ ਸੀ ਲਾਲਚ ਨੇ ਮਾਰੀ।
ਰਾਤੋ ਰਾਤੀਂ ਲਾਲਾਂ ਦੀ, ਕੀਤੀ ਖਬਰ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸਾਰੀ।
ਬਾਜ਼ੀ ਲਾ ਗਾਏ ਜਿੰਦਗੀ ਦੀ, ਉਹ ਖੂਨੀ ਕੰਧ ਉਸਾਰ ਗਾਏ।
ਮੇਰਾ ਸੀਸ ਝੁਕੇ ਉਹਨਾਂ ਚਰਨਾਂ ਤੇ,
ਜੋ ਕੌਮ ਲਈ ਸੱਤ ਕੁਝ ਵਾਰ ਗਾਏ।
ਪਾਪੀ ਜਾਲਮ ਸੂਬੇ ਦੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਮੂੰਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਅੱਯ ਬੋਲੇ।
ਕਰ ਦੀਨ ਕਬੂਲ ਲਵੇ ਦੇਵਾਂ ਹੁਣੇ ਧੀਆਂ ਦੇ ਡੋਲੇ।
ਹੱਸ ਹੱਸ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, ਮੂਰਖਾ ਤੈਨੂੰ ਅਕਲ ਨਾ ਆਉਣੀ।
ਕਹਿਣਾ ਬਾਬੇ ਸਾਡੇ ਦਾ, ਅਸੀਂ ਲਾੜੀ ਮੌਤ ਵਿਆਉਣੀ।
ਅਸੀਂ ਜਾਣਾ ਉਧਰ ਨੂੰ ਜਿੱਧਰ ਅਜੀਤ ਜੁਝਾਰ ਗਾਏ।
ਮੇਰਾ ਸੀਸ ਝੁਕੇ ਉਹਨਾਂ ਚਰਨਾਂ ਤੇ,
ਜੋ ਕੌਮ ਲਈ ਸੱਤ ਕੁਝ ਵਾਰ ਗਾਏ।
ਚੀਮਿਆਂ ਵਿਚ ਪੈ ਅਗਨੀ ਦੇ, ਨਿਕਲੇ ਜਿਵੇਂ ਕਠਾਲੀਓਂ ਸੋਨਾ।
ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਚ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਦੇ, ਐਡਾ ਦਾਨੀ ਪੁੱਤਾਂ ਦਾ ਹੋਣਾ।
ਭਾਣਾ ਮੰਨ ਕੇ ਮਾਲਕ ਦਾ, ਹੱਸ ਹੱਸ ਸੁਕਰ ਗੁਜਾਰ ਗਾਏ।

ਮੇਰਾ ਸੀਸ ਝੁਕੇ ਉਹਨਾਂ ਚਰਨਾਂ ਤੇ,
ਜੋ ਕੌਮ ਲਈ ਸੱਤ ਕੁਝ ਵਾਰ ਗਏ।
ਬਾਬਾ ਪੋਤੇ ਪੁੱਤ ਪਿਤਾ ਰਲ ਕੇ,
ਕਰ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਮਹਿਲ ਤਿਆਰ ਗਏ।

ਅਰਜੋਈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅੱਗੇ

ਮੇਰੇ ਮਾਲਕਾ ਮੇਹਰ ਦੀ ਨਜਰ ਕਰਦੇ,
ਕਹਿਣਾ ਏਸ ਗਰੀਬ ਦਾ ਮੰਨ ਦਾਤਾ।
ਹੋਰਾਂ ਦੌਲਤਾਂ ਦੀ ਸੈਨੂੰ ਲੋੜ ਨਾਹੀ,
ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾ ਬਖਸ਼ ਦੇ ਧਨ ਦਾਤਾ।
ਝੂਠਾ ਪਿਆਰ ਸਨੇਹ ਇਹ ਜੱਗ ਵਾਲਾ,
ਨਹੀਂ ਆਂਵਦਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਦਾਤਾ।
ਜਿੱਧਰ ਜੀ ਜਾਵੇ ਉੱਧਰ ਤੋਰ ਦੇਵੇ,
ਤੇਰੀ ਰਹੇ ਰਜਾ ਹਾਂ ਮੰਨ ਦਾਤਾ।
ਕਰਦੇ ਠੱਗੀਆ ਠੱਗ ਨੇ ਦਿਨੇ ਰਾਤੀਂ,
ਮੱਲਾਂ ਬੈਠੈ ਬੈਰਾਨੀਆਂ ਮੱਲ ਦਾਤਾ।
ਮੰਨ ਦਰੋ ਫਰੇਬ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਮੁੜਿਆ,
ਤਾਈਓਂ ਕੀਤੀਆਂ ਦਾ ਭੁਗਤੇ ਦੰਢ ਦਾਤਾ।
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੋਹ ਲੋਭ ਹੰਕਾਰ ਪੰਜੇ,
ਬੈਠੇ ਚੋਰ ਜਿਓਂ ਲਾ ਕੇ ਸੰਨ ਦਾਤਾ।
ਖਹਿੜਾ ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਛੁਡਾ ਹੋਵੇ,
ਦਿਨ ਰਾਤ ਰਹਿੰਦੇ ਕਰਦੇ ਤੰਗ ਦਾਤਾ।
ਤਾ ਕੌਡੀਆਂ ਲਾਲ ਗੁਆਚ ਚੱਲੇ,
ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਦਾ ਬਖਸ਼ ਦੇ ਢੰਗ ਦਾਤਾ।
ਉਚ ਨੀਚ ਤੇ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਵਾਲੀ,
ਕਦੇ ਆਵੇ ਨਾ ਦਿਲ ਤੇ ਗੱਲ ਦਾਤਾ।
ਕਰਦੇ ਬਹੁਤ ਦਿਖਾਵਾ ਇਹ ਲੋਕ ਝੂਠੇ,
ਵਿੱਚ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਬੜੇ ਛਲ ਦਾਤਾ।
ਢੋਲ ਖੜਕਦੇ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ,
ਰਹਿੰਦੇ ਮੰਦਰੀਂ ਖੜਕਦੇ ਟੱਲ ਦਾਤਾ।
ਪਾਪ ਪਸਰ ਗਿਆ ਰੋਕਿਆ ਰੁਕਦਾ ਨਹੀਂ,

ਲਈਏ ਏਸ ਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਝੱਲ ਦਾਤਾ।
ਤਾਣੀ ਉਲਝੀ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ ਜੱਗ ਵਾਲੀ,
ਜੈਬੇ ਫੇਰ ਪੈਰਾਂਬਰ ਕੋਈ ਘੱਲ ਦਾਤਾ।
ਮੁੜ ਕੇ ਫੇਰ ਪੈਰਾਂਬਰ ਕੋਈ ਘੱਲ ਦਾਤਾ।
ਮੁੜ ਕੇ ਫੇਰ ਪੈਰਾਂਬਰ ਕੋਈ ਘੱਲ ਦਾਤਾ।

ਤੇਰੇ ਹੋਰ ਵੀ ਕਈ ਨਾਂ

ਮੈਂ ਰੱਬ ਰੱਬ ਆਖਾਂ, ਤੇਰੇ ਹੋਰ ਵੀ ਕਈ ਨਾਂ।
ਵਸੇ ਕਣ ਕਣ ਵਿਚ ਤੂੰ ਮੈਂ ਲੱਭਦਾ ਫਿਰਾਂ।
ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਾ ਯਾਦ ਕੇਹੜੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰਾਂ।
ਹੋ ਗਏ ਆਪਣੇ ਪਰਾਏ ਦੇਖੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਮਾਰਾਂ।
ਕੇਹਨੂੰ ਫਿਰਾ ਮੈਂ ਦਿਖਾਉਂਦਾ, ਲੱਗੇ ਜਖਮਾਂ ਦੇ ਥਾਂ।
ਵਸੇ ਕਣ ਕਣ ਵਿਚ ਤੂੰ ਮੈਂ ਲੱਭਦਾ ਫਿਰਾਂ।
ਤੇਰੇ ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਭੁਲਾਵਾਂ, ਮੈਂ ਹਾਂ ਕਿਹਦਾ ਪਾਲੀ ਹਾਰ।
ਰਹਿ ਕੇ ਤੇਰੀ ਹੀ ਰਜ਼ਾ ਚ ਦੇਵਾਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਗੁਜ਼ਾਰ।
ਮੈਥੋਂ ਜਰ ਨਹੀਉਂ ਹੋਣਾ, ਦੇਵਾਂ ਧੁੱਪ ਲੈ ਕੇ ਛਾਂ।
ਵਸੇ ਕਣ ਕਣ ਵਿਚ ਤੂੰ ਮੈਂ ਲੱਭਦਾ ਫਿਰਾਂ।
ਜੋ ਤੂੰ ਲਿਖਿਆ ਏ ਲੇਖੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੂ ਹਰ ਹਾਲ।
ਹੋ ਕੇ ਚੀਮਿਆਂ ਝੱਲਾ, ਪੁੱਛੀ ਜਾਂਦਾ ਏ ਸਵਾਲ।
ਲੈ ਲਾ ਦਿੰਦਾ ਉਹ ਜੋ ਤੈਨੂੰ, ਨਾ ਤੂੰ ਕਰ ਬੈਠੀ ਨਾਂਹ।
ਵਸੇ ਕਣ ਕਣ ਵਿਚ ਤੂੰ ਮੈਂ ਲੱਭਦਾ ਫਿਰਾਂ।
ਇਹ ਜੋ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਤਾਲੀ, ਤੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਾ ਆਵੇ।
ਪੈ ਕੇ ਲਾਲਚ ਦੇ ਵਿਚ, ਫਿਰੇ ਭਰਦਾ ਕੁਲਾਵੇ।
ਸੱਦਾ ਆਉ ਜਾ ਅਖੀਰ ਕਿਸੇ ਫੜਨੀ ਨਈ ਬਾਂਹ।
ਵਸੇ ਕਣ ਕਣ ਵਿਚ ਤੂੰ ਮੈਂ ਲੱਭਦਾ ਫਿਰਾਂ।

ਧਰਮ ਦੇ ਠੇਕੇਦਾਰ

ਧਰਮ ਦੇ ਠੇਕੇਦਾਰ ਪਏ ਕਰਦੇ, ਗੱਲਾਂ ਦੀਨ ਈਮਾਨ ਦੀਆਂ।
ਖਾਂਦੇ ਨੇ ਇਹ ਸੱਭ ਸ਼ੁਠੀਆਂ ਕਸਮਾਂ, ਰੀਤਾ ਗ੍ਰੰਥ ਕੁਰਾਨ ਦੀਆਂ
ਨੇਕੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਾ ਲੱਭਦੀ,
ਬਦੀ ਚੁਫੇਰੇ ਭੜਕ ਰਹੀ।
ਭਾਰ ਸ਼ੁਠ ਦਾ ਚੱਕ ਨਾ ਹੁੰਦਾ,
ਸਭ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਤਰਸ ਗਈ।
ਹਰ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਆਉਣ ਅਵਾਜ਼ਾਂ,
ਕੂੜ ਅਤੇ ਅਭਿਮਾਨ ਦੀਆਂ।
ਖਾਂਦੇ ਨੇ ਇਹ ਸੱਭ ਸ਼ੁਠੀਆਂ ਕਸਮਾਂ, ਰੀਤਾ ਗ੍ਰੰਥ ਕੁਰਾਨ ਦੀਆਂ
ਮੰਨ ਦੇ ਵਿਚ ਨਾ ਭੈ ਕਿਸੇ ਦੇ,
ਕਰੀ ਦਿਖਾਵਾ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।
ਰੱਬ ਦੇ ਬੰਦੇ ਰੱਬ ਤੋਂ ਚੋਰੀ,
ਗਊ ਗਰੀਬ ਨੂੰ ਖਾਂਦੇ ਨੇ।
ਬੈਠੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਧਾਰੀ ਬਦੀਆਂ,
ਹੱਕ ਪਰਾਇਆ ਖਾਣ ਦੀਆਂ।
ਖਾਂਦੇ ਨੇ ਇਹ ਸੱਭ ਸ਼ੁਠੀਆਂ ਕਸਮਾਂ, ਰੀਤਾ ਗ੍ਰੰਥ ਕੁਰਾਨ ਦੀਆਂ
ਦੇਖੇ ਸ਼ੁਠ ਫਿਰੇ ਮੂੰਹ ਚੱਕੀ,
ਸੱਚ ਦੀ ਅੱਲਖ ਮੁਕਾ ਦਿੱਤੀ।
ਕਲਜੁਗੀ ਬੰਦਿਆਂ ਵੱਢ ਕੇ ਅੰਬ ਨੂੰ,
ਅੱਕ ਦੀ ਪੇਂਦ ਚੜਾ ਦਿੱਤੀ।
ਕਿਸੇ ਦੇ ਚਿੱਤ ਚੇਤੇ ਨਾ ਘੜੀਆਂ,
ਆਉਣ ਵਾਲੇ, ਤੁਫਾਨ ਦੀਆਂ।
ਖਾਂਦੇ ਨੇ ਇਹ ਸੱਭ ਸ਼ੁਠੀਆਂ ਕਸਮਾਂ, ਰੀਤਾ ਗ੍ਰੰਥ ਕੁਰਾਨ ਦੀਆਂ
ਉਸ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਰਹੀਏ,
ਜਿਸ ਨੇ ਖੇਡ ਖਿਲਾਰੀ ਏ।

ਚੀਮਿਆਂ ਦੁੱਖ ਸੁੱਖ ਸਾਂਝੇ ਕਰੀਏ,
ਇਹੀ ਦੁਨੀਆ ਦਾਰੀ ਏ।
ਹਰ ਦਮ ਰੱਖੀਏ ਯਾਦਾਂ ਚੇਤੇ,
ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਲਵਾਨ ਦੀਆਂ
ਖਾਂਦੇ ਨੇ ਇਹ ਸੱਭ ਝੂਠੀਆਂ ਕਸਮਾਂ, ਰੀਤਾਂ ਰੁੱਥ ਕੁਰਾਨ ਦੀਆਂ

ਸੀਸ ਰੱਖ ਕੇ ਤਲੀ ਤੇ ਆਇਓ

ਸੀਸ ਰੱਖ ਕੇ ਤਲੀ ਤੇ ਆਇਓ ਜੇ ਧਰਮ ਦਾ ਯੁੱਧ ਲੜਨਾ।
ਸ਼ਾਇਦ ਇਤਿਹਾਸ ਰਹਿ ਗਿਆ ਅਧੂਰਾ, ਸਿੰਘੇ ਆਪਾਂ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ।
ਕਿਹੜਾ ਘਾਟਾ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਚ ਰਹਿ ਗਿਆ,
ਜਿਹੜਾ ਅੱਜ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਪੈ ਗਿਆ।
ਸੀਸ ਕੌਮ ਲੇਖੇ ਲਾਇਉ,
ਯੋਧੇ ਸੂਰਮੇ ਕਹਾਇਓ।
ਜਿਹੜਾ ਇਕ ਵਾਰੀ ਕਦਮ ਵਧਾ ਲਿਆ,
ਉਹ ਮੁੜ ਨਾ ਪਿੱਛੇ ਨੂੰ ਧਰਨਾ।
ਸੀਸ ਰੱਖ ਕੇ ਤਲੀ ਤੇ ਆਇਓ ਜੇ ਧਰਮ ਦਾ ਯੁੱਧ ਲੜਨਾ।
ਕੌਮੀ ਯੋਧਿਆਂ ਤੇ ਗੈਰਾਂ ਨੇ ਚਲਾਏ,
ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਤੀਰ ਕੱਸ ਕੱਸ ਕੇ।
ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਰਾਜਗੁਰੂ ਸੁਖਦੇਵ,
ਚੜ੍ਹੇ ਸੀ ਫਾਂਸੀ ਹੱਸ ਹੱਸ ਕੇ।
ਨਾਹਰਾ ਉਧਮ ਸਰਾਭੇ ਸੱਚਾ ਲਾਇਆ,
ਬਈ ਮਰਨੋਂ ਕਦੇ ਨਾ ਡਰਨਾ।
ਸੀਸ ਰੱਖ ਕੇ ਤਲੀ ਤੇ ਆਇਓ ਜੇ ਧਰਮ ਦਾ ਯੁੱਧ ਲੜਨਾ।
ਗੁਰੂ ਦਸਵੇਂ ਪਿਤਾ ਜੀ ਬਾਜਾਂ ਵਾਲੇ,
ਕਿੱਡੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰ ਗਏ।
ਵਾਰ ਪਰਿਵਾਰ ਸਾਰਾ ਜਾਕੌਮ ਲਈ,
ਵੱਖਰੀ ਮਿਸਾਲ ਧਰ ਗਏ।
ਜਿਹਨਾਂ ਜਿਹਨਾਂ ਨੇ ਸੀ ਖੰਡੇ ਨੂੰ ਚਲਾਇਆ,
ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰਨਾ।
ਸੀਸ ਰੱਖ ਕੇ ਤਲੀ ਤੇ ਆਇਓ ਜੇ ਧਰਮ ਦਾ ਯੁੱਧ ਲੜਨਾ।
ਵੀਰ ਖਾਲਸਾ ਜਵਾਨ ਜੈਬ ਚੀਮੇ,
ਰਾਖੀ ਸਰਹੱਦਾਂ ਦੀ ਕਰੇ।

ਸਦਾ ਲੜਦਾ ਇਹ ਹੱਕ ਦੀ ਲੜਾਈ,
ਹੱਸ ਹੱਸ ਕੌਮ ਲਈ ਮਰੇ।
ਝੰਡਾ ਖਾਲਸੇ ਦਾ ਸਦਾ ਜੱਗ ਝੁੱਲੇ,
ਆਪਾਂ ਇਹ ਪ੍ਰਣ ਕਰਨਾ।
ਸੀਸ ਰੱਖ ਕੇ ਤਲੀ ਤੇ ਆਇਓ ਜੇ ਧਰਮ ਦਾ ਯੁੱਧ ਲੜਨਾ।

ਸੱਪਾਂ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਰਹੀ ਬੱਚਕੇ

ਦੇਦੇ ਕੁਰਬਾਨੀ, ਦੇਖ ਤੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਤੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਹੱਸ ਹੱਸ ਕੇ।
ਇਹੇ ਜੱਗ ਹੈ ਮਦਾਰੀਆਂ ਦਾ ਖੇੜਾ, ਸੱਪਾਂ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਰਹੀ ਬੱਚਕੇ।
ਏਥੇ ਬੋਲ ਬੋਲ ਝੂਠ ਲੋਕੀ ਸਾਰੇ,
ਸੱਚ ਦਾ ਵਿਉਪਾਰ ਕਰਦੇ।
ਰੱਖ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਪਾਪ ਦੀਆਂ ਪੰਡਾਂ,
ਇਹ ਫਿਰਦੇ ਸੁਧਾਰ ਕਰਦੇ।
ਤੂੰ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ ਹੈਰਾਨ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕੇ।
ਜਦੋਂ ਇਹ ਖੂਨੀ ਨਾਚ ਨੱਚਦੇ।
ਇਹੇ ਜੱਗ ਹੈ ਮਦਾਰੀਆਂ ਦਾ ਖੇੜਾ, ਸੱਪਾਂ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਰਹੀ ਬੱਚਕੇ।
ਭੁੱਖੇ ਗਊ ਤੇ ਗਰੀਬ ਨੂੰ,
ਇਹ ਜਾਂਦੇ ਨੇ ਲੱਤਾੜੀ।
ਵਿਚ ਦਗੇ ਤੇ ਫਰੇਬ,
ਬੀਤੀ ਜ਼ਿੰਦਗਾਨੀ ਸਾਰੀ।
ਚੇਹਰੇ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਬੜੇ ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ,
ਇਹ ਵਗਲਾਂ ਚ ਛੁਰੇ ਰੱਖਦੇ।
ਇਹੇ ਜੱਗ ਹੈ ਮਦਾਰੀਆਂ ਦਾ ਖੇੜਾ, ਸੱਪਾਂ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਰਹੀ ਬੱਚਕੇ।
ਹਰ ਵੇਲੇ ਮਾਰਦੇ ਨੇ ਡਾਕੇ,
ਇਹ ਸਾਧਾ ਵਾਲਾ ਭੇਸ ਧਾਰ ਕੇ,
ਲਾ ਕੇ ਘੜੀ ਮੁੜੀ ਧਰਮ ਦਾ ਨਾਹਰਾ,
ਇਹ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਬਲੀ ਨੇ ਚਾੜਦੇ।
ਦੇਸ਼ ਦੇ ਗਦਾਰ ਸਦਾ ਤੈਨੂੰ।
ਨੇ ਜਾਲ ਚ ਫਸਾਈ ਰੱਖਦੇ।
ਇਹੇ ਜੱਗ ਹੈ ਮਦਾਰੀਆਂ ਦਾ ਖੇੜਾ, ਸੱਪਾਂ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਰਹੀ ਬੱਚਕੇ।
ਇੱਥੇ ਰਾਕਸ਼ਾਂ ਜਹੇ ਬੰਦਿਆਂ ਦਾ ਜੋਰ,
ਕਦੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਡਰਦੇ।

ਕਲਯੁੱਗ ਦਾ ਜਮਾਨਾ ਜੈਬ ਚੀਮਿਆਂ,
ਦੇਵਤੇ ਵੀ ਪਾਲੀ ਭਰਦੇ।
ਸ਼ਰੇਆਮ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਖਾਈ ਜਾਂਦੇ,
ਰਾਖੇ ਜੋ ਬਣੇ ਬੈਠੇ ਸੱਚ ਦੇ।
ਇਹੇ ਜੱਗ ਹੈ ਮਦਾਰੀਆਂ ਦਾ ਖੇੜਾ, ਸੱਪਾਂ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਰਹੀ ਬੱਚਕੇ।

ਸਾਡਿਆਂ ਹੀ ਲੀਡਰਾਂ

ਸਾਡਿਆਂ ਹੀ ਲੀਡਰਾਂ, ਸਾਡਿਆਂ ਹੀ ਲੀਡਰਾਂ। (ਆਰਗੂਆਂ)
ਸਾਡੇ ਹੀ ਪੰਜਾਬ ਦੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਬੱਚੀਆਂ।
ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਕੌੜੀ ਲੱਗਦੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੀ,
ਦੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਟਾਇਆ ਭੇਸ ਜੀ।
ਕਦੇ ਕੱਟ ਕੇਸ ਕਦੇ ਬੰਨ ਨੀਲੀਆਂ,
ਲੈ ਕੇ ਸਿਰੀ ਟੋਪੀਆਂ ਜਮੀਰਾਂ ਕੀਲੀਆਂ।
ਪਾਲ ਲਵੇ ਬੱਚੇ ਪਾ ਕੇ ਦੁੱਧ ਸੱਪ ਦੇ,
ਮਾਰਨਗੇ ਡੰਗ ਇਹ ਕਦੇ ਨਾ ਹੱਟਦੇ।
ਗੱਲਾਂ ਬਈ ਸਿਆਲਿਆਂ ਨੇ ਸੱਚ ਦੱਸੀਆਂ,
ਸਾਡਿਆਂ ਹੀ ਲੀਡਰਾਂ, ਸਾਡੇ ਹੀ ਪੰਜਾਬ ਦੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਬੱਚੀਆਂ।
ਸ਼ਰਮ ਨਾ ਆਉਂਦੀ ਲੀਡਰਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਨੂੰ,
ਨੱਚ ਦੇ ਇਹ ਖੂਨੀ ਨਾਚ ਹਰ ਰਾਤ ਨੂੰ।
ਚੌਧਰ ਦੇ ਲਈ ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ ਭੁੱਲ ਨੇ,
ਆਪਣੇ ਹੀ ਘਰਾਂ ਦੇ ਪਾਉਂਦੇ ਮੁੱਲ ਨੇ।
ਕੋਈ ਕਾਲੀ , ਕਾਰੀ ਕੋਈ ਕੈਮੂ ਬਣਦਾ,
ਆਪਣੇ ਹੀ ਵੀਰਾਂ ਨਾ ਗਦਾਰੀ ਕਰਦਾ।
ਚੇਤਾ ਬੜੀ ਛੇਤੀ ਭੁੱਲੇ ਕੀਤੇ ਇਕਰਾਰ ਦਾ,
ਛੱਡਿਆ ਨਾ ਕੱਖ ਲੀਡਰਾਂ ਪੰਜਾਬ ਦਾ।
ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਅੱਖੀ ਘੱਟਾ ਪਾਈ ਜਾਂਦੇ ਆ,
ਕਹਿ ਕੇ ਹਿੰਦੂ ਸਿੱਖ ਇਹ ਲੜਾਈ ਜਾਂਦੇ ਆ।
ਜੇ ਕੋਈ ਪੁੱਛਦਾ ਸਵਾਲ ਉਹਨੂੰ ਮਾਰੀ ਜਾਂਦੇ ਆ,
ਲੀਡਰੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ਸੁਆਰੀ ਜਾਂਦੇ ਆ।
ਜਨਤਾ ਤੇ ਹਾਵੀ ਹੋ ਗਏ ਦੋਵੇਂ ਪੱਖਾਂ ਤੋਂ,
ਕੱਢ-ਕੱਢ ਮਾਰਦੇ ਟ੍ਰੇਨਾਂ ਬੱਸਾਂ ਚੋਂ।
ਹਰ ਪਾਸੇ ਮੱਚੀ ਦੇਖੋ ਹਾਲ ਪਾਹਰਿਆ।

ਸਾਡਿਆਂ ਹੀ ਲੀਡਰਾਂ ਪੰਜਾਬ ਮਾਰਿਆ।
 ਖੁਨ ਦੇ ਪਿਆਸੇ ਬਗਿਆੜ ਫਿਰਦੇ,
 ਬੈਠੇ ਜੋ ਉਡੀਕਦੇ ਬੜੇ ਹੀ ਚਿਰਦੇ।
 ਹੋ ਗਈ ਪੂਰੀ ਅੱਜ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਜੋ ਖੁਆਇਸ਼ ਹੈ,
 ਤੋੜ-ਤੋੜ ਖਾਂਦੇ ਜਨਤਾ ਦਾ ਮਾਸ ਹੈ।
 ਕੌਣ ਕਹਿੰਦਾ ਸਾਡੇ ਚੋਂ ਗਦਾਰ ਮੁੱਕ ਗਏ,
 ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੱਗਾ ਦਾਅ ਲਾ ਕੇ ਜੇਲੀ ਲੁੱਕ ਗਏ।
 ਕੀਤੀ ਕੌਮ ਨਾ ਗਦਾਰੀ ਬਣ ਚਮਚਾ ਸਮੇਂ ਦੀ ਭੈੜੀ ਸਰਕਾਰ ਦਾ।
 ਛੱਡਿਆ ਨਾ ਕੱਖ ਲੀਡਰਾਂ ਪੰਜਾਬ ਦਾ।
 ਮਹਿੰਗੀ ਸਾਨੂੰ ਪਈ ਸੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦੇਸ਼ ਦੀ,
 ਬੇਈਮਾਨੀ ਕੀਤੀ ਬਰਬਾਦੀ ਏਸ ਦੀ।
 ਲੱਖਾਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦੇ ਮੁੱਲ ਤਾਰਿਆ,
 ਪਾ ਕੇ ਨੀਹਾਂ ਵਿਚ ਖੁਨ ਮਹਿਲ ਸੀ ਉਸਾਰਿਆ।
 ਖਿੜਿਆ ਪਿਆ ਸੀ ਫੁੱਲ ਜਿਉਂ ਗੁਲਾਬ ਦਾ,
 ਜੈਬੇ ਤੀਲਾ ਤੀਲਾ ਕੀਤਾ ਲੀਡਰਾਂ ਪੰਜਾਬ ਦਾ।
 ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦੀਆਂ ਸੀ ਧਾਰ ਰੱਖੀਆਂ,
 ਸਾਡਿਆਂ ਹੀ ਲੀਡਰਾਂ ਸਾਡੇ ਹੀ ਪੰਜਾਬ ਦੀਆ ਪਾਈਆਂ ਬੱਚੀਆਂ।
 ਸਾਡਿਆਂ ਹੀ ਲੀਡਰਾਂ ਸਾਡੇ ਹੀ ਪੰਜਾਬ ਦੀਆ ਪਾਈਆਂ ਬੱਚੀਆਂ।

ਲੱਗ ਜਾ ਚਰਨੀਂ ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ

ਲੱਗ ਜਾ ਚਰਨੀਂ ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ, ਬੰਦਿਆ ਪੜ੍ਹ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ।
ਹੀਰਾ ਜਨਮ ਜੋ ਮਿਲਿਆ ਏ, ਇਹਨੂੰ ਕਰਲੇ ਸਫਲ ਪ੍ਰਾਣੀ।
ਕਿਵੇਂ ਤੂੰ ਲਾਲਚ ਲੋਭ ਦਾ ਹੈ ਪੱਲਾ ਫੜਿਆ।
ਸੰਗ ਇਹਨਾਂ ਲੱਗ ਮੂਰਖ ਨਾ ਕੋਈ ਤਰਿਆ।
ਲੰਘਣਾਂ ਭਵਸਾਗਰ ਜੇ ਚੇਤੇ ਕਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਕਹਾਣੀ।
ਲੱਗ ਜਾ ਚਰਨੀਂ ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ, ਬੰਦਿਆ ਪੜ੍ਹ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ।
ਲੱਖਾਂ ਕਾਰੂ ਲੱਦ ਗਏ ਇੱਥੋਂ ਜੋ ਮਾਇਆ ਦੇ ਭੁੱਖੇ।
ਉਹ ਲੰਬੀਆਂ ਤਾਣ ਪਏ ਜਾ ਕੇ ਵਿਚ ਕਬਰਾਂ ਦੇ ਸੁੱਤੇ।
ਗੱਡੇ ਝੂਠ ਦੇ ਲੱਦ ਲਏ ਤੇਰੀ ਇਹ ਨਾ ਅਕਲ ਸਿਆਣੀ।
ਲੱਗ ਜਾ ਚਰਨੀਂ ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ, ਬੰਦਿਆ ਪੜ੍ਹ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ।
ਕਾਲ ਬਲੀ ਦਾ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਆ ਜਦ ਵੱਜਿਆ ਮੌਤ ਨਗਾਰਾ।
ਬਿਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੇਣਾ ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਣ ਸਹਾਰਾ।
ਪੰਡ ਭਰੀ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਤੈਥੋਂ ਫੇਰ ਚੱਕੀ ਨਾ ਜਾਣੀ।
ਲੱਗ ਜਾ ਚਰਨੀਂ ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ, ਬੰਦਿਆ ਪੜ੍ਹ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ।
ਹੈ ਰਹਿੰਦੀ ਦੁਨੀਆ ਤੱਕ ਵੀਰਨੋ ਨਾਮ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਰਹਿਣਾ।
ਪੱਲਾ ਸੱਚ ਦਾ ਫੜ ਚੀਮਿਆਂ ਤੈਨੂੰ ਹੈ ਮਾਲਕ ਦਾ ਕਹਿਣਾ।
ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਭਾਵੇਂ ਪੈ ਜਾਵੇ ਖੱਲ ਲੁਹਾਣੀ।
ਲੱਗ ਜਾ ਚਰਨੀਂ ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ, ਬੰਦਿਆ ਪੜ੍ਹ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ।
ਹੀਰਾ ਜਨਮ ਜੋ ਮਿਲਿਆ ਏ, ਇਹਨੂੰ ਕਰਲੇ ਸਫਲ ਪ੍ਰਾਣੀ।

ਮੈਂ ਮੈਂ ਕਰਦਾ

ਜੋਰ ਕਿਸੇ ਤੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਚੱਲਦਾ ਨਾ,
ਜੋਰਾਵਰਾਂ ਨੇ ਬੜਾ ਅਜਮਾਅ ਲਿਆ ਏ।
ਬਲੀ ਪੀਰ ਪੈਰਾਂਬਰ ਔਲੀਏ ਜੋ,
ਉਹਨਾਂ ਤਾਈਂ ਵੀ ਮੌਤ ਨੇ ਖਾ ਲਿਆ ਏ।
ਮਾਲਾ ਸਦਾ ਫੇਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ,
ਹੱਥ ਘਸਾਈ ਜਾਂਦਾ ਏ।
ਪੱਲੇ ਤੇਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ,
ਤੂੰ ਵਕਤ ਗੁਆਈ ਜਾਂਦਾ ਏ।
ਤੇਰੇ ਮੰਨ ਵਿਚ ਹੈ ਨਹੀਂ ਸ਼ਰਯਾ,
ਕਰਦਾ ਬੜੇ ਦਿਖਾਵੇ ਇਹ।
ਚੰਚਲ ਮੰਨ ਹੀ ਤੇਰਾ ਤੈਥੋਂ,
ਨਾ ਇਹ ਫੜਿਆ ਜਾਵੇ ਏ।
ਲੱਗ ਪਿਆ ਮੜੀਆਂ ਪੂਜਣ,
ਛੱਡ ਕੇ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰਿਆਂ ਨੂੰ।
ਸੀ ਜੋ ਗੁਰੂਆ ਸਬਕ ਪੜ੍ਹਾਇਆ,
ਲਗਦਾ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ।
ਭੱਜਾ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਫਿਰਦਾ,
ਮਾਇਆ ਕੱਠੀ ਕਰਨ ਲਈ।
ਕਿੰਨੇ ਲੱਦ ਗਏ ਫਿਰਦੇ ਕਿੰਨੇ,
ਕਿੰਨੇ ਹੋਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਆਉਣੇ ਇੱਥੇ ਝੋਲੀਆਂ ਭਰਨ ਲਈ।
ਕਰ ਕੰਮ ਜੈਬਿਆ ਚੰਗੇ,
ਫਲ ਕੀਤੇ ਦਾ ਮਿਲਦੇ ਏ।
ਮੈਂ ਮੈਂ ਕਰਦਾ ਮੈਂ ਕਰਦਾ ਦੇਣਾ,
ਤੇਰੇ ਭੁਲੇਖਾ ਦਿਲ ਦਾ ਏ।
ਤੇਰੇ ਭੁਲੇਖਾ ਦਿਲ ਦਾ ਏ।

ਕੀਤੇ ਚੰਗੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰ ਮੁੱਲ ਪੈਂਦਾ ਏ

ਸੱਚ ਆਖ ਗਏ ਸਿਆਲੇ, ਤਾਈਓਂ ਹਰ ਕੋਈ ਕਹਿੰਦਾ ਏ।
ਕੀਤੇ ਚੰਗੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰ ਮੁੱਲ ਪੈਂਦਾ ਏ।
ਉਡ ਜਾਣੇ ਨੇ ਪੰਖੇਰੂ ਦੇਖੀਂ ਮਾਰ ਕੇ ਉਡਾਰੀਆਂ।
ਬੈਠੇ ਬੰਨ ਕੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇ, ਰਹਿ ਜਾਣਾ ਏਂ ਸ਼ਿਕਾਰੀਆਂ।
ਕੀਤੇ ਪੁੰਨ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਏ।
ਕੀਤੇ ਚੰਗੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰ ਮੁੱਲ ਪੈਂਦਾ ਏ।
ਰਿਸ਼ਤੇ ਰਿਵਾਜ਼ ਭਾਈਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਭੁਲਾਈ ਦਾ।
ਹੁੰਦਾ ਮਾਂਵਾਂ ਧੀਆਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਪਾਈ ਪਾਈ ਦਾ।
ਸੁੱਖ ਆਪਣੇ ਵਿਸਾਰ ਦੁੱਖ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਸਹਿੰਦਾ ਏ।
ਕੀਤੇ ਚੰਗੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰ ਮੁੱਲ ਪੈਂਦਾ ਏ।
ਪਿਆ ਕੁੜਦਾ ਖਿਲਾਰਾ ਫਰੋਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ।
ਐਬ ਆਪਣਾ ਬੈਗਾਨੇ ਵਿਚੋਂ ਟੋਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ।
ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਦਾ ਤਰਾਜੂ ਸਦਾ ਤੁੱਲਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਏ।
ਕੀਤੇ ਚੰਗੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰ ਮੁੱਲ ਪੈਂਦਾ ਏ।
ਲਈਏ ਦੁੱਖ ਸੁੱਖ ਕੱਟ ਉੱਚੇ ਰੱਖੀਏ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ।
ਯਾਰ ਮਾਰ ਧੌਖਾ ਦੇਣਾ ਚੰਗਾ ਨਈਓਂ ਦਿਲਦਾਰਾਂ ਨੂੰ।
ਹੱਥੀਂ ਬੀਜਿਆ ਜੋ ਜੈਬਿਆ ਉਹ ਵੱਢਣਾ ਵੀ ਪੈਂਦਾ ਏ।
ਕੀਤੇ ਚੰਗੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰ ਮੁੱਲ ਪੈਂਦਾ ਏ।

ਚਾਹੀਦਾ ਬਣਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਪਹਾੜ ਐਵੇਂ ਰਾਈ ਦਾ

ਦਿਲ ਨੂੰ ਥੰਮ ਕਿਵੇਂ ਦੱਸ ਰੱਖੀਏ, ਇਹ ਥੰਮਿਆਂ ਨਾ ਰਹਿੰਦਾ।
ਲੱਖ ਸਮਝਾਇਆ ਵੀ ਨਾ ਸਮਝੇ, ਕੀ ਦੱਸੀਏ ਕੀ ਕਹਿੰਦਾ।
ਥੋੜੀ ਜਿੰਨੀ ਗੱਲ ਪਿੱਛੇ ਰੁੱਸ ਨਈਓਂ ਜਾਈਦਾ।
ਚਾਹੀਦਾ ਬਣਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਪਹਾੜ ਐਵੇਂ ਰਾਈ ਦਾ।
ਤੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਲੱਗ ਤੁਰੀ ਛੱਡ ਘਰ ਵਾਰ ਮੈਂ।
ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਨਜ਼ਰਾਂ ਚ ਹੋਈ ਆ ਖੁਵਾਰ ਮੈਂ।
ਸੱਚੇ-ਸੱਚੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਾ ਅਜਮਾਈ ਦਾ।
ਚਾਹੀਦਾ ਬਣਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਪਹਾੜ ਐਵੇਂ ਰਾਈ ਦਾ।
ਅਲੜੂ ਵਰੇਸ ਤੇ ਜਵਾਨੀ ਵਾਲਾ ਜੋਰ ਸੀ।
ਸਕੀ ਨਾ ਪਛਾਣ ਮੈਂ ਸਮੇਂ ਦੀ ਭੈੜੀ ਤੋਰ ਸੀ।
ਹੋਵੇ ਵਿਛੜਿਆ ਜੇਹੜਾ ਦੁੱਖ ਜਾਣੇ ਉਹ ਜੁਦਾਈ ਦਾ।
ਚਾਹੀਦਾ ਬਣਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਪਹਾੜ ਐਵੇਂ ਰਾਈ ਦਾ।
ਕਿਹੜੀ ਗੱਲੋਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਪਾਈ ਬੈਠਾ ਦੂਰੀਆਂ।
ਚੇਤਾ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਜੇਹੜਾ ਦੱਸ ਕੀ ਸੀ ਮਜ਼ਬੂਰੀਆਂ।
ਬਿਨਾਂ ਵਜ੍ਹਾ ਦੇ ਬਣਾਇਆ ਸਾਨੂੰ ਬੱਕਰਾ ਕਸਾਈ ਦਾ।
ਚਾਹੀਦਾ ਬਣਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਪਹਾੜ ਐਵੇਂ ਰਾਈ ਦਾ।

ਨਾ ਇਹ ਲੱਭਦੀ ਏ ਲੱਖੀਂ

ਕਾਹਦੀਆਂ ਗਿਣਤੀਆਂ ਘਾੜਾਂ ਕਰਕੇ ਕੀ ਕੁਝ ਬੁਣਦਾ ਰਹਿੰਨਾ ਤੂੰ।
ਪਾਲੀ ਉੱਤੇ ਬੁੱਲ ਬੁਲਾ ਤਰਦਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਕਹਿੰਨਾ ਤੂੰ।
ਆਈ ਤੇਰੇ ਤੇ ਜਵਾਨੀ ਇਹਨੂੰ ਸਾਂਭ ਸਾਂਭ ਰੱਖੀਂ।
ਨਾ ਇਹ ਮਿਲਦੀ ਹਜ਼ਾਰੀ ਇਹ ਨਾ ਲੱਭਦੀ ਏ ਲੱਖੀਂ।
ਪੈਰ ਚੜ੍ਹਦੀ ਜਵਾਨੀ ਵਿਚ ਧਰਿਆ ਇਆਲੇ।
ਹੁੰਦਾ ਹਾਣ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਹਾਣ ਸਾਰਾ ਜੱਗ ਜਾਣੇ।
ਵਾਰ ਵਾਰ ਨਾ ਇਹ ਆਉਂਦੀ ਦੇਵੀ ਰੋਲ ਨਾ ਤੂੰ ਕੱਖੀ।
ਨਾ ਇਹ ਮਿਲਦੀ ਹਜ਼ਾਰੀ ਇਹ ਨਾ ਲੱਭਦੀ ਏ ਲੱਖੀਂ।
ਕਰੀਂ ਹੱਕ ਦੀ ਕਮਾਈ ਉੱਚਾ ਰੁਤਬਾ ਜੇ ਪਾਉਣਾ।
ਤੇਰਾ ਜਿਹੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੇਰੇ ਸਦਾ ਕੰਮ ਆਉਣਾ।
ਰੰਗ ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੇਖੀਂ ਆਪਣੀ ਤੂੰ ਅੱਖੀਂ।
ਨਾ ਇਹ ਮਿਲਦੀ ਹਜ਼ਾਰੀ ਇਹ ਨਾ ਲੱਭਦੀ ਏ ਲੱਖੀਂ।
ਕਦੇ ਕਰੀ ਨਾ ਨੂੰ ਮਾਣ ਕਾਹਦਾ ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਜੋਰ।
ਸਮਾਂ ਬੜਾ ਸਮਰੱਥ ਲੈਂਦਾ ਮੱਲੇ ਮੱਲੀ ਤੋਰ।
ਝੂਠ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਆਖੀਂ ਸੱਚ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸੀਂ।
ਨਾ ਇਹ ਮਿਲਦੀ ਹਜ਼ਾਰੀ ਇਹ ਨਾ ਲੱਭਦੀ ਏ ਲੱਖੀਂ।
ਹੱਥੀ ਬੀਜਿਆ ਤੂੰ ਜੇਹੜਾ ਉਹੀ ਵੱਢ ਕੇ ਲਿਜਾਣਾ।
ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰੀ ਜਾਨਾ ਕਾਹਨੂੰ ਜੈਬੇ ਅਣਜਾਣਾ।
ਹਾਹਾ ਕਾਰ ਮੱਚੀ ਸਾਰੇ ਦੇਖ ਲੈ ਤੂੰ ਚੋਰੀ ਪੱਖੀਂ।
ਆਈ ਤੇਰੇ ਤੇ ਜਵਾਨੀ ਇਹਨੂੰ ਸਾਂਭ ਸਾਂਭ ਰੱਖੀਂ।
ਨਾ ਇਹ ਮਿਲਦੀ ਹਜ਼ਾਰੀ ਇਹ ਨਾ ਲੱਭਦੀ ਏ ਲੱਖੀਂ।

ਰੋਣਾ ਪਾ ਨਾ ਲਵੀਂ ਪੱਲੇ

ਫੁੱਲਾਂ ਚੋਂ ਖੁਸ਼ਬੂ ਮੁੱਕ ਚੱਲੀ, ਬੰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਿਆਰ।
ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਬਣ ਗਏ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸੱਜਣ ਬੇਲੀ ਯਾਰ।
ਯਾਦਾਂ ਦੀਆਂ ਪੁੜੀਆਂ ਤੂੰ ਰੱਖ ਲਈ ਸੰਭਾਲ ਕੇ।
ਰੋਣਾ ਪਾ ਨਾ ਲਵੀਂ ਪੱਲੇ, ਐਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦਿਖਾਲ ਕੇ।
ਰੰਗ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਇਹ ਜੋ ਸਾਰੇ ਘੁੱਲਮਿਲ ਜਾਣੇ।
ਨਵੇਂ ਆਉਣਗੇ ਬਥੇਰੇ ਨਈਂ ਲੱਭਣੇ ਪੁਰਾਣੇ।
ਬਹਿਣਾ ਲੱਗਦਾ ਨਹੀਂ ਚੰਗਾ, ਬੈਠਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਠਾਲ ਕੇ।
ਰੋਣਾ ਪਾ ਨਾ ਲਵੀਂ ਪੱਲੇ, ਐਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦਿਖਾਲ ਕੇ।
ਦਿਲ ਤੇਰਾ ਤੈਥੋਂ ਦੇਖੀ ਕਦੇ ਜਿੱਤਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ।
ਘੋੜੇ ਸੋਚਾਂ ਦੇ ਦੋੜਾਵੇਂ, ਸੁੱਤਾ ਸ਼ਾਮ ਅਣਜਾਣਾ।
ਰੂਹ ਨਾ ਕਦੇ ਨਸ਼ਿਆਉਂਦੀ, ਦੀਵੇ ਹਿਜ਼ਰਾਂ ਦੇ ਬਾਲ ਕੇ।
ਰੋਣਾ ਪਾ ਨਾ ਲਵੀਂ ਪੱਲੇ, ਐਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦਿਖਾਲ ਕੇ।
ਇਹਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਨੇ ਕਹਿੰਦੇ, ਕੁੱਟੇ ਰੋਣ ਵੀ ਨਾਂ ਦੇਵੇ।
ਬਿਨੁ ਹੰਝੂਆਂ ਦੇ ਜਖਮਾਂ ਨੂੰ, ਧੋਣ ਵੀ ਨਾਂ ਦੇਵੇ।
ਇਹਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਸਕੂਨ, ਘਰ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਜਾਲ ਕੇ।
ਰੋਣਾ ਪਾ ਨਾ ਲਵੀਂ ਪੱਲੇ, ਐਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦਿਖਾਲ ਕੇ।
ਦਰਦ ਦਿਲ ਵਾਲਾ ਕਦੇ, ਛੁਪਦਾ ਛੁਪਾਇਆ ਨਾ।
ਗੀਤ ਰਮਾਂ ਵਾਲਾ ਜਾਵੇ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਚ ਰਾਇਆ ਨਾ।
ਕੁਝ ਲੱਭਣਾ ਨਾ ਜੈਥੇ, ਰੋ ਰੋ ਦੀਦਿਆਂ ਨੂੰ ਗਾਲ ਕੇ।
ਰੋਣਾ ਪਾ ਨਾ ਲਵੀਂ ਪੱਲੇ, ਐਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦਿਖਾਲ ਕੇ।

ਆਪ ਜੋ ਡੁੱਬਿਆ ਬੈਠਾ

ਬੰਦੇ ਯਾਦ ਕਰ ਉਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ
ਤੈਨੂੰ ਜੱਗ ਤੇ ਜਿਹੜਾ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ।
ਕੱਢ ਕੇ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦੇ ਗੇੜੇ ਵਿਚੋਂ
ਜਾਮਾਂ ਤੈਨੂੰ ਇਨਸਾਨੀ ਪਹਿਨਾਉਣ ਵਾਲਾ।
ਤੱਕ ਲੈ ਤੂੰ ਨਿਗਾਹ ਮਾਰ ਕੇ ਜਿਧਰ ਜੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਏ।
ਪਾਪੀ ਮੰਨ ਲੋਭੀ ਤੇਰਾ ਕਾਬੂ ਨਾ ਆਉਂਦਾ ਏ।
ਇਹਦਾ ਕੁਝ ਭੇਦ ਨਈਂ ਲੱਗਦਾ ਮਰਿਆ ਕੇ ਮਾਰੂਗਾ।
ਆਪ ਜੋ ਡੁੱਬਿਆ ਬੈਠਾ ਕਿਹਨੂੰ ਦੱਸ ਤਾਰੂਗਾ।
ਘੜੀਆਂ ਪੱਲ ਲੰਘਦੇ ਜਾਂਦੇ ਮੁੜ ਕੇ ਹੱਥ ਆਉਣੇ ਨਈਂ।
ਸੂਠ ਦੇ ਨਾਲ ਜਗਤ ਤੇ ਪੱਲੇ ਭਰਵਾਉਣੇ ਨਹੀਂ।
ਉਥੇ ਬਾਂਹ ਕਿਸੇ ਨਈਂ ਫੜਨੀ ਜਿੱਤਿਆਂ ਵੀ ਹਾਰੂਗਾ।
ਆਪ ਜੋ ਡੁੱਬਿਆ ਬੈਠਾ ਕਿਹਨੂੰ ਦੱਸ ਤਾਰੂਗਾ।
ਗੇੜ ਚੁਰਾਸੀ ਵਾਲਾ ਉਹੀ ਮੁਕਾਉਂਦਾ ਏ।
ਲੀਲਾ ਹੈ ਸਾਰੀ ਉਹਦੀ ਅੰਤ ਨਾ ਆਉਂਦਾ ਏ।
ਜਿਹਨੂੰ ਉਹ ਆਪ ਬਚਾਵੇ ਕੌਣ ਦੱਸ ਮਾਰੂਗਾ।
ਆਪ ਜੋ ਡੁੱਬਿਆ ਬੈਠਾ ਕਿਹਨੂੰ ਦੱਸ ਤਾਰੂਗਾ।
ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਭਗਤੀ ਉੱਤੇ ਕਰ ਲੈ ਵਿਚਾਰ ਤੂੰ।
ਬੈਠਾ ਕਿਉਂ ਚੀਮਿਆਂ ਜਿੰਦੇ ਅਕਲਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਤੂੰ।
ਲੱਭਣੀ ਨਈਂ ਚਾਬੀ ਜਦੋਂ ਵੇਲਾ ਵਿਸਾਰੂਗਾ ।
ਆਪ ਜੋ ਡੁੱਬਿਆ ਬੈਠਾ ਕਿਹਨੂੰ ਦੱਸ ਤਾਰੂਗਾ।

ਸੱਜਣਾ ਚ ਬਹਿਣਾ ਸਿੱਖ ਲੈ

ਸੱਜਣਾ ਉਏ ਸੱਜਣਾਂ ਚ ਬੈਹਿਣਾ ਸਿੱਖ ਲੈ।
ਬੋਲਣੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਸਿੱਖ ਲੈ।
ਸੋਚਾਂ ਹੋਵਣ ਉੱਚੀਆਂ ਜਿਗਰਾ ਧਰਤ ਸਮਾਨ।
ਬੋਲ ਨਾ ਮੰਦੇ ਬੋਲੀਏ ਜੋ ਸੀਨੇ ਲੱਗ ਜਾਣ।
ਕੁਝ ਜਿੱਤਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹਾਰ ਸਹਿਣਾ ਸਿੱਖ ਲੈ।
ਸੱਜਣਾ ਉਏ ਸੱਜਣਾਂ ਚ ਬੈਹਿਣਾ ਸਿੱਖ ਲੈ।
ਜਿਹੜੇ ਯਾਰ ਯਾਰਾਂ ਪਿੱਛੇ ਬਾਜੀ ਜਾਨ ਦੀ ਲਗਾਉਂਦੇ।
ਉਹ ਯਾਰ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਘੁੱਟ ਪਾਣੀ ਨਾ ਪਿਲਾਉਂਦੇ।
ਬਿਨਾਂ ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦੇ ਰਹਿਣਾ ਸਿੱਖ ਲੈ।
ਸੱਜਣਾ ਉਏ ਸੱਜਣਾਂ ਚ ਬੈਹਿਣਾ ਸਿੱਖ ਲੈ।
ਜੇ ਤੂੰ ਗੱਲ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਰੋਸਾ ਕਰੀ ਜਾਵੇਗਾ।
ਫੇਰ ਕਿੱਦਾਂ ਦੱਸ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪਿਆਰ ਪਾਵੇਗਾ।
ਦੁੱਖ ਦੁੱਖੀ ਮਜਲੂਮਾਂ ਦਾ ਤੂੰ ਸਹਿਣਾ ਸਿੱਖ ਲੈ।
ਸੱਜਣਾ ਉਏ ਸੱਜਣਾਂ ਚ ਬੈਹਿਣਾ ਸਿੱਖ ਲੈ।
ਵੰਡੇਗਾ ਤੂੰ ਉਹੀ ਜਿਹੜਾ ਹੱਥੀਂ ਬੀਜਿਆ।
ਬਿਨਾਂ ਰੱਬ ਤੋਂ ਗਰੀਬਾਂ ਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਸੀਜਿਆ।
ਛੱਡ ਚੀਮਿਆਂ ਤੂੰ ਝੂਠ ਸੱਚ ਕਹਿਣਾ ਸਿੱਖ ਲੈ।
ਸੱਜਣਾ ਉਏ ਸੱਜਣਾਂ ਚ ਬੈਹਿਣਾ ਸਿੱਖ ਲੈ।
ਬੋਲਣੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਸਿੱਖ ਲੈ।

ਤਿਲਕਣ ਬਾਜੀ

ਇਹ ਹੈ ਦੁਨੀਆ ਤਿਲਕਣ ਬਾਜੀ, ਪੈਰ ਕਾਲ੍ਹੀ ਵਿੱਚ ਧਰੀਏ ਨਾ।
ਹੁੰਦੇ ਔਖੇ ਬੋਲ ਪਗਾਉਣੇ, ਝੂਠੇ ਵਾਇਦੇ ਕਰੀਏ ਨਾ।
ਲਿਖੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਨ ਮੁੜੀਆਂ, ਲਿਖਿਆ ਹੋ ਕੇ ਰਹਿੰਦਾ ਏ।
ਜੈਸੀ ਕਰਨੀ ਵੈਸੀ ਭਰਨੀ, ਸਾਰਾ ਆਲਮ ਕਹਿੰਦਾ ਏ।
ਛੱਡ ਕੇ ਸੱਚ ਦਾ ਪੱਲਾ, ਐਵੇਂ ਝੂਠ ਦਾ ਫੜੀਏ ਨਾ।
ਹੁੰਦੇ ਔਖੇ ਬੋਲ ਪਗਾਉਣੇ, ਝੂਠੇ ਵਾਇਦੇ ਕਰੀਏ ਨਾ।
ਹਰ ਇਕ ਦੀ ਸੁਣੀਏ ਗਲ, ਪਰ ਦਿਲ ਤੇ ਲਾਈਏ ਨਾ।
ਲਾਈ ਲੱਗ ਨਾ ਐਵੇਂ ਬਣ ਕੇ, ਮਗਰ ਕਿਸੇ ਲੱਗ ਜਾਈਏ ਨਾ।
ਰੱਖੀਏ ਮੰਨ ਆਪਣੇ ਤੇ ਕਾਬੂ, ਐਵੇਂ ਹੋਕੇ ਭਰੀਏ ਨਾ।
ਹੁੰਦੇ ਔਖੇ ਬੋਲ ਪਗਾਉਣੇ, ਝੂਠੇ ਵਾਇਦੇ ਕਰੀਏ ਨਾ।
ਦਰ-ਦਰ ਦੀ ਭਟਕਣ ਛੱਡੀਏ, ਇਕ ਦਰ ਤੇ ਬਹਿ ਜਾਈਏ।
ਕਰਕੇ ਉਸ ਗੁਰੂ ਦੀ ਵੰਦਨਾ, ਉਹਦੇ ਜੋਗੇ ਰਹਿ ਜਾਈਏ।
ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਂਦੀ, ਇਹਦੀਆਂ ਝੋਲੀਆਂ ਭਰੀਏ ਨਾ।
ਹੁੰਦੇ ਔਖੇ ਬੋਲ ਪਗਾਉਣੇ, ਝੂਠੇ ਵਾਇਦੇ ਕਰੀਏ ਨਾ।
ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਭੁਲਾ ਕੇ ਗਾਫਲ ਬਣ ਜਾਈਏ ਨਾ।
ਚੀਮਿਆਂ ਮੌਤ ਨੂੰ ਰੱਖੀਏ ਚੇਤੇ ਉਹਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਭੁਲਾਈਏ ਨਾ।
ਸਿੱਖੀਏ ਵਿਚ ਰਜਾ ਦੇ ਰਹਿਣਾ, ਪਲ-ਪਲ ਜਿਉਂਦੇ ਮਰੀਏ ਨਾ।
ਇਹ ਹੈ ਦੁਨੀਆ ਤਿਲਕਣ ਬਾਜੀ, ਪੈਰ ਕਾਲ੍ਹੀ ਵਿਚ ਧਰੀਏ ਨਾ।
ਹੁੰਦੇ ਔਖੇ ਬੋਲ ਪਗਾਉਣੇ, ਝੂਠੇ ਵਾਇਦੇ ਕਰੀਏ ਨਾ।

ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਰੰਗ

ਸੱਭ ਹੈ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਰੰਗ ਰੰਗ ਹੈ ਸੱਭ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਰੰਗ।
ਐਸੇ ਰੰਗ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਐਸੇ ਰੰਗ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ।
ਪਰ ਤੈਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਰੰਗਾਂ ਦੀ ਬੰਦੇ ਸਮਝ ਨਾ ਆਉਂਦੀ ਏ।
ਆਉਂਦੀਆਂ ਪੱਤਝੜ ਬਾਦ ਬਹਾਰਾਂ, ਇਹ ਵੀ ਰੰਗ ਸਦਾਉਂਦਾ ਏ।
ਐਸਾ ਰੰਗ ਬਸੰਤ ਦੀ ਰੁੱਤ ਦਾ, ਜੋ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦਾ ਏ।
ਹੋਵਣ ਸੌਣ ਭਾਦੋਂ ਦੀਆਂ ਰੁੱਤਾਂ, ਅੰਬਰੀਂ ਪੀਂਘਾਂ ਪਾਉਂਦੀ ਏ।
ਪਰ ਤੈਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰੰਗਾਂ ਦੀ, ਬੰਦੇ ਸਮਝ ਨਾ ਆਉਂਦੀ ਏ।
ਜੁੱਗਾਂ-ਜੁੱਗਾਂ ਤੋਂ ਤੁਰਿਆ ਇਹ ਰੰਗ ਜਨਮ ਚ ਆਉਂਦਾ ਏ।
ਲੈਂਦਾ ਜਨਮ ਜਾਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਣੀ, ਵੱਖਰਾ ਰੰਗ ਲਿਆਉਂਦਾ ਏ।
ਰੰਗ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਤੇ ਗਮੀਆਂ, ਕੁਦਰਤ ਆਪ ਭਰਾਉਂਦੀ ਏ।
ਪਰ ਤੈਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰੰਗਾਂ ਦੀ, ਬੰਦੇ ਸਮਝ ਨਾ ਆਉਂਦੀ ਏ।
ਚੜ੍ਹਦੀ ਆਣ ਜਵਾਨੀ ਇਹ ਰੰਗ ਹੋਰ ਹੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ।
ਘੁੱਟ ਗੱਲ ਲਾਉਂਦੇ ਜਿਹੜੇ ਉਹੀ ਪਰਾਏ ਬਣ ਜਾਂਦੇ।
ਬਾਲ ਜਵਾਨੀ ਅਤੇ ਬੁਢੇਪਾ ਤਿੰਨੋਂ ਰੰਗ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਏ।
ਪਰ ਤੈਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰੰਗਾਂ ਦੀ, ਬੰਦੇ ਸਮਝ ਨਾ ਆਉਂਦੀ ਏ।

ਬੇਲੀ ਮਿੱਤਰ ਮਿਲਿਆ ਤੈਨੂੰ, ਰੰਗ ਖੁਸ਼ੀਆ ਦਾ ਚੜ੍ਹਦਾ ਏ।
ਪਰ ਜਦ ਕਰਦੇ ਵਾਰ ਪਰਾਏ, ਦਿਲ ਰੰਗਾਂ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਏ।
ਚੀਮਿਆਂ ਵਿਚ ਰੰਗਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣਾ, ਸਿੱਖੀ ਤੈਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੀ ਏ।
ਪਰ ਤੈਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰੰਗਾਂ ਦੀ, ਬੰਦੇ ਸਮਝ ਨਾ ਆਉਂਦੀ ਏ।
ਪਰ ਤੈਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰੰਗਾਂ ਦੀ, ਬੰਦੇ ਸਮਝ ਨਾ ਆਉਂਦੀ ਏ।
ਐਸੇ ਰੰਗ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਐਸੇ ਰੰਗ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਖਾਲੀ ਤੁਰ ਜਾਣਾ ਤੂੰ

ਨਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾਲ ਲਿਆਇਆ, ਨਾ ਕੁਝ ਨਾਲ ਲਿਜਾਣਾ ਤੂੰ।
ਸੀ ਖਾਲੀ ਹੱਥੀਂ ਆਇਆ ਤੇ ਖਾਲੀ ਤੁਰ ਜਾਣਾ ਤੂੰ।
ਬਾਲੀ ਨਿੱਤ ਫਰਮਾਉਂਦੀ ਤੈਨੂੰ,
ਪਰ ਤੂੰ ਦਿਲ ਤੇ ਲਾਉਂਦਾ ਨਾ।
ਬੰਦਿਆਂ ਵਿਚ ਵਿਕਾਰਾਂ ਫੱਸਿਆ,
ਉਹਨੂੰ ਕਦੇ ਧਿਆਉਂਦਾ ਨਾ।
ਸਿੱਖ ਨਿਤ ਨੇਮ ਨੂੰ ਕਰਨਾ,
ਮੰਨ ਮਾਲਕ ਦਾ ਭਾਣਾ ਤੂੰ।
ਸੀ ਖਾਲੀ ਹੱਥੀਂ ਆਇਆ ਤੇ ਖਾਲੀ ਤੁਰ ਜਾਣਾ ਤੂੰ।
ਮਾੜੇ ਕੰਮ ਕਰਾਉਂਦੇ ਤੈਥੋਂ, ਉਹ ਵੀ ਮਾੜੇ ਦਿਲ ਦੇ ਨੇ।
ਸੰਗ ਲੋਹੇ ਦੇ ਪੱਥਰ ਤਰਦੇ, ਨਾ ਉਹ ਕਿੱਧਰੇ ਮਿਲਦੇ ਨੇ।
ਤੂੰ ਵੀ ਛੱਡਦੇ ਮੂਰਖਤਾਈਆਂ, ਨਾ ਕਰ ਜੋਰ ਧਿਰਾਣਾ ਤੂੰ।
ਸੀ ਖਾਲੀ ਹੱਥੀਂ ਆਇਆ ਤੇ ਖਾਲੀ ਤੁਰ ਜਾਣਾ ਤੂੰ।
ਲੜ ਮਾਲਕ ਦਾ ਫੜ ਲੈ, ਫਿਰ ਦੇਖੀ ਸੁੱਖ ਪਾਵੇਗਾਂ।
ਸੋਭਾ ਹੋਊ ਵੱਖਰੀ ਤੇਰੀ, ਭਗ ਸਾਗਰ ਤਰ ਜਾਵੇਗਾ।
ਤਰਦਾ ਲੱਕੜੀ ਦੇ ਸੰਗ ਲੋਹਾ, ਸਮਝ ਲੈ ਇਹ ਅਣਜਾਣਾ ਤੂੰ।
ਸੀ ਖਾਲੀ ਹੱਥੀਂ ਆਇਆ ਤੇ ਖਾਲੀ ਤੁਰ ਜਾਣਾ ਤੂੰ।
ਕਾਲੀਂ ਜਿਨੀ ਨਾ ਰਾਵਿਆ ਧੌਲੀ ਕੋਈ ਨਾ ਗਾਉਂਦਾ ਏ।
ਫਲ ਤਾਂ ਜਾਗਦਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ, ਸੁੱਤਿਆਂ ਨਹੀਂ ਥਿਆਉਂਦਾ ਏ।
ਚੀਮਿਆਂ ਰੱਖ ਮੌਤ ਨੂੰ ਚੇਤੇ, ਜਿਹਨੇ ਬੰਨ ਲਿਜਾਣਾ ਤੂੰ।
ਸੀ ਖਾਲੀ ਹੱਥੀਂ ਆਇਆ ਤੇ ਖਾਲੀ ਤੁਰ ਜਾਣਾ ਤੂੰ।

ਬੂਟਾ

ਬੂਟਾ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਲਾ ਦੇ, ਪਾ ਕੇ ਸੱਧਰਾਂ ਦਾ ਪਾਣੀ।
ਮਹਿਕਾਂ ਵੰਡੂਰਾ ਚੁਫੇਰੇ, ਫੁੱਲ ਖਿੜਿਆ ਤੇ ਜਾਣੀ।
ਸੋਚਾਂ ਸੋਚਦਾ ਤੂੰ ਰਹਿਣਾ, ਮਹਿਲ ਸੋਚਾਂ ਦੇ ਬਣਾਉਣੇ।
ਪਲ-ਪਲ ਜਿਹੜੇ ਬੀਤੇ, ਕਦੇ ਮੁੜ ਕੇ ਨਹੀਂ ਆਉਣੇ।
ਹੁੰਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਡੋਰ ਕੱਚੇ ਧਾਰਿਆਂ ਦੀ ਤਾਣੀ।
ਬੂਟਾ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਲਾ ਦੇ, ਪਾ ਕੇ ਸੱਧਰਾਂ ਦਾ ਪਾਣੀ।
ਸਦਾ ਉੱਚਿਆ ਨੂੰ ਦੇਖੇ, ਝਾਤੀ ਨੀਵੇਂ ਕੰਨੀਂ ਮਾਰ।
ਫਿਰ ਆਪੇ ਮਿਲ ਜਾਣਾ, ਤੇਰੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਕਰਾਰ।
ਕੱਲੇ ਆਇਆਂ ਕੱਲੇ ਜਾਣਾ ਸੱਚ ਫਰਮਾਉਂਦੀ ਬਾਣੀ।
ਬੂਟਾ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਲਾ ਦੇ, ਪਾ ਕੇ ਸੱਧਰਾਂ ਦਾ ਪਾਣੀ।
ਨਿੱਕੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਸੀ, ਖੇਡੀ, ਖੇਡ ਹਾਣੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ।
ਕਦੇ ਭੁੱਲ ਕੇ ਵੀ ਨਾ ਸੀ, ਆਇਆ ਦਿਲ ਚ ਖਿਆਲ।
ਐਡੀ ਛੇਤੀ ਖਿਡ ਜਾਣੀ, ਯਾਰਾਂ ਬੇਲੀਆਂ ਦੀ ਢਾਣੀ।
ਬੂਟਾ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਲਾ ਦੇ, ਪਾ ਕੇ ਸੱਧਰਾਂ ਦਾ ਪਾਣੀ।
ਕਰ ਕਰ ਕੇ ਯਤਨ, ਬੰਦਾ ਜਦੋਂ ਥੱਕੇ ਹਾਰੇ।
ਫੇਰ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸਾਂ, ਚੀਮੇਂ ਗੁਰੂ ਦੇ ਦੁਆਰੇ।
ਲੇਖਾ ਉਹਦਾ ਉਹੀ ਜਾਣੇ, ਉਹਦੀ ਵੱਖਰੀ ਕਹਾਣੀ।
ਬੂਟਾ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਲਾ ਦੇ, ਪਾ ਕੇ ਸੱਧਰਾਂ ਦਾ ਪਾਣੀ।
ਮਹਿਕਾਂ ਵੰਡੂਰਾ ਚੁਫੇਰੇ, ਫੁੱਲ ਖਿੜਿਆ ਤੇ ਜਾਣੀ।

ਅੱਖੀਆਂ

ਅੱਖੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਦੋਂ ਲਾਉਂਦੀਆਂ ਨੇ ਅੱਖੀਆਂ।
ਉਮਰਾਂ ਦੇ ਰੋਣੇ ਝੋਲੀ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਨੇ ਅੱਖੀਆਂ।
ਅੱਖੀਆਂ ਨੇ ਮਹੀਂਵਾਲ ਕੁੱਲੀ ਚ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਸੀ।
ਘਰੋਂ ਕੱਢ ਬਾਹਰ ਵਾਸਾ ਜੰਗਲੀ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।
ਅੱਖੀਆਂ ਨੂੰ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਂਦੀਆਂ ਨੇ ਅੱਖੀਆਂ।
ਉਮਰਾਂ ਦੇ ਰੋਣੇ ਝੋਲੀ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਨੇ ਅੱਖੀਆਂ।
ਅੱਖੀਆਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਰਾਂਝਾ ਦਿਲਗੀਰ ਸੀ।
ਮੱਝੀਆਂ ਚਰਾ ਕੇ ਵੀ ਨਾ ਲੱਭੀ ਉਹਨੂੰ ਹੀਰ ਸੀ।
ਆਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਸੂਲੀ ਤੇ ਚੜਾਉਂਦੀਆਂ ਨੇ ਅੱਖੀਆਂ।
ਉਮਰਾਂ ਦੇ ਰੋਣੇ ਝੋਲੀ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਨੇ ਅੱਖੀਆਂ।
ਪੁੰਨੂੰ ਨੂੰ ਬਲੋਚ ਲੈ ਗਏ ਉਠਾਂ ਉੱਤੇ ਲੱਦ ਕੇ।
ਜਾਨ ਸੱਸੀ ਨੇ ਗੁਆਈ ਤੱਤੇ ਥਲਾਂ ਉੱਤੇ ਭੱਜ ਕੇ।
ਚੰਦ ਨਵੇਂ ਦਿਨ ਨਵਾਂ ਵੀ ਚੜਾਉਂਦੀਆਂ ਨੇ ਅੱਖੀਆਂ।
ਉਮਰਾਂ ਦੇ ਰੋਣੇ ਝੋਲੀ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਨੇ ਅੱਖੀਆਂ।
ਮਿਰਜੇ ਨੇ ਸਾਹਿਬਾ ਨਾਲ ਇਸ਼ਕ ਕਮਾਇਆ ਸੀ।
ਜੰਡ ਥੱਲੇ ਵੱਡ ਉਹਨੂੰ ਚੱਦੜਾਂ ਮੁਕਾਇਆ ਸੀ।
ਹੱਸ ਦਿਆਂ ਤਾਈ ਨੇ ਰਵਾਉਂਦੀਆਂ ਨੇ ਅੱਖੀਆਂ।
ਉਮਰਾਂ ਦੇ ਰੋਣੇ ਝੋਲੀ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਨੇ ਅੱਖੀਆਂ।

ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਲਈ ਦਬਾ ਕੇ

ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਦਿਲ ਵਿਚ ਰੱਖ ਲਈ ਦਬਾ ਕੇ,
ਸੋਚ ਕਰ ਸੋਚ ਤੂੰ ਵਿਚਾਰ ਲਈ।
ਆਪਣੇ ਹੀ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਹੀ ਪੈਰਾਂ ਉੱਤੇ,
ਸੱਜਣਾ ਕੁਹਾੜੀ ਨਾ ਤੂੰ ਮਾਰ ਲਈ।
ਆਉਂਦਾ ਕੋਈ ਜਦੋਂ ਤੇਰੇ ਦਿਲ ਚ ਖਿਆਲ।
ਬੀਤੇ ਹੋਏ ਤਾਈਂ ਫਿਰੇ ਲੱਭਦਾ।
ਸੀਨੇ ਵਿੱਚ ਲੱਖਾਂ ਛੇਕ ਬਣਾਵੇ।
ਤੀਰ ਇਹੋ ਮਾਰਿਆ ਇਸ ਜੱਗ ਦਾ।
ਬਣ ਕੇ ਮਸੀਹਾ ਕੰਮ ਸਾਰਿਆਂ ਆਉਣਾ।
ਦਿਲ ਆਪਣੇ ਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰ ਲਈ।
ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਦਿਲ ਵਿਚ ਰੱਖ ਲਈ ਦਬਾ ਕੇ,
ਸੋਚ ਕਰ ਨੂੰ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਲਈ।
ਹੱਕ ਆਪਣੇ ਤੇ ਰੱਖੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਹਿਰਾ।
ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਚਿੱਤ ਨੂੰ ਡੁਲਾਈ ਨਾ।
ਲਾਲਚ ਦੇ ਵੱਸ ਪੈ ਕੇ ਭੁੱਲ ਨਾ ਤੂੰ ਜਾਵੀ।
ਹੱਕ ਕਿਸੇ ਮਜਲੂਮ ਦਾ ਤੂੰ ਖਾਈ ਨਾ।
ਬੋਲਣਾ ਨਈ ਬੋਲ ਕਿਸੇ ਤਾਈ ਮੰਦਾ।
ਬੋਲ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਬੋਲਿਆ ਸਹਾਰ ਲਈ,
ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਦਿਲ ਵਿਚ ਰੱਖ ਲਈ ਦਬਾ ਕੇ,
ਸੋਚ ਕਰ ਸੋਚ ਤੂੰ ਵਿਚਾਰ ਲਈ।
ਝੱਲ ਲਈ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਜੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਆਈਆਂ।
ਦੁੱਖ ਦੇਖ ਕਦੇ ਘਬਰਾਉਣਾ ਨਹੀਂ।
ਹੰਝੂਆਂ ਦੇ ਹੜ ਵਿਚ ਡੁੱਬਣਾ ਕੀ ਜਾਣੇ।
ਜੇ ਰੋਂਦੇ ਤਾਈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਰਾਉਣਾ ਨਹੀਂ।
ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਇਹੋ ਹੈ ਵੱਡਮੁੱਲਾ।

ਐਵੇਂ ਭਾ ਨਾ ਕੋਡੀਆਂ ਦੇ ਕਿਤੇ ਹਾਰ ਲਈ।
ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਲਈ ਦਬਾ ਕੇ,
ਸੋਚ ਕਰ ਸੋਚ ਤੂੰ ਵਿਚਾਰ ਲਈ।
ਦਿਲ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਜੈਬੇ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀਂ।
ਇਹਦਾ ਕਹਿਣਾ ਮੰਨ ਫੇਰ ਪਛਤਾਈਂ ਨਾ।
ਦੋ ਧਾਰੀ ਦਾਤੀ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ।
ਇਹਦੇ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਦੇਖੀਂ ਕੱਟ ਜਾਵੀ ਨਾ।
ਦੁਖੀਆਂ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦਾ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈ।
ਉਹਦੀ ਰਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਕਰ ਗੁਜ਼ਾਰ ਲਈਂ।
ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਲਈ ਦਬਾ ਕੇ,
ਸੋਚ ਕਰ ਸੋਚ ਤੂੰ ਵਿਚਾਰ ਲਈ।

ਹਾਲ

ਰੁੱਹ ਕੱਲਬੂਤ ਨੂੰ ਆਪਾ ਦੱਸਦੀ ਹੱਸਦੀ ਰੋਈ।
ਨਾ ਮੈਂ ਹਾੜਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਕੀ ਸੌਣ ਹਰੀ ਨਾ ਹੋਈ।
ਦੱਸ ਕੀਹਦੇ ਨਾਲ ਵੈਰ ਕਮਾਈਏ, ਪਿਆਰ ਕੀਹਦੇ ਨਾਲ ਪਾਈਏ।
ਹੱਸ ਕੇ ਜੀਣਾ ਹੱਸ ਕੇ ਮਰਨਾ, ਹੱਸ ਕੇ ਦਿਲ ਪ੍ਰਚਾਈਏ।
ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਬੁਝਾਰਤ ਬਣ ਗਈ, ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ।
ਰੁੱਹ ਕੱਲਬੂਤ ਨੂੰ ਆਪਾ ਦੱਸਦੀ ਹੱਸਦੀ ਰੋਈ।
ਜਦ ਉਹ ਮਾਲਕ ਸਾਜੇ, ਬੰਦਾ ਐਸੀ ਕਲਮ ਚਲਾਉਂਦਾ।
ਕੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਲੇਖੀ ਲਿਖਦਾ, ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝ ਨਾ ਆਉਂਦਾ।
ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੀ ਮਾਲਾ ਉਸ ਨੇ ਹੱਥੀਂ ਆਪ ਪਰੋਈ।
ਰੁੱਹ ਕੱਲਬੂਤ ਨੂੰ ਆਪਾ ਦੱਸਦੀ ਹੱਸਦੀ ਰੋਈ।
ਫਿਕਰਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਿਆ ਫਿਰਦਾ, ਸੋਚ ਕਰੀ ਇਨਸਾਨਾਂ।
ਲਾਈ ਲੱਗ ਨਾ ਤੂੰ ਬਣ ਜਾਵੀਂ, ਭੈੜਾ ਬੜਾ ਜਮਾਨਾ।
ਦਰਦ ਪਛਾਣੇ ਦਰਦ ਵੰਡਾਵੇ, ਸੱਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸੋਈ।
ਰੁੱਹ ਕੱਲਬੂਤ ਨੂੰ ਆਪਾ ਦੱਸਦੀ ਹੱਸਦੀ ਰੋਈ।
ਤੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦਿਖਾਵਾਂ ਦੱਸ ਮੈਂ, ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਜੋ ਹੋਇਆ।
ਤੈਨੂੰ ਰੱਬ ਕੱਲਬੂਤ ਬਣਾ ਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਵਿੱਚ ਲਕੋਇਆ।
ਇੱਧਰ ਜੰਮਣਾ ਉਧਰ ਮਰਨਾ, ਕਿਤੇ ਮਿਲੇ ਨਾ ਵੋਈ।
ਰੁੱਹ ਕੱਲਬੂਤ ਨੂੰ ਆਪਾ ਦੱਸਦੀ ਹੱਸਦੀ ਰੋਈ।
ਨਾ ਮੈਂ ਹਾੜਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਕੀ ਸੌਣ ਹਰੀ ਨਾ ਹੋਈ।

ਰਹਿਮਤ

ਤੈਨੂੰ ਜੋ ਮਾਲਕ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਹੱਸ ਕੇ ਝੋਲੀ ਪਾ ਲੈ ਤੂੰ।
ਕਿਉਂ ਤੂੰ ਬੇਮੁੱਖ ਹੋਇਆ ਬੈਠਾ ਉਹਦਾ ਸੁਕਰ ਮਨਾ ਲੈ ਤੂੰ।
ਕਿਉਂ ਛੇਤੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਵੇਂ ਉਹਦੇ ਕਰਮਾਂ ਰਹਿਮਾਂ ਨੂੰ।
ਛੱਡ ਕੇ ਸੱਚ ਦਾ ਪੱਲਾ, ਭੱਜ ਗਲ ਲਾਵੇਂ ਵਹਿਮਾਂ ਨੂੰ।
ਬੰਦੇ ਕਰ ਕੋਈ ਐਸਾ ਹੀਲਾ, ਰੁੱਸੇ ਤਾਈਂ ਮਨਾ ਲੈ ਤੂੰ।
ਕਿਉਂ ਤੂੰ ਬੇਮੁੱਖ ਹੋਇਆ ਬੈਠਾ ਉਹਦਾ ਸੁਕਰ ਮਨਾ ਲੈ ਤੂੰ।
ਤੇਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸੱਭ ਬੁਰਿਆਈਆਂ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਕੱਢਣੀਆਂ।
ਦਿੱਤੀਆਂ ਨਾਲ ਹੱਥਾਂ ਜੋ ਗੰਢਾਂ, ਪੈਣ ਦੰਦਾਂ ਨਾਲ ਵੱਢਣੀਆਂ।
ਹਰਦਮ ਰਾਮ ਨਾਮ ਚਿੱਤ ਲਾ ਕੇ, ਬੇੜੀ ਪਾਰ ਲੰਘਾ ਲੈ ਤੂੰ।
ਕਿਉਂ ਤੂੰ ਬੇਮੁੱਖ ਹੋਇਆ ਬੈਠਾ ਉਹਦਾ ਸੁਕਰ ਮਨਾ ਲੈ ਤੂੰ।
ਕੇਹੜੇ ਕੰਮ ਲਈ ਆਇਆ ਤੇ ਕੀ ਕਰਮ ਕਮਾ ਲਿਆ ਏ।
ਫੰਦਾ ਲਾਲਚ ਦੇ ਖੁਦਗਰਜੀ ਵਾਲਾ ਗਲ ਵਿਚ ਪਾ ਲਿਆ ਏ।
ਚੀਮਿਆਂ ਮੇਰੀ-ਮੇਰੀ ਛੱਡ ਕੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਭੁਲਾ ਲੈ ਤੂੰ।
ਕਿਉਂ ਤੂੰ ਬੇਮੁੱਖ ਹੋਇਆ ਬੈਠਾ ਉਹਦਾ ਸੁਕਰ ਮਨਾ ਲੈ ਤੂੰ।
ਤੈਨੂੰ ਜੋ ਮਾਲਕ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੱਸ ਕੇ ਝੋਲੀ ਪਾ ਲੈ ਤੂੰ।
ਕਿਉਂ ਤੂੰ ਬੇਮੁੱਖ ਹੋਇਆ ਬੈਠਾ ਉਹਦਾ ਸੁਕਰ ਮਨਾ ਲੈ ਤੂੰ।

ਸੱਦਿਆ ਉੱਠ ਜਾਵੇਂਗਾ।

ਕਦੇ ਬੈਠ ਕੇ ਨਹੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ,
ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਦਾ ਕਰੇ ਗੁਮਾਨ ਬੰਦੇ।
ਪਾਲੀ ਉੱਤੇ ਜਿਉਂ ਬੁਲ ਬੁਲਾ ਫਿਰੇ ਤਰਦਾ,
ਏਦਾ ਫਿਰੇ ਤੂੰ ਵਿਚ ਜਹਾਨ ਬੰਦੇ।
ਦੱਸ ਬੰਦਿਆ ਕੀ ਤੇਰਾ ਏਥੇ,
ਕਾਹਦੇ ਕਰਦਾ ਦਾਅਵੇ ਬਈ।
ਛੱਡ ਕੇ ਲੰਕਾ ਤੁਰ ਗਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ,
ਕਾਲ ਸੀ ਬੰਨਿਆ ਪਾਵੇ ਬਈ।
ਮੰਗਿਆ ਧਰਮ ਰਾਜ ਜਦ ਲੇਖਾ,
ਦੱਸ ਕਿੱਦਾਂ ਬਚ ਪਾਵੇਂਗਾ।
ਘੱਲਿਆ ਆਇਆ ਬੰਦਿਆਂ ਏਥੇ ਤੂੰ ਸੱਦਿਆ ਉੱਠ ਜਾਵੇਂਗਾ।
ਕੀਤੇ ਜੋ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਵਾਅਦੇ,
ਉਹ ਦੱਸ ਕਿਵੇਂ ਭੁਲਾ ਲਏ ਤੂੰ।
ਹੱਥੀਂ ਆਪਣੀ ਲਾਲ ਗੁਆ ਕੇ,
ਠੀਕਰ ਝੋਲੀ ਪਾ ਲਏ ਤੂੰ।
ਬੰਨ ਕੇ ਧਰੀਆਂ ਪਾਪ ਦੀਆ ਪੰਡਾਂ,
ਤੂੰ ਦੱਸ ਕਿਵੇਂ ਉਠਾਵੇਂਗਾ।
ਘੱਲਿਆ ਆਇਆ ਬੰਦਿਆਂ ਏਥੇ ਤੂੰ ਸੱਦਿਆ ਉੱਠ ਜਾਵੇਂਗਾ।
ਹਾਉਮੈ ਤੇਰੀ ਤੈਨੂੰ ਤੇਰੇ,
ਅੰਦਰੋ ਵੱਢ ਵੱਢ ਖਾਂਦੀ ਏ।
ਫਿਰ ਵੀ ਮ੍ਰਿਗ-ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਹੋਰ,
ਮੂਰਖਾ ਵੱਧਦੀ ਜਾਂਦੀ ਏ।
ਵੱਜਿਆ ਮੌਤ ਦਾ ਆਣ ਨਰਾਰਾ।
ਤੂੰ ਕਿੱਥੇ ਲੁਕ ਜਾਵੇਂਗਾ।
ਘੱਲਿਆ ਆਇਆ ਬੰਦਿਆਂ ਏਥੇ ਤੂੰ ਸੱਦਿਆ ਉੱਠ ਜਾਵੇਂਗਾ।

ਚੀਮਿਆਂ ਹਰ ਦਮ ਭੱਜਾ ਫਿਰਦਾ,
ਮਾਇਆ ਕੱਠੀ ਕਰਨ ਲਈ।
ਕਬਰਾਂ ਪੱਟ ਕੇ ਪੈਸੇ ਕੱਢੇ।
ਕਾਰੂ ਖਜਾਨੇ ਭਰਨ ਲਈ।
ਜਾਣ ਲੱਗਾ ਹੱਥ ਖਾਲੀ।
ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਦਿਖਲਾਂਵੇਗਾ।
ਘੱਲਿਆ ਅਧਿਆ ਬੰਦਿਆਂ ਏਥੇ ਤੂੰ ਸੱਦਿਆ ਉੱਠ ਜਾਵੇਂਗਾ।

ਕਿਹਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਕਹਿੰਦਾ ਏਂ

ਕਿਹਨੂੰ ਸੱਜਣਾ ਯਾਰ ਤੂੰ ਆਖੇ, ਕਿਹਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਕਹਿੰਦਾ ਏਂ।
ਹੈ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਇਹ ਦੋਵੇਂ, ਕਿਉਂ ਭਰਮਾਂ ਵਿਚ ਪੈਂਦਾ ਏਂ।
ਗੱਲ ਮਤਲਬ ਦੀ ਹੋਵੇ, ਭੱਜ ਭੱਜ ਕੇ ਮਿਲਦੇ ਏਂ।
ਭੀੜ ਪਈ ਭੱਜ ਜਾਵਣ, ਇਹ ਖੋਟੇ ਦਿਲ ਦੇ ਨੇ।
ਜਿਹੜਾ ਕਰੂ ਭਰੂਗਾ ਉਹੀ, ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਡਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਏਂ।
ਕਿਹਨੂੰ ਸੱਜਣਾ ਯਾਰ ਤੂੰ ਆਖੇ, ਕਿਹਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਕਹਿੰਦਾ ਏਂ।
ਹੱਥੀਂ ਕਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛਾਵਾਂ, ਤੇਰੀਆਂ ਜੜਾਂ ਉਹੀ ਵੱਢਲਗੇ।
ਐਸੀ ਨੇਕ ਨੀਤ ਇਹ ਬੰਦੇ, ਤੇਰਾ ਕੱਖ ਨਾ ਛੱਡਲਗੇ।
ਛੱਡਦੇ ਦੁੱਖ ਸੱਪਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣਾ, ਜਿਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਬਹਿੰਦਾ ਏਂ।
ਕਿਹਨੂੰ ਸੱਜਣਾ ਯਾਰ ਤੂੰ ਆਖੇ, ਕਿਹਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਕਹਿੰਦਾ ਏਂ।
ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਲਾਲਚ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਇਹ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।
ਰਾਖੀ ਗਊ ਗਰੀਬ ਦੀ ਕਹਿ ਕੇ, ਮਾਸ ਬੰਦੇ ਦਾ ਖਾਂਦੇ ਨੇ।
ਹੱਥ ਵਿਚ ਫੜੀ ਡਰੋਰੀ ਤੁਰਦਾ ਫਿਰਦਾ ਡਿੱਗਦਾ ਢਬਿੰਦਾ ਏਂ।
ਕਿਹਨੂੰ ਸੱਜਣਾ ਯਾਰ ਤੂੰ ਆਖੇ, ਕਿਹਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਕਹਿੰਦਾ ਏਂ।
ਮੂੰਹੋਂ ਰਾਮ ਰਾਮ ਪਏ ਕਰਦੇ, ਛੁਰੀਆਂ ਵਗਲ ਲਕੋਈਆਂ ਨੇ।
ਇਹ ਨਾ ਪੁੱਛਣ ਦੱਸਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਸਭ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਈਆਂ ਨੇ।
ਸੱਚ ਨੂੰ ਆਂਚ ਕਦੇ ਨਾ ਹੁੰਦੀ ਜੈਬਿਆ, ਸੱਚ ਪਿਆ ਕਹਿੰਦਾ ਏਂ।
ਕਿਹਨੂੰ ਸੱਜਣਾ ਯਾਰ ਤੂੰ ਆਖੇ, ਕਿਹਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਕਹਿੰਦਾ ਏਂ।

ਕਰਲੈ ਵਿਚਾਰ ਬੰਦਿਆ

ਕਾਹਨੂੰ ਕੌਢੀਆਂ ਲਈ ਲਾਲ ਗੁਆਵੇਂ, ਤੂੰ ਕਰਲੈ ਵਿਚਾਰ ਬੰਦਿਆ।
ਜੇ ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਰੱਬ ਨੂੰ ਧਿਆਵੇਂ, ਹੋ ਜਾਏ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਬੰਦਿਆ।
ਹਰ ਮੌਕੇ ਕਰੇ ਗੱਲ ਦਿਲ ਤੇ ਵਿਕਾਰ ਦੀ,
ਤੇਰੀ ਚਤੁਰਾਈ ਸਦਾ ਰਹਿੰਦੀ ਤੈਨੂੰ ਮਾਰਦੀ।
ਹਾਊਮੈ ਦਿਲ ਚ ਵਸਾਈ ਬੈਠਾ ਜਿਹੜੀ ਬੱਚਦਾ ਨਾ ਇਹਦਾ ਡੰਗਿਆ।
ਕਾਹਨੂੰ ਕੌਢੀਆਂ ਲਈ ਲਾਲ ਗੁਆਵੇਂ, ਤੂੰ ਕਰਲੈ ਵਿਚਾਰ ਬੰਦਿਆ।
ਕਰੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਦਾਅਵੇ, ਬੈਠਾ ਤੂੰ ਜਮਾਈ,
ਬਾਤ ਪੁੱਛਣੀ ਨਾ ਕਿਸੇ, ਧਰੀ ਰਹਿਜੂਰੀ ਕਮਾਈ।
ਧੀਆਂ ਪੁੱਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਦੇਣਾ ਨਾ ਸਹਾਰਾ, ਦੇਣਾ ਨਾ ਕਿਸੇ ਪਾਲੀ ਮੰਗਿਆ।
ਕਾਹਨੂੰ ਕੌਢੀਆਂ ਲਈ ਲਾਲ ਗੁਆਵੇਂ, ਤੂੰ ਕਰਲੈ ਵਿਚਾਰ ਬੰਦਿਆ।
ਮੈਂ ਮੈਂ ਕਰੇ ਹਰ ਵੇਲੇ, ਮੈਂ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਰਹਿਣੀ,
ਬੰਨੀ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਜੋ ਪੰਡ ਤੈਨੂੰ ਚੱਕਣੀ ਹੀ ਪੈਣੀ।
ਦੱਸ ਦੇਵੇਂਗਾ ਜਵਾਬ ਉੱਥੇ ਕਿਹੜਾ ਲੇਖਾ ਜਾ ਅਖੀਰ ਮੰਗਿਆ।
ਕਾਹਨੂੰ ਕੌਢੀਆਂ ਲਈ ਲਾਲ ਗੁਆਵੇਂ, ਤੂੰ ਕਰਲੈ ਵਿਚਾਰ ਬੰਦਿਆ।
ਵਾਲ ਕਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਚਿੱਟੇ ਹੋਈ ਜਾਂਦੇ, ਬੇੜਾ ਕਰਲੈ ਖਿਆਲ ਉਏ,
ਨਾਮ ਜੱਪ ਲੈ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਧਿਆ ਲੈ,
ਜੇ ਹੋ ਜਾਏ ਚੀਮਿਆਂ ਦਿਆਲ ਉਏ।
ਮਿਲੇ ਧੁਰ ਦਰਗਾਹੋਂ ਜਿਹੜਾ ਲਿਖਿਆ, ਮਿਲੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਮੰਗਿਆ।
ਕਾਹਨੂੰ ਕੌਢੀਆਂ ਲਈ ਲਾਲ ਗੁਆਵੇਂ, ਤੂੰ ਕਰਲੈ ਵਿਚਾਰ ਬੰਦਿਆ।
ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਰੱਬ ਨੂੰ ਧਿਆਵੇਂ, ਤਾਂ ਹੋ ਜਾਏ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਬੰਦਿਆ।

ਬੰਦਿਆ ਛੱਡ ਦੇ ਮੂਰਖ ਤਾਈਆਂ

ਬੰਦਿਆ ਛੱਡ ਦੇ ਮੂਰਖ ਤਾਈਆਂ, ਐਵੇਂ ਮੂਰਖ ਕਿਉਂ ਬਣਦਾਂ।
ਫੰਦਾ ਗੱਲ ਦਾ ਬਣਦੀ ਜਿਹੜੀ, ਐਸੀ ਤਾਣੀ ਕਿਉਂ ਤਣਦਾਂ।
ਇਹ ਚੰਚਲ ਮਨ ਤੇਰਾ, ਕਿਧਰੇ ਟਿਕ ਕੇ ਬਹਿੰਦਾ ਨਹੀਂ।
ਫਿਰਦਾ ਭੂਤ ਭਵਿੱਖਤ ਭੱਜਾ, ਵਰਤਮਾਨ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਨਹੀਂ।
ਪੈ ਕੇ ਵਿੱਚ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਚੱਕੀ, ਆਟੇ ਵਾਂਗੂ ਕਿਉਂ ਛਣਦਾਂ।
ਫੰਦਾ ਗੱਲ ਦਾ ਬਣਦੀ ਜਿਹੜੀ, ਐਸੀ ਤਾਣੀ ਕਿਉਂ ਤਣਦਾਂ।
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਘੱਲਿਆ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਫਲ ਬਣਾ ਲੈ ਤੂੰ।
ਕਰਕੇ ਬੰਦੀ ਗੇੜ ਚੁਰਾਸੀ, ਵਾਲਾ ਆਪ ਮੁਕਾ ਲੈ ਤੂੰ।
ਕਿਉਂ ਕਰਕੇ ਚਤੁਰਾਈਆਂ, ਭਾਰੀ ਨਰਕਾਂ ਦਾ ਬਣਦਾਂ।
ਫੰਦਾ ਗੱਲ ਦਾ ਬਣਦੀ ਜਿਹੜੀ, ਐਸੀ ਤਾਣੀ ਕਿਉਂ ਤਣਦਾਂ।
ਐਸੀ ਕਲਮ ਚਲਾਉਂਦਾ ਮਾਲਕ, ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।
ਕਿਸੇ ਦੇ ਲੇਖੀ ਕੀ ਕੀ ਲਿਖਦਾ, ਨਾ ਉਹ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।
ਹੁੰਦਾ ਹੋਇਆ ਬੜਾ ਸਿਆਣਾ, ਐਵੇਂ ਝੱਲਾ ਕਿਉਂ ਬਣਦਾਂ।
ਫੰਦਾ ਗੱਲ ਦਾ ਬਣਦੀ ਜਿਹੜੀ, ਐਸੀ ਤਾਣੀ ਕਿਉਂ ਤਣਦਾਂ।
ਇਹ ਜੋ ਧੀਆਂ ਪੁੱਤਰ ਤੇਰੇ, ਤੇਰਾ ਕੀ ਮੁੱਲ ਪਾਂਵਲਗੇ।
ਹੋ ਗਈ ਰਾਮ ਰਾਮ ਸੱਤ ਚੀਮਿਆਂ ਛੱਡ ਕੇ ਤੁਰ ਜਾਵਲਗੇ।
ਕੱਤਣਾ ਸਦਾ ਨਾ ਬੈਠ ਤਿੰਝਣੀ, ਕੱਠੀਆ ਭਾਬੀਆਂ ਤੇ ਨਣਦਾਂ।
ਫੰਦਾ ਗੱਲ ਦਾ ਬਣਦੀ ਜਿਹੜੀ, ਐਸੀ ਤਾਣੀ ਕਿਉਂ ਤਣਦਾਂ।

ਕੋਈ ਕਰ ਬਚਣੇ ਦਾ ਹੀਲਾ

ਕਿੰਨੀ ਬੀਤੀ ਤੇ ਕਿੰਨੀ ਰਹੀ ਬਾਕੀ,
ਇਹਦਾ ਬੈਠ ਕੇ ਰਤਾ ਹਿਸਾਬ ਕਰੀਏ।
ਰੱਚਲਹਾਰ ਨੇ ਰੱਚ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ,
ਸਾਡਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਇਹਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰੀਏ।
ਐਵੇਂ ਮੈਂ ਮੈਂ ਕਰਕੇ ਦੇਖੀ, ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਗੁਆ ਲਈ ਨਾਂ।
ਕੋਈ ਕਰ ਬਚਣੇ ਦਾ ਹੀਲਾ ਘੱਟੇ ਲਾਲ ਰੁਲਾ ਲਈ ਨਾਂ।
ਨਾ ਮੁੱਕਣੇ ਨੇ ਝਗੜੇ, ਤੇਰੇ ਦੁਨੀਆਦਾਰੀ ਦੇ।
ਕਦੇ ਨਾ ਮੁੱਕਦੇ ਦੇਖੇ, ਏਥੇ ਵਲਜ਼ ਵਪਾਰੀ ਦੇ।
ਵਿਚ ਲੜੀਏ ਝੂਠ ਪਰੋ ਕੇ, ਦੇਖੀ ਗਲ ਵਿਚ ਪਾ ਲਈ ਨਾਂ।
ਕੋਈ ਕਰ ਬਚਣੇ ਦਾ ਹੀਲਾ ਘੱਟੇ ਲਾਲ ਰੁਲਾ ਲਈ ਨਾਂ।
ਤੂੰ ਉੱਠੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ, ਓਹਦਾ ਨਾਮ ਧਿਆਵਣ ਲਈ।
ਕਰ ਲਈ ਉਸ ਗੁਰੂ ਦੀ ਬੰਦਨਾ, ਭੁੱਲਾਂ ਬਖਸ਼ਾਵਣ ਲਈ।
ਉਹ ਹੈ ਢਾਡਾ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹ, ਦੇਖੀ ਦਿਲੋਂ ਭੁਲਾ ਲਈ ਨਾਂ।
ਕੋਈ ਕਰ ਬਚਣੇ ਦਾ ਹੀਲਾ ਘੱਟੇ ਲਾਲ ਰੁਲਾ ਲਈ ਨਾਂ।
ਮੋਹ ਮਮਤਾ ਨੇ ਫੜਿਆ, ਤੈਨੂੰ ਕਰਮਾਂ ਮਾਰੇ ਨੂੰ।
ਤਾਈਓਂ ਬੈਠਾਂ ਦਿਲੋਂ ਵਿਸਾਰ, ਜਗਤ ਦੇ ਪਾਲਣ ਹਾਰੇ ਨੂੰ।
ਉਹਦਾ ਲਿਖਿਆ ਕਦੇ ਨਾ ਮੁੜਦਾ, ਮਾੜੇ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਲਈ ਨਾਂ।
ਕੋਈ ਕਰ ਬਚਣੇ ਦਾ ਹੀਲਾ ਘੱਟੇ ਲਾਲ ਰੁਲਾ ਲਈ ਨਾਂ।
ਇਹ ਜੋ ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਤੇਰੇ, ਅੰਦਰ ਵੱਧਦੀ ਜਾਂਦੀ ਏ।
ਉੱਠਦੇ ਬਹਿੰਦਿਆਂ ਹਰਦਮ ਤੈਨੂੰ, ਚੀਮਿਆਂ ਵੱਢ ਵੱਢ ਖਾਂਦੀ ਏ।
ਜਾਂਦੀ ਰੇਤ ਮੁੱਠੀ ਚੋਂ ਕਿਰਦੀ, ਕਰ ਕੋਈ ਯਤਨ ਬਚਾ ਲਈ ਤੂੰ।
ਕੋਈ ਕਰ ਬਚਣੇ ਦਾ ਹੀਲਾ ਘੱਟੇ ਲਾਲ ਰੁਲਾ ਲਈ ਨਾਂ।

ਜੇ ਬਣਨਾ ਮਹਾਨ ਮਿੱਤਰੇ

ਸ਼ੇਅਰ : ਦਰਦ ਦਿਲ ਦਾ ਸਮਝਣਾ ਬੜਾ ਔਖਾ,
ਹਰ ਇਕਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਧੜਕਦਾ ਹੈ।
ਇਹਨੂੰ ਲੱਖ ਭੁਲਾਉਣ ਦੀ ਕਰੋ ਕੋਸ਼ਿਸ਼,
ਸਮਾਂ ਪੈਣ ਤੇ ਫੇਰ ਵੀ ਰੜਕਦਾ ਹੈ।
ਫੜਾਂ ਫੌਕੀਆ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਯੋਧਾ ਬਲਵਾਨ ਮਿੱਤਰੇ।
ਛਾਤੀ ਗੋਲੀਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪੈਂਦੀ ਡਾਉਣੀ, ਜੇ ਬਣਨਾ ਮਹਾਨ ਮਿੱਤਰੇ।
ਕੀਤੀ ਸੀ ਨਾ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਸ਼ੇਰ ਨੇ,
ਰੱਸਾ ਫਾਂਸੀ ਵਾਲਾ ਚੁੰਮਿਆ ਦਲੇਰ ਨੇ।
ਰਾਜਗੁਰੂ ਸੁਖਦੇਵ ਦੋਵੇਂ ਨਾਲ ਸੀ,
ਮੂੰਹ ਤੇ ਲਾਲੀਆਂ ਦਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਜਲਾਲ ਸੀ।
ਸੁੱਤੀ ਅਣਖ ਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦੇ ਜੇ ਵੰਗਾਰਨਾ,
ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਵਾਂਗੂ ਨਿੱਤਰੇ।
ਛਾਤੀ ਗੋਲੀਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪੈਂਦੀ ਡਾਉਣੀ, ਜੇ ਬਣਨਾ ਮਹਾਨ ਮਿੱਤਰੇ।
ਲੈਣਾ ਜਲ੍ਹਿਆਂ ਵਾਲੇ ਦਾ ਤੈਥੋਂ ਬਦਲਾ, ਮੈਂ ਦਿਲ ਵਿਚ ਧਾਰ ਰੱਖਿਆ।
ਜਾ ਕੇ ਲੰਡਨ ਉਧਮ ਸਿੰਘ ਸੂਰਮੇ, ਸੀ ਪਾਪੀ ਐਡਵਾਇਰ ਚੱਕਿਆ।
ਖੜ੍ਹਾ ਮਾਰਦਾ ਸ਼ੇਰ ਲਲਕਾਰੇ, ਫਰੰਗੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਿੱਕਲੋ।
ਛਾਤੀ ਗੋਲੀਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪੈਂਦੀ ਡਾਉਣੀ, ਜੇ ਬਣਨਾ ਮਹਾਨ ਮਿੱਤਰੇ।
ਕਰਤਾਰ ਸਰਾਭੇ ਦੀ ਸਾਨੂੰ ਭੁੱਲਣੀ ਨਾ ਕਰਬਾਨੀ।
ਹੱਸ ਹੱਸ ਕੇ ਵਾਰ ਗਿਆ ਯੋਧਾ ਦੇਸ਼ ਲਈ ਜ਼ਿੰਦਗਾਨੀ।
ਯੋਧਾ ਚਾਹੁੰਦਿਆਂ ਗਦਾਰਾਂ ਤਾਈਂ ਲਾਉਣਾ,
ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਵਾਂਗੂ ਵਿਚਰੋ।
ਛਾਤੀ ਗੋਲੀਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪੈਂਦੀ ਡਾਉਣੀ, ਜੇ ਬਣਨਾ ਮਹਾਨ ਮਿੱਤਰੇ।
ਸਾਡੇ ਗੁਰੂਆ ਨੇ ਦਿੱਤੀ ਸਾਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ, ਜੇ ਜੁਲਮ ਦੇ ਨਾਲ ਲੜਨਾ।
ਸਿਰ ਜਾਵੇ ਪਰ ਸਿੱਦਕ ਨਾ ਜਾਵੇ, ਅੱਜ ਤੋਂ ਪ੍ਰਠ ਕਰਨਾ।
ਚੋਟ ਕਦੇ ਵੀ ਨਗਾਰੇ ਲੱਗ ਜਾਵੇ, ਸ਼ੀਹਣੀਆਂ ਦੇ ਵਾਂਗੂ ਬਿਚਰੋ।

ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਚੁਸਤ ਚਲਾਕਾਂ ਦੀ

ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਚੁਸਤ ਚਲਾਕਾਂ ਦੀ,
ਤੈਨੂੰ ਅਪਣਾ ਅਪ ਬਚਾਉਣਾ ਪਉ।
ਇੱਕ ਝੂਠ ਜੜ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੱਟਣ ਲਈ,
ਸੌ ਸੱਚ ਦਾ ਬੂਟਾ ਲਾਉਣਾ ਪਉ।
ਜੇ ਤੂੰ ਮੰਨ ਮਰਜੀ ਨਾ ਤੁਰਨਾ ਏ,
ਰਾਹ ਵੱਖਰਾ ਹੀ ਅਪਣਾਉਣਾ ਪਉ।
ਹੋਵੇ ਮਹਿਫਲ ਜਿੱਥੇ ਬੇਦਰਦਾਂ ਦੀ,
ਉੱਥੇ ਗੀਤ ਗਮਾਂ ਦਾ ਗਾਉਣਾ ਪਉ।
ਤੂੰ ਉਠ ਮਨਾਂ ਇੱਥੋਂ ਚੱਲ ਚੱਲੀਏ,
ਨਈ ਹਰ ਇਕ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪਉ।
ਇਹ ਬੋਲਣ ਲੱਗਿਆ ਨਾ ਦੇਖਣ,
ਸਭ ਮੰਦਾ ਚੰਗਾ ਕਹਿ ਜਾਂਦੇ।
ਅਪਣੇ ਪਰਾਏ ਦੋਸਤ ਵੀ,
ਸਾਰੇ ਹੀ ਦਿਲ ਤੋਂ ਲਹਿ ਜਾਂਦੇ।
ਗੀਤ ਭੁੱਲ ਮਹਿਮਾਨ ਨਿਵਾਜੀ ਦੀ,
ਅਣ ਸੱਦਿਆ ਜਾ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾਂਦੇ।
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਾ ਦਿਲ ਦੀ ਸਾਂਝ ਹੁੰਦੀ,
ਉਹ ਵੀ ਅਪਣਾ ਪਿਆਰ ਜਤਾ ਜਾਂਦੇ।
ਚੀਮਿਆਂ ਦਿਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਸੌਖਾ ਨਈ,
ਜਦ ਵਿੱਛੜੇ ਚੇਤੇ ਆ ਜਾਂਦੇ।